

Chuyện tình đêm mùa hạ

Contents

Chuyện tình đêm mùa hạ	2
1. Chương 01	2
2. Chương 02	5
3. Chương 03	6
4. Chương 04	8
5. Chương 05	10
6. Chương 06	13
7. Chương 07	16
8. Chương 08	19
9. Chương 09	20
10. Chương 10	21
11. Chương 11	23
12. Chương 12	24
13. Chương 13	27
14. Chương 14	30
15. Chương 15	33
16. Chương 16	35
17. Chương 17	36
18. Chương 18	37
19. Chương 19	39
20. Chương 20	41
21. Chương 21	43
22. Chương 22	45
23. Chương 23	46
24. Chương 24	49
25. Chương 25	51
26. Chương 26	53
27. Chương 27	54
28. Chương 28	56
29. Chương 29	57
30. Chương 30	59
31. Chương 31	61
32. Chương 32	63
33. Chương 33	64
34. Chương 34	65
35. Chương 35	66
36. Chương 36	68
37. Chương 37	69
38. Chương 38	71
39. Chương 39	73
40. Chương 40	74
41. Chương 41	76

42. Chương 42	77
43. Chương 43	80
44. Chương 44	82
45. Chương 45	88
46. Chương 46	89
47. Chương 47	91
48. Chương 48	94
49. Chương 49	98
50. Chương 50	100
51. Chương 51	102
52. Chương 52	103
53. Chương 53	104
54. Chương 54	105
55. Chương 55	107
56. Chương 56	109
57. Chương 57	112
58. Chương 58	113
59. Chương 59 End	116

Chuyện tình đêm mùa hạ

Giới thiệu

Chuyện Tình Đêm Mùa Hạ - Tiểu Thuý Tuổi Teen: "Đó là một buổi chiều mùa hạ với ánh nắng mà"

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chuyen-tinh-dem-mua-ha>

1. Chương 01

MÀN HOÀNG TỬ LẠC ĐƯỜNG

Chúng tôi bị lạc trong khu rừng này. Do không tìm được tình yêu, nên bị lạc mất phương hướng...

Chương 1 Thời tiết hôm nay thật tuyệt, gió biển mát rượi nhẹ nhàng thổi khắp thành phố, làm tan đi bầu không khí nóng bức, ngọt ngào.

Hôm qua mẹ đi công tác, chỉ có mình tôi bị bỏ lại ở nhà. May mà tối hôm qua tôi đã hẹn giờ cho 3 cái đồng hồ, nếu không hôm nay chắc chắn là sẽ ngủ đến trưa luôn. Nhanh nhẩu đánh răng, rửa mặt, thay đồ, sau đó tôi cầm ổ bánh mì "ngồm ngoàm" đi ra khỏi nhà. Người ở trạm xe đông quá. Một đoàn người rồng rắn. Điều này không khiến cho người xếp cuối cùng như tôi phải nổi nóng.

A! Xe buýt đến rồi!

“Nhanh lên! Mọi người cố chen vào, đừng bỏ lại một mình tôi chứ! Chen vào. A! Phù phù! Cố lên! Cố lên!”

Tôi vừa hô hoán khẩu hiệu, vừa liều mạng chen lên phía trước.

Hả? Có nhầm không vậy? Chỉ còn lại mình tôi sao? “Chú tài xế ơi! Đừng đóng cửa! Cho cháu đi với!”

“Chờ chiếc xe sau thôi, cô bé! Nhanh thôi mà!”

“Hả? Không được, không được! Cháu trễ mất! Cho cháu đi với! Cháu chỉ cao có 1.58m, 40Kg thôi mà! Cháu không chiếm nhiều chỗ của mọi người đâu! Á, chờ cháu với! Không được đâu!...”

Thật xui xẻo, ngay cả chiều cao và cân nặng mà mình chẳng muốn nói ra cũng đã nói rồi, chú tài xế lại chẳng chút tình cảm nào cứ cho chiếc xe buýt to tướng đó ầm ầm chạy mất. Mấy người “xấu xa” trên chiếc xe buýt đó còn cứ nhìn tôi mà cười cười nữa chứ. Thật đáng ghét, có gì đáng cười đâu chứ? Chưa từng thấy người trẻ tập thể dục buổi sáng sao? Á! Thời gian không còn nhiều nữa, xem ra chỉ còn cách dùng hết số tiền lẻ hôm qua mẹ để lại cho.

Oái! Ví tiền đâu rồi? Không... phải... chứ...? Không phải xui xẻo như thế chứ?

... Hết cách rồi, chỉ còn cách gọi điện cho A Mộc để cầu may đi nhờ xe cậu ấy thôi. Tôi cầm chắc chiếc thẻ điện thoại, ép sát vào người, chạy ra xung quanh tìm buồng điện thoại. Kỳ quái thật, cái thành phố này bị điên rồi chắc, mấy cái điện thoại này ghét thật, sao lại hư hết rồi? Chẳng lẽ mấy người khác thường gọi điện thoại bằng cách đập chúng hư hết hay sao? À, không cần nói nữa! Cái điện thoại phía trước bị một anh chàng cao cao độc chiếm kia chắc chắn là cái duy nhất còn sử dụng được trong cái khu rộng mấy trăm mét vuông này. Hay quá!

Tôi mừng rỡ chạy ngay đến, đứng ngay sau lưng anh chàng đang gọi điện thoại ấy.

Ủa? Chiếc xe bóng loáng cao cấp kia là của anh ta sao? Cũng chắc lắm à! Từ phía sau mà nhìn, y phục của anh ấy toàn là đồ hiệu, rất hợp với chiếc xe đó. Nhưng mà (tôi nhú mày giận phùng phùng) anh ta có nhiều tiền như thế, mắc gì lại giành điện thoại với tôi? Chẳng lẽ anh ta không có điện thoại di động à?

“... Cậu đừng có lảm nhảm nữa! Điện thoại của tớ bị rơi xuống nước rồi! Còn nói ba cái chuyện thừa thãi đó làm gì?”

Hả? Gã này thật đáng ghét! Có điều cũng ngốc nghếch, ha ha, điện thoại mà cũng làm rơi xuống nước, xem ra anh ta cũng chẳng thông minh gì lắm. Hổ hổ hổ... Tôi cố nén cười nhón chân rướn người về phía trước, muốn nghe xem cái anh chàng này nói cái gì?

“... Gọi...? Gọi cái gì nữa?...” (Trời, tôi bắt đầu hoài nghi cái anh chàng đứng trước tôi không phải là người trái đất). “... Còn đưa tiền nữa à? Cậu cũng biết là tớ ra đường không mang theo tiền mà!” (Đồ chết bầm! Anh ta không mang tiền, mang vàng theo chắc?)... “Nam Xuyên? Cậu không hiểu tớ nói gì sao? Đừng có gỡ cái mặt đùa giỡn ra đó! Dù sao bây giờ tớ đang ở bên đường... Đúng rồi! Là một con đường!... Hả? Tớ làm sao biết được con đường này tên gì? Nó đâu phải do tớ sinh ra chứ!... Tóm lại là lạc đường rồi! Trong vòng 2 phút, cậu phải xuất hiện ra đây cho tớ! Nếu không thì...”

Trời ơi! Già đầu mà ngốc thế à? Nói cái gì mà con đường này không phải do tôi sinh ra? Tôi vốn luôn cho rằng, học lực của tôi kém lắm rồi, xem ra anh chàng này còn ngốc hơn cả mình nữa, tức cười thật!

Tôi nén không nổi, cuối cùng cũng bật lên thành tiếng cười lớn. Thôi chết! Bị anh ta nghe thấy rồi! Chỉ thấy sau lưng anh ta rung lên, sau đó từ từ quay người lại. Ừm ừm, tôi có một dự cảm không hay. Tệ thật! Chỉ thấy một gương mặt ngăm đen, đầy sát khí chìa ra ngay trước mặt tôi.

“Cô đang nghe trộm tôi nói điện thoại?” Giọng anh ta đầy khùng bố, giống như muốn ăn tươi tôi vậy. Tôi sợ đến nổi nuốt ực cả nước bọt.

“Cháu... chỉ qua đường...”

“Qua đường? Thế cô cười cái gì? Hả?” Tôi quả thực không thể nào chịu nổi cái mặt đen thui đó nói gần từng tiếng một. Nếu tôi có bệnh tim, nhất định sẽ bị anh ta dọa đến phát khiếp. Ôi, sao tôi lại vô ý chọc ghẹo vào phần tử khùng bố kia chứ? Anh ta không nên cho tôi một trận chứ?

“Chú à... cháu... cháu đâu có cười...”

“Còn dám nói láo hả? Xung quanh đây chỉ có mình cô! Cô dám nói là giọng cười khó nghe đó không phải là do cô phát ra hay sao? Chẳng lẽ là quỷ à?”

Hả? Tiếng cười của tôi khó nghe? Có nhầm không vậy? Hồi còn học mẫu giáo, tôi còn là trụ cột của trạm phát thanh trong lớp mà? Đáng ghét! Chẳng qua tôi không muốn tranh cãi với hấn, mặt hấn đầy nét khủng bố! Ủ, thật đáng tiếc, nhìn phía sau có vẻ đẹp trai thế, nào ngờ quay đầu lại thì biến thành con ếch xanh, thật mất hứng! “Tiếng đó là do tôi phát ra, nhưng tôi đâu có cười! Xin lỗi nha! Chú nhầm rồi chú ơi...”

Mắt anh ta đột nhiên dựng lên: “Còn dám ngụy biện nữa à? Đúng là đầu con thỏ không biết lẽ độ! Nhìn tôi này...” Hả? Đầu con thỏ? Anh ta nói gì thế? Thôi chết rồi! Sao lại để người ta đặt ình cái ngoại hiệu khó nghe đến thế?

Anh ta vừa muốn nắm lấy tôi, đột nhiên, trong ống nghe vang lên âm thanh rất ồn: “A Dạ! A Dạ! Sao không nói chuyện? Đồ ngốc này không phải bị người ta đem bán đi rồi chứ? Tớ chỉ nói chơi thôi!... A... Dạ!...”

“Không cần gọi nữa!” Anh chàng này hằm hằm hét vào ống nghe.

Đột nhiên, anh ta quay đầu nheo mắt nhìn tôi đang lúng túng, rồi chẳng hề nương tay, nắm chặt lấy cánh tay tôi kéo đến bên điện thoại.

“Chú ơi chú! Chú làm gì thế?”

“Cho cô một cơ hội! Mau nói địa chỉ ở đây nhanh lên! Nói không rõ ràng tôi sẽ không tha cho cô!”

Ngất đi... Có nhầm không vậy? Tự mình không biết đường thì ngoan ngoãn mà học hỏi! Có đâu lại hung tợn như thế?

“Ui da! Xin chú nhẹ tay chút đi! Để tôi nói là xong thôi chứ gì!” Tôi quả thực xui xẻo, mới sáng sớm đã không thuận lợi như thế, đặc biệt là gặp phải anh chàng đáng ghét này, thật là thảm quá! Quay về mặt thể thảm sang ống nghe, tôi hét vào: “Này! Ông chú kia nghe rõ này! Ông chú này đang ở...”

Tôi ba la bô lô nói địa chỉ qua một lượt, nghĩ rằng, cái tên Người Dơi này dù sao cũng nên cảm ơn mình một chút chứ! Ai ngờ anh ta “cạch” một tiếng gác điện thoại xuống, ngay cả nhìn tôi cũng không thèm, xăm xăm chui tọt vào trong xe.

Hừ! Đúng là chẳng có lễ phép gì cả! Hung dữ cái gì? Dọa nạt cái gì? Tôi nguyện rửa anh lạc đường cả đời luôn! Thôi bỏ đi, loại người này tốt nhất không thèm để ý đến (mẹ nói là gặp phải loại người không đáng tin thì nên tránh xa một chút). Tôi còn phải nhanh chóng tìm A Mộc đến cứu mạng nữa chứ, nếu không hôm nay sẽ bị phạt mất.

Tôi vội vàng gọi điện thoại cho A Mộc: “A Mộc à? Không xong rồi! Không xong rồi! Mẹ tớ không có ở nhà! Tớ bỏ tiền và chìa khóa trong nhà rồi, giờ chẳng có tiền đi học nữa! Mau đến cứu tớ với... Cái gì? Cậu hôm nay trực nhật à? Đã đến trường rồi? Ủa... thôi được rồi! Để tớ tự mình nghĩ cách... Bái bai, A Mộc...”

Ủ, thật là xui xẻo! Đi học trễ nữa rồi, đành vậy thôi, xem ra chỉ còn cách chạy bộ! Trễ ít phút sẽ bị phạt ít một phút! Đừng do dự nữa, chạy đi nào!

Phù phù! Tôi bắt đầu ôm cặp chạy trốn về trường học! Đương nhiên rồi! Lúc sắp đi, tôi không quên liếc qua chiếc xe đó! Hừ! Anh ta thật đáng ghét, chẳng thèm nhìn mình! Chẳng lẽ tôi quả thực tệ lắm sao? Đồ trời đánh đáng ghét! Chạy chạy chạy... Chạy được mười phút rồi, hai cái chân sắp gãy ra rồi, trường vẫn còn xa...

Tội nghiệp ình quá. Thời tiết tốt thế này, tôi lại là một cô nữ sinh lương thiện, rốt cuộc lại phải chịu cảnh này? Nếu bây giờ có một hoàng tử cưỡi ngựa trắng (chỉ sợ lại là lừa trắng) đột nhiên xuất hiện, ra tay “anh hùng cứu mỹ nhân” mang tôi đi theo thì tốt biết mấy?

Tôi còn đang suy nghĩ vớ vẩn thì lúc đó, một chiếc xe hơi xinh đẹp lướt qua bên người tôi. Ủa? Không phải là chiếc xe của anh chàng xấu xí đó sao? Sao thế? Cái người gọi là Thiên Xuyên gì gì đó đã đến đón anh ta rồi sao?

Thật là quá đáng! Anh ta cùng đường với mình mà chẳng thêm chở mình đi một đoạn! Một chút lòng cảm ơn cũng không có nữa! Thật là hết thuốc chữa!...

2. Chương 02

Chương 2 Tôi đến trường lúc gần hết tiết một. Phù... Thở nặng nhọc, tôi chạy lên cầu thang vào lớp, vừa đứng lúc đứng ngã thấy chủ nhiệm khả kính của chúng tôi. Ôi! Trên thế gian này cũng còn có người xui xẻo hơn tôi sao? ‘Học trò Dương Hạ Chí! Đây là em cố ý bảo thù phải không? Thật là đáng ghét!’ Thầy chủ nhiệm vừa ôm sườn vừa như hung thần ác sát nhìn về phía tôi.

Hả? Báo thù? Tôi thực muốn khóc: “Thầy chủ nhiệm Thượng Quan! Không phải thế đâu! Là hiểu nhầm thôi!”

“Không cần chối cãi nữa! Em thật là một học sinh ương bướng! Lần này phạt em... phạt em... thật đáng ghét! Tất cả những hình phạt đều phạt em hết rồi! Thực chẳng còn biết phạt em cái gì nữa bây giờ!”

Tôi đỏ mặt cúi đầu xuống, trong lòng thầm cầu xin: Đã phạt hết rồi thì không cần phạt nữa, hờ hờ, em thực sự biết lỗi rồi mà...

“Thôi được rồi! Buổi trưa em đi lau cho thật sạch chiếc đồng hồ lớn trong đại sảnh! Nếu không thì gọi mẹ em đến thêm lần nữa! Có nghe chưa?”

“Hả? Ồ... Dạ...” Tôi trả lời trong nước mắt.

Trời ơi, chiếc đồng hồ để bàn lớn này vừa đủ cao gấp đôi mình, hơn nữa hình như là từ hồi mình đi học ở trường này đến giờ chưa có ai lau chùi nó bao giờ. Đây... đây chẳng phải là muốn lấy mạng của mình sao? Thật là thê thảm... TRONG PHÒNG HỌC

Cả tiết học, tôi dùng bút chì chống hai mi mắt lên, nếu không thì ngủ là cái chắc. Tiếng chuông nghỉ giữa tiết vừa vang lên, tất cả học sinh đều ào ào ra như điên, tùm lại tám chuyện, chỉ có tôi là chẳng có tinh thần gì cả. A Một người bạn ngồi chung bàn và luôn bạn thân của tôi, nói: “Đồ ngốc! Buồn rầu để làm gì? Không phải là do chùi một cái đồng hồ mà buồn chứ! Đến ngay cả bồn cầu cũng chùi rồi thì còn sợ gì nữa? Không chừng mình sẽ giúp cậu...”

Tôi cảm động quá: “Hả? Thiệt không đó A Một? Cậu thật là tốt quá! Đúng là bạn tốt mà... A Một ơi, yêu cậu chết được! Có người bạn tốt như cậu là niềm hạnh phúc lớn nhất cả đời Dương Hạ Chí này đây!” “Thôi đi! Đừng có nịnh nọt nữa! Chỉ cần sau này cậu nghe lời một chút là được rồi!” “Ồ! Tớ nhất định nghe lời cậu mà! Hi hi...” Xem đấy, như thế mới gọi là bạn! Thật không uống công mình kết phe cánh từ hồi còn mẫu giáo. Thực là khiến tôi cảm động quá chừng.

“Tất cả yên lặng nào! Mau mở tivi lên! Có thông báo quan trọng!”

Lúc ấy, lớp trưởng vĩ đại của chúng tôi vừa nói lớn vừa chạy từ ngoài hành lang vào. Vậy đấy, cậu ấy là lớp trưởng mà thần kinh cứ luôn kích động như vậy, đáng vẻ như thế thì làm sao mà làm chủ soái được chứ? Thật là đau đầu!

(Lời bình: Cậu còn có thời gian đau đầu vì người khác sau? Bản thân cậu cũng đủ khiến cho người khác đau đầu rồi!)

A Một đứng gần tivi nhất liền mở nó lên: gương mặt của Ngô Nhã Mỹ, bị mọi người xem là đồ ác độc, xuất hiện trên màn hình. Chị ấy làm chủ trì chương trình thời sự của trường được một năm rồi, tuy là không thể không công nhận chị ấy rất xinh đẹp, nhưng cả năm cứ nhìn cái mặt như oan phụ đó hoài, ai mà chịu nổi chứ? Mặt của chị ấy như miếng gỗ khắc vậy, trước giờ chưa thấy nở một nụ cười, thực chẳng biết chị ấy có thâm thù đại hận gì với những người xem tivi nữa?

Nét mặt nghiêm túc của Ngô Nhã Mỹ xuất hiện trên tivi: “Toàn thể học sinh chú ý! Ngày mai diễn ra trận thi đấu bóng rổ giữa Trường trung học Úc Vãn và Trường trung học Thanh Phong, địa điểm ở phòng thể thao trường Úc Vãn. Đề nghị tất cả nữ sinh lớp 9, 10, và 11 đến để cổ vũ cho đội bóng của trường chúng ta! Đây là cuộc thi đấu vinh dự cho trường Úc Vãn, chúng ta là các thành viên của trường. Cho nên, không ai được phép vắng mặt, nếu không sẽ bị xử phạt nghiêm! Thông báo kết thúc!”

Nhã Mỹ vừa biến mất khỏi màn hình tivi, bọn học sinh bên dưới liền bàn tán xôn xao.

“Có nhầm không vậy? Ngày mai là chủ nhật mà?...”

“Đúng đó! Đội bóng rổ trường mình kém thế, còn cổ vũ cái gì nữa kia chứ?...”

“Đội bóng của chúng ta chẳng có anh nào đẹp trai. Thật chẳng hiểu nổi, một đội bóng rổ mà chẳng có anh nào đẹp trai thì làm sao mà được coi là một đội bóng rổ được chứ?...”

“Nhưng mà Đội trưởng của đội bóng rổ trường Thanh Phong là Hàn Vũ đấy! Mình thích anh ấy lắm!”

“Đúng rồi! Có Hàn Vũ là đáng để mình hy sinh ngày chủ nhật rồi! Nhưng tiếc là mình không thể cổ vũ cho anh Hàn Vũ... Hu hu... Thật buồn quá...”

...

Trời, đám học sinh này nói chuyện thật đúng với tâm trạng mình quá.

“Làm sao đây A Mộc? Tớ cũng muốn đi cổ vũ cho Hàn Vũ nữa!”

“Đáng ghét! Đội bóng của chúng ta vốn chẳng có anh đẹp trai! Để bọn nữ sinh dễ thương như chúng mình đi cổ vũ ột đám ếch xanh thì thật là lãng phí!”

“Hu hu... đúng thế...”

Điều này khiến cho tôi và A Mộc nhức cả đầu. Một bên là thần tượng của mình, một bên là đội nhà, chúng tôi phải làm sao đây?

Một lát sau, A Mộc đột nhiên lấy ngón tay khều khều tôi, nheo mắt nói: “Hi hi! Có cách rồi!” “Hả? Thật không? Ha! Tớ biết là cậu nhất định có cách mà!” Tôi mừng rỡ ôm chầm lấy A Mộc thân yêu.

Hi hi, A Mộc thông minh nhất mà, quỷ kế cũng nhiều nhất, chỉ cần cô ấy nói có cách thì nhất định là không thành vấn đề nữa! Oa, tuyệt quá! Tuy việc lau đồng hồ vẫn còn khiến tôi khó chịu, chỉ có điều nghĩ đến ngày mai được gặp thần tượng thì tự nhiên phấn chấn cả lên. Ha ha.

3. Chương 03

Chương 3

Để tranh thủ thời gian, buổi trưa tôi và A Mộc nhanh như bay đến nhà ăn nuốt vội cơm, nhặt lấy tấm vải rồi chạy đến đại sảnh.

Đứng trước cái đồng hồ cao ngệu, hai chúng tôi như hoa cả mắt... cái đồng hồ này cao đúng 2 mét! Thường ngày học sinh chúng tôi đi nhà vệ sinh, ít khi này đi qua đại sảnh, chẳng ngờ cái đồng hồ này lớn hơn nhiều so với tưởng tượng của mình, phải nhìn lên gần 90 độ mới nhìn thấy đỉnh!

“A Mộc, làm sao đây?” Tôi đưa về mặt thê lương nhìn A Mộc.

Tuy A Mộc cứ luôn gọi tôi là đồ ngốc, hơn nữa còn cả ngày cứ lấy thành tích kém cỏi của tôi ra mà kể, nhưng cậu ấy dù sao cũng là người bạn rất có nghĩa khí. Giống như chuyện hôm nay vậy, cậu ấy có thể không đến giúp tôi, nhưng lại hy sinh thời gian nghỉ trưa để đến giúp tôi lau đồng hồ, nếu là người khác thì

chẳng tốt đến như thế. A Mộc quả thực khiến tôi cảm động quá, tôi thề từ nay về sau nhất định sẽ tốt với A Mộc, cậu ấy bảo làm gì cũng làm! Chị em tốt mà...

“Này! Đồ ngốc! Cậu còn đứng đó ngơ ngẩn cái gì thế? Nhanh làm việc đi! Vào tiết học không chừng tớ chẳng thể giúp cậu nữa đâu!”

“Ồ! Biết rồi!” Tôi nhanh chóng trải tấm vải ra và bắt đầu lau.

Thật là xui xẻo, ngày thường ít ai đi qua đại sảnh, nhưng tại sao hôm nay lại có nhiều người đi qua đi lại thế không biết? Nhiều người còn có ý đứng nhìn chúng tôi lau đồng hồ nữa chứ. Thật là mất mặt quá!

“Ha ha! Tức cười quá! Cậu nhìn xem hai cô ấy đang làm gì thế?”

“Ủa? Cái cô mập mạp đó hình như là học lớp kế bên mình đấy! Ha, cô ấy cả ngày cứ bị thầy chủ nhiệm phạt. Thật là ngốc quá!” “Đi ra! Đứng ở đây nhìn cái gì? Cái đám người chưa từng trải kia! Đi mau! Nếu không A Mộc tôi không khách sáo đâu đấy!”

Oa! A Mộc lợi hại thật, cái đám người “nhí nhố” đứng cười xung quanh chúng tôi chẳng mấy chốc tản đi hết.

“Ừ... Xin lỗi A Mộc, đều là do tớ không tốt, còn liên lụy đến cậu nữa.” Tôi ngại ngùng nói với A Mộc. “Đồ ngốc! Sau này học hành thông minh một chút là được rồi!”

“Ồ...”

Trời ơi, thế mới biết lúc trước thầy chủ nhiệm phạt mình lau nhà vệ sinh là ưu đãi với mình lắm rồi. Bây giờ tôi mới nghĩ lại là, bất kỳ cái bồn cầu nào cũng đều dễ lau hơn cái đồng hồ này. Lớp bụi tích tụ bao đời trong mấy cái khe cứ bám chặt vào trong, nếu muốn lau sạch cái thứ dơ bẩn này, chắc cũng mệt chết người mới xong. Thời gian trôi qua, chúng tôi đã lau được một tiếng rồi, tiết học buổi chiều sắp bắt đầu. Lúc ấy, tôi và A Mộc đã lau đến mặt mày lấm lem chẳng ra hình người nữa, nhưng vẫn chưa xong nửa cái đồng hồ nữa.

“Tiểu Chí”, A Mộc thở phì phò nói, “Tớ không xong rồi! Mệt quá! Tớ phải vào lớp thôi, cậu cũng biết là trước giờ tớ chưa bao giờ cúp tiết cả. Cậu từ từ chịu nhé, dù sao thì cậu vào lớp cũng chỉ ngủ thôi, cũng chẳng khác gì nhau.”

Tôi muốn ngắt đi... Có cần nói trực tiếp như thế không? “Hả? A Mộc! Cậu đi thật à? Bỏ mình tớ lau thật à? Tớ...”

“Đồ ngốc! Đừng có làm ra vẻ tội nghiệp với tớ! Tớ còn thê thảm hơn cậu nữa! Cả váy cũng bị rách rồi nè! Thôi, cậu từ từ chịu đi! Bái bai!” Nói xong, A Mộc như làn khói chạy biến đi mất.

Hu hu hu... Hết rồi, A Mộc đi rồi, ở đây chỉ còn có một mình mình, làm sao bây giờ? Cái đồng hồ to thế này, chẳng lẽ Tiểu Chí mình phải chết vì cái đồng hồ này sao?

Bọn bạn học đã về lớp hết rồi, bây giờ, cả đại sảnh to lớn thế này mà chỉ có mình mình, đến ngay cả một người hiếu kỳ đến xem cũng không có nữa. Hu hu hu... tội nghiệp mình quá... Nhưng chẳng còn cách nào khác, tiếp tục chiến đấu thôi! Mẹ nói là người có chí nhất định thành công, chỉ cần mình cố gắng không nản lòng, nhất định mình sẽ chùi sạch cái đồng hồ này. Tôi ngáp dài một cái, chỉ còn nước leo lên mới chùi sạch phía trên thôi. Ồi! Chẳng còn cách nào khác! Leo lên! Nghĩ đến đây, tôi la lớn lên thành tiếng, “Khốn kiếp!” Sau đó, đặt một chân lên phần đế chắc chắn, hai tay dùng hết sức nắm chắc phía trên. Tốn hết cả đồng sức lực, tôi mới leo lên đến đỉnh đồng hồ. Vật lộn với cái đồng hồ cổ quái này một hồi, tôi mới đặt chân an toàn lên chỗ nhô ra phía sau đồng hồ. Hay thật. Lúc tôi đang hết sức chùi cái đồng hồ, đột nhiên, một anh chàng cao cao, đồng phục chỉnh tề, cúi đầu đi đến chỗ tôi. Anh ta hoàn toàn không chú ý, chính xác là không nhìn thấy tôi. Ha! Chỗ này của tôi thật có thể là nơi ẩn nấp tốt đấy!

Anh chàng này lén lút quay nhìn xung quanh mấy vòng, sau đó buồn bã đứng trước đồng hồ, giống như đang gặp chuyện buồn gì đó.

Ui da! Từ chỗ tôi đang đứng nhìn xuống, thấy anh chàng này cũng đẹp trai quá! Đẹp trai... Hả? Sao lại quen mắt thế? Chẳng lẽ mình gặp qua rồi?

4. Chương 04

Chương 4

Trong lúc tôi đang mơ hồ nghĩ ngợi anh ta móc điện thoại di động trong túi ra gọi: “Đáng chết! Nam Xuyên chết thối! Tổ không bỏ qua cho cậu đâu!”

Ủa? Cái giọng hung tợn này?... Cái cách nói chuyện gần từng chữ này?... Cái thân hình đẹp đẽ này?... Cái đầu tóc thật đẹp này?...

Thôi chết rồi! Anh ta chẳng phải là tên “xấu xa” mà mình vừa gặp hồi sáng ở buồng điện thoại đó sao? Sao lại ở trường học này? Hơn nữa lại còn có điện thoại mới rất nhanh nữa? Oa! Hóa ra anh ta đẹp trai đến thế cơ à? Thế sao mỗi lần giận lên lại “khủng bố” như thế chứ?

“Đáng ghét! Cuối cùng lại bỏ tổ ở cổng trường! Cậu không muốn sống nữa à? Tổ không cần biết lý do gì? Mau đến đây đón tổ đi!... Tổ cũng không biết bây giờ ở đâu nữa... Hình như là đại sảnh, bên trong có một cái đồng hồ lớn cao khoảng...” Tên đó bắt đầu chậm chậm ngược lên nhìn ước lượng chiều cao của cái đồng hồ... 15 độ... 30 độ... 45 độ... 75 độ... Chính ngay lúc này tôi cũng đang đứng phía trên thò đầu ra.

Anh ta thấy thế liền “A,” lên một tiếng, rồi cúp máy điện thoại, hốt hoảng nhảy ra xa. Đáng ghét quá! Tôi đáng sợ đến thế sao? Lớn tiếng như thế bộ muốn kêu thầy chủ nhiệm đến đây hay sao?

“Này! Suyt...” Tôi khản trương ra hiệu cho anh ta nhỏ tiếng một chút. “Anh không được la, nếu không thì...” Chưa nghĩ ra câu tiếp theo, lúc căng thẳng chân đứng không vững, cuối cùng tôi té từ trên cái đồng hồ xuống. Hu hu hu, đau chết đi được! Sao tôi lại xui xẻo thế này? Sao lần nào gặp cái tên tiểu tử này mình cũng bị xui xẻo thế không biết?

“Ủa?” phát hiện tôi rớt từ trên đồng hồ xuống, tên tiểu tử mặt đen đó nhào đến, nắm lấy cổ áo đồng phục của tôi kéo lên, và đẩy tôi vào góc tường. “Đáng... chết!” Lúc ấy, gương mặt đẹp trai của anh ta lại biến thành khuôn mặt vô cùng, hơn nữa còn đứng gần tôi như thế. “Lại là cô? Sao lại nghe trộm tôi nói điện thoại? Ai phái cô đến đây? Trốn trên đó làm gì? Cô tưởng cô là điệp viên 007 hả?”

“Tôi...” Oa, cái gì là 007 với 008 chứ, ra vẻ đáng sợ như thế để làm gì? “Hu hu hu... tôi có làm gì đâu! Tôi chúi đồng hồ trên đó mà!”

“Cái gì? Thợ đồng hồ? Cô tưởng tôi là đồ ngốc chắc?” Hừ, lỗ tai anh ta là cái gì thế? Đi sửa đi!

“Không phải! Tôi nói là tôi đang chúi đồng hồ! Anh có biết là sáng nay tôi đi trễ không, cho nên mới bị thầy chủ nhiệm phạt. Là làm thế này đó... Ý? Anh cũng học ở đây à? Hi hi, thật là trùng hợp!” Tôi vội xưng hô thân thiết với tên khủng bố này.

“Cái gì? Trung học? Đây là trường trung học sao?”

“Hả?” Tôi trừng hết cỡ con mắt nhìn anh ta, “Đương nhiên rồi! Đây là trường trung học Úc Văn, anh không biết sao?”

“Đáng ghét thật... Lại nhầm đường nữa rồi... Nam Xuyên, tao không tha ày... Đáng chết...” Tên tiểu tử buồn bã tức giận lâm lâm nhắm, bỏ hai tay đang nắm lấy tôi xuống.

Làm tôi sợ muốn chết! Tôi cứ ngỡ là anh ta sẽ đánh tôi chứ! Thật là xui xẻo, nơi này không nên ở lâu, nhân lúc gã này còn ngơ ngẩn, mau chuồn thôi. “Định trốn à?” Ui da! Sợ chết được! Anh ta đâu cần phải dùng gương mặt như quỷ đỏ để nói chuyện với mình chứ! “Đầu có đau! Ha ha, tôi tùy tiện hoa tay múa chân vậy mà. Ha ha ha...” Tôi liền giả ngơ. “Qua đây! Đầu con lừa!”

Hả? Đầu con lừa? Sức tưởng tượng của anh ta thật tốt làm sao? Mới hồi sáng gọi mình là “Đầu con thỏ” đúng không? Đặt ngoại hiệu cho người ta như thế, thôi thì cũng được đi, sao lại còn thay đổi lung tung thế? Thói quen như thế thật không tốt chút nào! Tuy trong lòng cả thấy rất uất ức, nhưng tôi nên xuôi theo anh ta thì hơn, bởi vì anh ta bây giờ trông đáng sợ quá. Thế là, tôi cúi đầu, buồn rười rượi bước qua. “Đương... Hả... Chí...” Anh ta chẳng chút ngần ngại nắm lấy ngực áo của tôi, “Học lớp 9”.

“Anh... anh muốn làm gì hả?” Tôi có chút hoang mang, vì xem trong tivi, một khi người xấu nào đó nhớ tên của bạn thì sẽ uy hiếp và bắt bạn làm điều gì đó bạn không thích. Đáng sợ quá.

“Bây giờ! Tôi bảo cô làm gì thì cô phải làm ngay, nếu không thì tôi không nương tay với cô nữa đâu.”

“Vâng...” Hu hu hu! Tôi nghĩ không sai mà. Tệ hại thật!

“Mau ném cái mảnh vải rách bẩn thỉu trong tay cô đi! Tôi nhìn là thấy ghét rồi!”

“Vâng!” Tôi chẳng thèm nghĩ ngợi gì cả, nhanh chóng ngoan ngoãn, nhắm mắt lại và ném mảnh vải đi. Hà! Cũng chẳng biết là ném nó đi đâu nữa, chán thật!

“Bây giờ mau dẫn tôi đến lớp 11! Nhanh lên!”

“Hả? Nhưng tôi là học sinh lớp 9, không được tùy tiện vào bên lớp 11.” “Tôi nói được là được!” Anh ta gần giọng.

“Ồ! Được!” Tôi mau chóng đi trước dẫn đường, không dám nói nhiều. Gã này thật là kỳ quái, sao ngay cả lớp của mình mà cũng không tìm được? Thật chẳng hiểu nổi?

Dù cấp 2 và cấp 3 cùng chung một trường nhưng ở giữa có một khoảng cách ngắn, giống như tôi với hân người trước kể sau, vừa tức lại vừa buồn cười. Thật là nhạt nhẽo, tôi quyết định nói chuyện một cách thân thiện với anh ta, có lẽ anh ta sẽ chẳng hung dữ như thế nữa: “Hi hi, anh lớp lớn! Anh biết tên em là Dương Hạ Chí rồi, nhưng em chưa biết xưng hô với anh thế nào đây?”

Hừm! Cái tên tiểu tử này chẳng hề ngó ngang gì đến mình? Thật vô lý quá? Cứ tiếp cận, tôi tin là một “người xấu” như thế nào thì cũng có thể cảm hóa được: “Này... anh lớp lớn ơi! Chẳng ngờ là chúng mình học chung trường, nếu biết sớm, hồi sáng này anh nhất định cho em quá giang xe đến trường rồi, phải không anh lớp lớn?”

Này này, tôi nói như thế là để cho anh ta nhận ra sự vô lý và ngạo mạn của mình đấy!

“Hả? Tôi làm gì mà cho cô đi nhờ xe chứ? Chúng ta quen thân lắm sao?”

Trời! Thật đáng ghét! Làm sao có thể có một anh chàng học sinh nào mà lại không có tình người? Tiểu Chí, không được nản lòng! Cảm hóa anh ta, cảm hóa anh ta.

“Anh lớp lớn, anh chuyển trường đến đây hả? Hi hi, em đoán chắc là anh mới chuyển trường đến đúng không? Nếu như thế thì em phải là sư tỷ của anh đấy!” Ui da, tôi thật là khâm phục mình ghê, nói chuyện thật là hài hước làm sao. Hi hi! Lần này nhất định không sai rồi, nếu không thì làm sao anh ta lại không tìm được lớp của mình kia chứ? “Sư tỷ? Tôi xem cô như đồ Chán ngấy thôi!” Anh ta trừng mắt nhìn tôi, “Tôi không phải là học sinh chuyển trường.” “Hả? Không phải học sinh chuyển trường? Tôi ngạc nhiên quá đấy. Thế có nghĩa là anh ta đã học ở đây nhiều năm rồi? Nhưng sao anh ta đến ngay cả lớp của mình cũng không biết? Xem dáng vẻ của anh ta rất giống như người bị lạc đường! Chẳng lẽ... Tôi đột nhiên nhớ lại cảnh hồi sáng bên buồng điện thoại. Trời đất ơi! Chẳng lẽ...

“Chẳng lẽ anh bị bệnh “mù đường” trong truyền thuyết à?” Ba chữ bệnh “mù đường” tôi vừa nói ra miệng, tên tiểu tử kia lập tức phát điên lên, nắm chặt tay tôi kéo về phía dưới một gốc cây. Mặt anh ta lúc đó lúc đen, tôi sợ đến chết đi được, không xong rồi, tôi nhất định là đã nói sai cái gì rồi.

“Đáng ghét! Sao cô lại biết bí mật đó?” Đột nhiên, anh ta hỏi. Tôi sợ đến nỗi hai chân run lên cầm cập: “Hả? Bí mật? Em... em chỉ nói chơi thôi mà!”

“A đầu này! Nếu để tôi biết được có thêm người nào nữa biết chuyện này, tôi không khách sáo với cô đâu!” “Vâng!” Tôi mau mắn trả lời.

Hổng biết... bị bệnh “mù đường” nữa chứ! Dương Hạ Chí tôi hôm nay được mở rộng tầm nhìn. Cứ tưởng chuyện này chỉ có trong tiểu thuyết, ai ngờ có một anh chàng bị bệnh “mù đường” đang sống sờ sờ đứng ngay trước mắt.

“Nhưng anh lớp lớn này... Anh quả thực trước giờ không nhớ đường nào hết cả sao?” Không khổ không chế lòng hiếu kỳ của mình, tôi giương mắt hỏi thật anh ta. Anh chàng găm gù: “Câm miệng! Lập tức quên đi chuyện này! Cô nghe chưa?”

Thấy anh ta múa nắm đấm trước mặt, tôi liền gật đầu, “Ồ ờ ờ! Em biết rồi, em biết rồi!”

Tiểu tử ấy lại cắn răng lăm nhăm một mình: “Thật là xui xẻo quá... Nếu không phải cái tên thối tha kia thì sẽ không có chuyện thể này, đáng ghét...”

Tôi nhiều chuyện hỏi: “Anh lớp lớn. Thế chúng ta bây giờ... còn đi qua khu cấp 3?...”

“Nói nhảm gì đó? Đi nhanh lên!”

Hu hu hu! “Lạc đường” thì sao nào? Tôi đâu có làm gì đâu, hơn nữa còn có ý muốn giúp đỡ anh ta nữa, thế mà anh ta còn dùng cái dáng vẻ hung tợn đó, thật hết thuốc chữa! Hôm nay là ngày xui xẻo nhất từ hồi mới sinh ra cho đến giờ đối với tôi: gặp phải một tên lớp lớn bị khủng. Càng xui hơn là biết được bí mật của anh ta nữa chứ. Hết rồi! Cái gã này hay nổi nóng, không chừng sẽ “giết người diệt khẩu” nữa?

Hu hu... Tôi vừa rên than vừa buồn bã dẫn đường đi trước, cuối cùng cũng “an toàn” đưa anh ta đến khu lớp 11.

5. Chương 05

MÀN 2NHỮNG KỶ SĨ LẠC ĐƯỜNG

Họ là những kỷ sĩ anh dũng nhất.

Nhưng ai cũng đều sợ sức cuốn hút khi tình yêu đến gần...

Chương 5

Hết một ngày xui xẻo, cả người tôi giống như rời ra từng mảnh, đứng cũng không vững nữa, vừa về đến nhà là ngã ngay vào chiếc giường nhỏ của mình, há miệng hấp lấy không khí giống như là cá vậy. Nhưng mẹ nói đó là cách giải phóng áp lực rất tốt!

Tôi ngủ thiếp đi trong cái tư thế “hóp hóp không khí” ấy, quên luôn cả thay quần áo, mơ rất nhiều giấc mơ kỳ quái nữa chứ...

NGÀY HÔM SAU: PHÒNG THỂ DỤC TRƯỜNG ÚC VĂN

Phòng thể dục trường Úc Văn mới vừa được xây xong hồi tháng trước, lần đầu tiên chúng tôi được đến đây, bên trong bài trí thật là sang trọng. Lúc đầu do xây phòng thể dục này, học sinh toàn trường đều phải góp tiền, tôi cũng góp hết 5 đồng (không biết viên gạch nào là tiền của tôi biến thành nữa). Nhưng A Mộc lại nói, 5 đồng tiền của tôi chẳng mua nổi nửa viên gạch?

Hôm nay trong phòng thể dục đông như kiến, đặc biệt là đội nhí nhỏ của trường Úc Văn, chiếm hết hai phần ba khán đài phía trên. A Mộc nói đó là ưu thế của đội nhà. Oa! Thật là có khí thế!

Đột nhiên, A Mộc ngồi kế bên tôi ôm bụng la lên: “Ui da... Đau quá!...” Thấy vẻ mặt đau khổ của A Mộc, tôi quả thực phục sát đất tài diễn xuất của cậu ấy: “A Mộc, cậu sao thế?” Tôi vội “quan tâm” hỏi: “Đau... đau bụng... Ui da... Đau bụng quá!...”

Tôi vội vàng kêu lớp trưởng đang ngồi sau một dãy ghế: “Lớp trưởng! A Mộc bị đau bụng! Tổ dẫn cậu ấy đến phòng bác sĩ xem xem thế nào?”

Lớp trưởng hốt hoảng vò đầu đứng dậy: “Hả?... Thôi, được rồi, cậu mau đưa cậu ấy đi đi!”

Được sự cho phép của lớp trưởng, tôi vội vàng đưa A Mộc vẫn còn rên rỉ bắt đầu chen ra khỏi khán đài chật ních người. Vừa chen ra chúng tôi vừa cố nén cười.

NHÀ VỆ SINH LÂU 1 “Ha ha, A Mộc giả thật khéo! Xem ra dì cho cậu đi học lớp biểu diễn cũng hay đấy chứ?”

“Được rồi, đừng có nịnh nữa! Nhanh trùm cái này lên, trận đấu sắp bắt đầu rồi!” A Mộc nói.

Tôi nhìn chằm chằm vào cái khăn trùm đầu to đùng mà cậu ta đưa cho: “Ủa? Sao lại trở thành như vậy? Không phải đã nói là đội nón và đeo kính đen là được hay sao?”

“Đồ ngốc! Đội nón và đeo kính đen sẽ gây sự chú ý của người khác, không an toàn!” A Mộc la.

“Nhưng cái này khó coi quá!...” Tôi nói. “Cậu có đội không? Cậu không đội thì tớ đi một mình!” A Mộc nói xong, đội cái khăn lên đầu, chỉ chừa hai mắt và lỗ mũi thôi, và dậm bước ra khỏi nhà vệ sinh.

“Ê, chờ chút! Tớ đội lên là được chứ gì.” Tôi miễn cưỡng đội cái khăn ấy lên đầu, nhưng cũng hoài nghi: có thực là sẽ chẳng có ai nhận ra chúng tôi không? Có phải là quá hoang mang rồi không? Cuối cùng, tôi cũng tin ở A Mộc, cậu ấy luôn đúng mà, cậu ấy nói không có vấn đề, thì nhất định sẽ chẳng có vấn đề gì. Tôi hơi chột dạ, nhưng vẫn theo sau A Mộc chạy về phía sân bóng rổ. A, mặc dù là vì người yêu trong mộng Hàn Vũ, nhưng hành vi này của chúng tôi không hay cho lắm, dù sao cũng là phản bội lại trường mình, nghĩ đi nghĩ lại thực cảm thấy cũng có lỗi.

Vào lại sân bóng rổ, chúng tôi như bị tiếng cổ động như sóng dậy làm cho ngất đi, thì ra đội viên của trường trung học Thanh Phong đã vào sân rồi.

Tôi và A Mộc vội vã trùm kín đầu, liều mạng chen vào đội ngũ của trường Thanh Phong. Chết thật! Trước mặt chúng tôi chính là đám nhí nhỏ của trường Úc Văn, tôi sợ họ nhận ra hai tên phản đồ là tôi và A Mộc, như thế chúng tôi sẽ chết chắc. Nhưng A Mộc nói, muốn làm được việc lớn thì phải có tinh thần không sợ hy sinh, cho nên cậu ấy bây giờ như có được sự thông dong của một vĩ nhân. Còn tôi thì sao? Chẳng thể nào thông dong cho được, vấn đề là ở chỗ bây giờ tôi chẳng biết là mình phải làm “việc lớn” gì, chẳng lẽ cổ vũ cho Hàn Vũ là một “việc lớn khó bì” hay sao? Ủ, tôi cũng không biết nữa, cho nên trong lòng còn chút lo lắng. Oa, chẳng trách đội trưởng Thanh Phong từ trước tới giờ vẫn được mọi người hoan nghênh như thế, thì ra cả đội đều đẹp trai! Chẳng giống gì với trường chúng tôi, chỉ là một đoàn quân xấu xí, cho nên từ chỗ của chúng tôi nhìn ra, thấy nữ sinh trường Úc Văn đang đứng với vẻ mặt sầu não. Thật đáng thương.

Ngôi sao hàng đầu, chủ lực của đội trưởng Thanh Phong, hoàng tử trong mộng của nữ sinh toàn thành phố chính là Hàn Vũ, bây giờ vẫn chưa xuất hiện, nhưng không khí trên sân bóng đã nóng lên rồi. Những vận động viên đứng bên sân đều làm vài động tác khởi động, nhìn lên những cô nữ sinh hâm mộ mình đang hét lên. Tôi ở trong số đó cũng cảm thấy rất vui.

“Đám nữ sinh vô tích sự này, chỉ là mấy anh chàng đẹp trai thôi mà, làm gì mà hét lên ghê thế? Thực chẳng có từng trải chút nào.” A Mộc trề môi nói.

“Nhưng mấy anh chàng này quả thực cũng đẹp trai mà!” Tôi nói.

A Mộc vẫn dẫu mỗ: “Đồ ngốc! Đẹp trai thì sao nào? Một thực nữ chân chính phải có cử chỉ đúng mực, xử sự đường hoàng. La hét om sòm như bọn họ thực chẳng ra thể thống gì, chỉ có cái là làm mất mặt nữ sinh chúng ta thôi.”

Oa! Tôi giương đôi mắt tròn sùng nhìn A Mộc. Cậu ấy quả không hổ là thần tượng của tôi, thật là có khí phách, nếu mình có chút xiu nào thì tốt quá.

“Nhanh nhìn này! Hàn Vũ đến rồi kia!” Không biết ai đột nhiên la lớn lên như thế.

Cả sân bóng đột nhiên như dừng hẳn lại, do kích động quá độ nên trở thành yên ắng. Hai giây sau, bỗng náo động trở lại! Có vô số nữ sinh do tim đập nhanh quá mà ngất xỉu, âm thanh vang từ miệng của những cô gái hâm mộ như muốn phá vỡ trần nhà.

Trời ơi! Hàn Vũ đến rồi kia! Anh ấy thật là đẹp trai quá! Còn đẹp trai hơn cả trong tivi và hình trên báo chí nữa! Hôm nay, anh ta mặc bộ đồ thể thao màu trắng, phối với mái tóc màu hạt dẻ, thực giống như “thiên sứ” vậy! Mắt anh ấy sao mà sáng thế, dường như có thể thấy được ánh sáng phát ra từ đó vậy! Vẻ mặt anh ấy thật là ung dung, xem ra anh ấy đã quá quen với cảnh này rồi.

Tôi phải hết sức khống chế sự kích động của mình. A Mộc nói, cần phải nhu mì dịu dàng, không được để mất mặt! Um, tôi nhất định làm được. Mặc dù tôi rất muốn la lớn lên, rất muốn làm mấy cái động tác si cuồng kia, nhưng vì không để A Mộc mất mặt, vì muốn có khí phách giống như A Mộc, tôi quyết tâm chịu

đứng. Lúc ấy, Hàn Vũ cởi áo khoác ra, để lộ ra chiếc áo đồng phục của đội bóng rổ trường Thanh Phong mang số 22 cùng cơ thể với những đường nét hoàn mỹ và cơ bắp rắn chắc.

Oa... Anh ấy ăn cái gì mà lớn và thân hình đẹp đến thế?

Tôi dường như nghe cả tiếng nuốt nước bọt của cô nữ sinh đứng phía sau. Hu hu, tôi cũng muốn nuốt nước bọt nữa đây này! Hàn Vũ ơi! Bạch mã hoàng tử trong mộng của tôi ơi! Anh quả thực muốn trái tim em nhảy vọt ra ngoài sao? Tôi không thể nào nhịn nổi nữa phải kìa... “A... Hàn Vũ đẹp trai quá! Người anh sao đẹp quá! Hàn Vũ, em yêu anh!!...”

Ủa? A... Có nhầm không vậy? Tôi vẫn chưa kìa lên mà! Thế thì là ai chứ? Âm thanh sao mà lớn thế? Thật điên cuồng! Thật là...

Tôi ngất xỉu!

Nhưng vẫn còn kịp thấy A Mộc đứng kế bên, một tay giữ chặt chiếc khăn trùm đầu, tay kia hươ hươ lon Coca khổng lồ chạy bổ nhào về phía lan can bảo vệ. Tôi thì là cái lon Coca kia tuyệt đối là cái lon to nhất ở đây! Chẳng biết A Mộc lấy nó ở đâu ra nữa, rõ ràng cậu ấy không mang theo mà. Lại còn cái giọng của cậu ấy nữa chứ... Hồng bét, còn điên cuồng hơn cả so với cái bọn điên cuồng kia nữa.

Tôi giận lên: “A Mộc! Cậu làm sao thế? Cậu không cho tớ hết lên, còn cậu sao lại hét to thế? Không phải cậu nói như thế là mất mặt lắm sao?”

A Mộc trừng mắt nhìn tôi: “Đồ ngốc! Cậu không biết thế nào xoay xở sao? Hành vi của con người phải tùy lúc mà thay đổi! Chẳng trách thành tích của cậu kém thế!” Nói xong, A Mộc liền xoay đi vừa la hét vừa vẩy vẩy cái lon Coca.

Hừ? Tôi động não... “Xoay xở?” Hình như là rất có lý... Nhưng sao A Mộc cứ nói mấy câu lằng nhằng thế không biết. Thật chẳng hiểu nổi. Thôi, dù sao làm theo A Mộc chắc chắn là không sai. Nghĩ đến đây, tôi liền la hét giống như A Mộc vậy. Hi hi! Có thể hét lớn để cổ vũ cho thần tượng như thế quả là đã thật đấy! Hàn Vũ của chúng ta sao mà đẹp trai thế... Mỗi cử chỉ của anh ấy hấp dẫn cứ như là một ngôi sao. Chúng ta có được một thần tượng như thế là rất tự hào đó! Chúng tôi yêu hết mọi thứ của Hàn Vũ: tài hoa này, kỹ thuật chơi bóng này, thân hình cường tráng này, khí phách này, nụ cười mỉm và cả số áo 22 của anh ấy nữa...

Trong đầu tôi đột nhiên xuất hiện một ý nghĩ, liền hỏi lớn: “Oái! A Mộc ơi, sao số áo của Hàn Vũ là 22 nhỉ?”

A Mộc khinh khi liếc: “Sao cậu cái gì cũng không biết hết vậy? Chẳng lẽ cậu không biết ngày sinh của anh ấy là ngày 22 à? 22 tháng 12 đấy? Đồ ngốc ạ!”

Tôi như ngớ ngẩn, lẩm nhẩm nho nhỏ: “Ồ... thì ra là thế... Ái... mình cứ cho là Hàn Vũ lợi hại như thế, phải chỉ ngày 1 là tốt hơn...”

Bụp! A Mộc không hề nương tay nện cái lon Coca quá khổ kia vào đầu tôi.

“A Mộc! Đau quá!” Chỉ thấy gương mặt cậu ta lộ vẻ bất nhẫn, buồn bã nói: “Thôi đi! Cậu có phải vô tri đến thế sao? Cậu không phải cố ý giả ngốc trách móc tớ chứ? Trong đội bóng làm gì có số 1.” “Hả? Không có số 1? Sao thế được?” Tôi ngạc nhiên gương mặt nhìn.

lắc đầu: “Thượng đế ơi!... Cậu quả thật là cái gì cũng không biết thật? Chẳng trách thành tích lại kém thế! Chắc tớ phải lên một lớp bồi dưỡng kiến thức cho cậu quá!”

LỚP HỌC HONEY

Vào lớp đi! Vào lớp đi!

Người giảng bài hôm nay là học trò A Mộc, một người thông minh xinh đẹp, ai nhìn cũng thích, xe nào nhìn cũng muốn chở đi? Chính là tớ đây!

Vỗ tay cổ vũ cái coi nào! Ha ha ha.

(Tiểu Chí: Tự giới thiệu mình sao mà dễ nghe thế! Còn lúc giới thiệu tớ thì lại biến thành xấu xa như thế! Tức chết đi được!)

Nội dung chủ yếu của tiết học hôm nay chính là bổ sung kiến thức về bóng rổ, được thiết kế đặc biệt dành cho học trò dốt siêu cấp Dương Tiểu Chí. (A Mộc hự, tớ đâu có kém cỏi đến thế chứ?)

Tất cả những người nào yêu thích bóng rổ và yêu thích anh chàng đẹp trai Hàn Vũ hãy vào đây mà nghe giảng!

Mọi người có bao giờ nhìn thấy các đội viên mang số hiệu 1, 2, 3 trong các cuộc thi đấu bóng rổ chưa nào? Không có đâu, muốn biết tại sao không? Hi hi hi, để tớ giải thích à nghe.

Bởi vì trong thi đấu bóng rổ, nếu khi cần phạt ném bóng 2 lần, trước khi vào lần ném phạt thứ nhất, trọng tài sẽ giơ hai ngón tay lên, có nghĩa là được ném phạt 2 lần. Vào lần phạt thứ hai thì ông ta chỉ giơ 1 ngón tay lên, có ý là chỉ còn 1 lần phạt nữa. Ngoài ra, nếu vận động viên phạm luật trong 3 giây, trọng tài sẽ đưa 3 ngón tay để biểu thị. Khi đội bóng đổi người hay cầu thủ phạm luật, trọng tài cũng sẽ giơ các ngón tay lên để biểu thị số áo của đội viên. Như thế, nếu cầu thủ mang số 1, 2, 3 thì sẽ rất dễ dẫn đến hiểu lầm trong thi đấu. Cho nên, số áo của các cầu thủ bóng rổ là từ 4 đến 15. Nhưng ở giải NBA (Liên đoàn bóng rổ Mỹ) là ngoại lệ. Họ có thể cho phép cầu thủ chọn bất kỳ số áo nào sau số 4 in, nhưng không được vượt quá con số 55. Dennis Rodman là người đầu tiên dám dùng số áo 91 in, nhưng để có thể khoác chiếc áo này, anh đã bị NBA phạt khá là nhiều tiền.

Hi hi! Sao nào? Có thú vị không? Có phải là tớ hiểu biết cũng nhiều nhiều đấy chứ? Bây giờ bắt đầu ngưỡng mộ tớ rồi phải không? Ha ha ha...

(Tiểu Chí chưa chát: nói xong rồi thì xuống mau đi chứ, còn đứng đó mà tự khen mình nữa, che hết chỗ mọi người xem sách này!)

6. Chương 06

Chương 6

Trong lúc những fan cuồng nhiệt của đội trưởng Thanh Phong la hét, người chủ trì hội trường bắt đầu phát biểu: “Các bạn học sinh, hãy dùng những tràng pháo tay nồng nhiệt cổ vũ cho các bạn trường Úc Văn vào sân đi nào!”

Giọng của người chủ trì thật là kích động, nhưng mà, ngoài những tiếng vỗ tay rời rạc thì chỉ có tiếng xì xào mà thôi.

Ừ, điều này thật khiến người ta khó chịu, chẳng lẽ đội bóng không có anh nào đẹp trai phải chịu sự đối đãi này hay sao? Thật chẳng nên chút nào? Nhưng mà... hãy nghĩ đến mình kìa, chẳng phải cũng vì mấy anh đẹp trai của trường khác mà phản bội lại đội bóng của mình hay sao? Ừ... xấu hổ quá... Tôi nghĩ.

Đột nhiên, có người hét lớn lên: “Oa, Úc Văn năm nay có anh đẹp trai kìa!”

“Đúng đấy! Nguyên Dạ và Nam Xuyên đấy!”

“Thế sao Ngô Nhã Mỹ không thông báo là năm nay có hai hoa khôi của trường mình tham gia chứ? Cô ấy thật là xấu quá!” Mọi người bắt đầu bàn tán xôn xao.

“Chuyện gì vậy?” Tôi hiếu kỳ nhìn chăm chăm vào một nam sinh cao ráo đang ngồi uống Coca trong khu nghỉ ngơi. Ủa? Anh ta không phải cái tên xấu xa bị bệnh “mù đường” hay sao? Sao anh ta lại là vận động viên của đội bóng rổ trường Úc Văn được chứ?

A Mộc đứng bên cạnh tôi bất mãn nói: “Ui da! Thật là quá đáng! Phòng tin tức làm cái quái gì chứ? Ngay cả cái tin quan trọng thế này mà cũng chẳng thông báo gì cả! Nếu biết trước là Nguyên Dạ và Nam Xuyên tham gia thì mình đâu có quyết định phản bội trường mình chứ!”

Tôi quay người qua, nắm chặt lấy vai A Mộc: “Hà? A Mộc, cậu nói là Nguyên Dạ và Nam Xuyên? Hai hoa khôi của trường mình?”

“Đồ ngốc. Cái anh đẹp trai đang uống Coca đó là Nguyên Dạ đấy, còn anh chàng đẹp trai tóc đỏ bên cạnh là Nam Xuyên.”

Cái gì? Tôi lật đật dụi mắt. Mẹ ơi, A Mộc nói cái anh đẹp trai đang uống Coca đó chính là cái tên “mù đường” sao? Sao anh ta là Nguyên Dạ đại danh鼎鼎 kia chứ? Sao lại có chuyện thế này? Nam Xuyên? Thôi chết, chẳng trách cái tên nghe quen quen... thì ra chính là thần tượng được mọi người yêu thích của trường mình, thật chẳng thể ngờ được. “Tiểu Chí, chẳng lẽ ngay cả Nguyên Dạ và Nam Xuyên cậu cũng không biết?” A Mộc nhìn tôi.

“Hả? Không phải... Tôi biết! Chỉ là... chỉ là không biết số thôi...” Tôi lí nhí đáp lại.

“Ừ, cái này cũng khó trách, rất ít người nhìn thấy được mặt thật của Nguyên Dạ và Nam Xuyên. Ai bảo học sinh cấp 2 chúng mình không được vào khu cấp 3 làm chi! Khu cấp 3 tuy có thể qua bên khu cấp 2 của mình, nhưng họ chưa từng qua đây. Thật là mất hứng...” Hả? Chưa qua đây? Ha, cái tên “mù đường” đó lần trước còn quờ quạng chạy nhầm qua bên khu cấp 2 mà? Nhưng mà, đây là một bí mật, Dương Hạ Chí tôi dù không phải là người vĩ đại gì nhưng cũng biết giữ chữ tín (mẹ từng nói là, làm người thì phải có lòng tin và biết giữ chữ tín). Tôi đã hứa là giữ bí mật cho anh ta thì nhất định sẽ không nói ra, chỉ cần anh ta không dọa nạt, ngay cả người bạn chí cốt A Mộc tôi cũng không nói ra. (Lời bình: Trời! Không cần inh là vĩ đại như thế chứ, rõ ràng là sợ người ta trả thù mà.)

A Mộc lại nói tiếp: “Người ngồi kế bên chính là Nam Xuyên, đã làm cho biết bao cô nữ sinh phải si mê đấy. Anh ấy là sát thủ thiếu nữ, chẳng cô nào có thể thoát khỏi ánh mắt của anh ta. Nghe nói họ là bạn thân từ nhỏ, luôn như bóng với hình.” Bạn thân? Nhưng sao mình lại cứ luôn nghe họ chửi nhau thế nhỉ? Chẳng thể hiểu được...

“Cậu đang nghĩ gì thế? Trận đấu bắt đầu rồi kìa!” A Mộc đẩy tôi.

“À! Biết rồi!” Đột nhiên, tôi nhớ đến một chuyện: “Này, A Mộc, thế bây giờ cậu quyết định cổ vũ cho ai?” “Đồ ngốc! Đương nhiên là cổ vũ cho Hàn Vũ rồi! Hai đứa mình đang đứng trong đội cổ động của đội trường Thanh Phong, nếu cổ vũ cho đội trường Úc Văn thì sẽ bị đánh đấy!” Ừ... hình như là tôi quả thật rất khờ khạo. Ngốc thật!

Sau tiếng còi, trận đấu chính thức bắt đầu.

Oa! Hàn Vũ giỏi thật! Quả nhiên là một thiên tài bóng rổ. Anh ấy xung trận đến 24 phút, còn được toàn bộ các cô nữ sinh trong khán đài cổ vũ nữa. Đặc biệt là tiếng hét của tôi, thật lớn nhất ở đây, đến ngay cả A Mộc cũng bị vượt qua. Hi hi, ai bảo Hàn Vũ là thần tượng của tôi làm chi?

Nguyên Dạ và Nam Xuyên chơi ở vị trí tiên phong của đội trường chúng tôi, tuy cũng khá lợi hại, nhưng rõ ràng là kỹ thuật không cao siêu bằng Hàn Vũ. Nhưng dù vậy, hai cái gương mặt đẹp trai “chết người không đền mạng” của hai anh ấy cũng đủ khiến các cô nữ sinh phải la hét điên cuồng. Chính vì thế, đây là lần đầu tiên trong lịch sử thi đấu bóng rổ của hai trường khác nhau mà hai đội đều được sự cổ vũ của nữ sinh cả hai bên. Lúc thì cổ vũ cho Hàn Vũ, lúc thì cổ vũ cho Nguyên Dạ và Nam Xuyên. Cả sân bóng sôi động cực độ.

Ủm? Thật kỳ lạ, cái gã Nguyên Dạ kia sao cứ vừa chơi bóng vừa nhú mày nhìn qua phía bên này là sao? Giống như là đang tìm ai vậy, thật là kỳ lạ... Ui da! Anh ta không phải đã phát hiện ra mình chứ? Hừm hừm... Không phải đâu, không phải đâu! Chúng tôi đã cải trang hết rồi mà? (Lời bình: Đồ ngốc... Thế mà cũng gọi là cải trang à?) Anh ta sẽ chẳng nhận ra mình đâu... Kệ anh ta, cứ tiếp tục cổ vũ cho anh Hàn Vũ “yêu dấu” của mình thôi!

Hiệp 4 vừa mới bắt đầu, Nguyên Dạ do vấn đề về thể lực nên đã được đổi vào nghỉ, mọi người đều có chút tiếc nuối. “Thật đáng tiếc, nếu có thể đấu hết trận này thì hay biết mấy! Vẫn còn muốn nhìn anh ấy thêm chút nữa!” A Mộc nói. “Thể lực không tốt thì còn chơi bóng gì nữa? Thật không biết tự lượng sức... Ui da! A Mộc, cậu làm gì mà đánh vào đầu tớ thế?”

“Cậu nói nhầm cái gì thế? Nguyên Dạ là học sinh giỏi nhất, hiếm có của trường Úc Văn mình trong mấy mươi năm nay đấy! Cậu không biết cái gì mà còn nói bậy nữa!”

Hả? Cái tên không biết đường này mà là học sinh giỏi... giỏi... giỏi nhất? Tôi chỉ thấy anh ta có cái mặt đẹp trai thôi.

A Mộc nói tiếp: “Nguyên Dạ còn là trưởng Ban kịch nghệ nổi tiếng của trường mình đấy. Hơn nữa, thành tích học tập cực kỳ giỏi nữa, từ trước đến giờ luôn là tấm gương học tập của trường. Nguyên Dạ không phải thể lực không tốt, mà là ít tham gia tập luyện bóng rổ của đội mà thôi, vì anh ấy vốn không phải là người trong đội bóng. Lần này tớ nghĩ chắc là do đội trưởng lôi kéo anh ta vào để thu hút mọi người. Ừ đúng rồi, đội bóng rổ và Ban kịch nghệ là chung một nhóm mà.”

“Oa! A Mộc, cậu hiểu nhiều về Nguyên Dạ quá đấy chứ!” Tôi ngẩn người lắng nghe. “Ồ ngốc! Toàn bộ nữ sinh trong trường đều biết anh ấy. Lý lịch cá nhân của Nguyên Dạ là bài học tất yếu phải nhớ của tất cả các cô nữ sinh trường Úc Văn đấy! Còn cái cô nàng này, chẳng trách nào thành tích kém cỏi thế!”

Hả? Thật đáng ghét quá! Cứ lặp đi lặp lại hoài, học lực của tôi kém cỏi thì có liên quan gì đến lý lịch của Nguyên Dạ chứ? Nhưng thực không thể ngờ được, cái gã “mù đường” ấy học hành thế mà giỏi, quả thực nhìn người không nên nhìn bề ngoài.

LỚP HỌC HONEY

Các bạn thân mến, thiên tài A Mộc tôi lại đến đây, có nhớ tôi không nào?

Nội dung của tiết học ngày hôm nay được thiết kế đặc biệt về IQ (chỉ số thông minh) của Dương Hạ Chí.

Thật là mắt mặt quá! Học ở trường Úc Văn hai năm rồi, mà đến ngay cả Nguyên Dạ nổi tiếng của trường chúng ta mà cũng không biết nữa? Thật chẳng biết cậu ấy còn mặt mũi nào mà tự xưng nữ sinh trường Úc Văn nữa!

(Tiểu Chí tủi thân: có cần phải thổi phồng lên thế không?)

Đây là bản đính kèm về lý lịch cực kỳ tường tận về Nguyên Dạ, mời tất cả những “Dạ Oanh” (tên gọi tóm tắt của những người yêu thích Nguyên Dạ) xem qua.

HỒ SƠ HOÀN CHỈNH TUYỆT ĐỐI VỀ ĐĂNG NGUYỄN DẠ

Chủ tịch câu lạc bộ Dạ Oanh Hồ sơ số...

Họ tên: Đăng Nguyên Dạ

Tên tiếng Anh: Edison Giới tính: Nam Tuổi: 17

Chiều cao: 183cm

Cân nặng: 75 kg Sinh nhật: Ngày 2 tháng 2 Mạng: Thủy Bình Nghề nghiệp: Học sinh

Trường học: Lớp 11 Trường Trung học Úc Văn Màu tóc: Màu hạt dẻ rất đẹp, lấp lánh dưới ánh nắng, thật sáng ngời!

Ngoại hiệu:... (Nghe nói có một ngày, tất cả những Dạ Oanh tập hợp lại với nhau, bàn bạc cả một tuần lễ vẫn không tìm ra được từ nào xứng đáng với Nguyên Dạ cả. Bởi vì trên thế gian này chẳng có từ nào có thể diễn tả được nét anh tuấn, phong thái lịch lãm, khí chất kiên cường, sự bình thản... của anh. Nên đến giờ, Nguyên Dạ vẫn chưa có ngoại hiệu).

Sở trường: chỉ cần bạn là Dạ Oanh thì chắc chắn phải biết, Đăng Nguyên Dạ không có gì là không làm được! (Tiểu Chí tôi phản đối: Cái gì cũng làm được? Nhưng đến ngay cả đường đi anh ta còn không biết? Máy người bị cái mặt đẹp trai của hấn mê hoặc cả rồi!)

Tính cách: Lạnh nhạt vô tình, từ trước đến giờ không cười, nhưng một khi đã cười thì có thể thành một luồng điện giật chết hết những sinh vật giống cái trong phạm vi mấy trăm mét vuông!

Kinh nghiệm yêu đương: Cho đến giờ thì vẫn chưa có, cũng có nghĩa là mối tình đầu vẫn còn bỏ ngõ. A ha, nếu như, nếu có thể có mối tình đầu đẹp như mơ với Nguyên Dạ thì hay biết mấy? Mới nghĩ không thôi mà tôi cũng đã muốn như bay lên mây rồi.

Ồi, xin lỗi nhé! Tuy hồ sơ này đã được nhóm Dạ Oanh sưu tầm và biên tập hết cả năm trời nhưng vẫn còn có chỗ chưa được vừa ý lắm. Bởi vì thật sự anh lớp lớn Nguyên Dạ của chúng ta quá ư là thần bí.

7. Chương 07

Chương 7

Trận thi đấu kết thúc trong tiếng hoan hô cổ vũ vang trời của cả sân bóng. Kết quả thật ngoài dự đoán, đội trưởng Thanh Phong được 7 điểm, thắng trường của chúng tôi. Nhưng dù sao thì những nữ sinh của trường cũng chẳng thất vọng gì, vì được ngắm biết bao nhiêu là anh đẹp trai trong suốt trận đấu rồi còn gì, ha ha, còn có lời nữa chứ!

Sau trận đấu, đội viên của cả hai đội đều trở về phòng giải lao để nghỉ ngơi. Cả đám fan chúng tôi tụ tập đứng chờ ngoài cửa phòng thay đồ, hy vọng là có thể nhìn thấy thân tượng của mình ở cự ly gần nhất. “A Mộc, nhiều người quá! Chúng ta không nên chen vào trong.” Tôi vẫn cứ khư khư giữ chặt chiếc khăn trùm đầu, nói với theo A Mộc đang bạt mạng chen vào trong.

“Đồ ngốc!” (A Mộc xấu xa, sao cứ kêu người ta là đồ ngốc hoài thế?) “Bây giờ không chen vào trong, lát nữa anh Hàn Vũ ra rồi thì không còn cơ hội nữa đâu! Cậu xem mấy cô nữ sinh kia giống như điện vậy kia!”

“Nhưng ngay cả hoa tươi chúng ta cũng đâu có chuẩn bị đâu? Cậu xem, người ta còn mang cả quà tặng theo nữa kia!” “Xi! Tặng quà thì thường quá! Chút nữa tớ sẽ tặng cho anh Hàn Vũ một cái hôn, anh ấy thế nào cũng sẽ nhớ đến tớ!”

Muốn xỉu! Cậu ấy nói thật không vậy nhỉ? Nếu thật A Mộc tặng cho Hàn Vũ một nụ hôn, chẳng những anh ấy sẽ nhớ cậu ấy mà nữ sinh cả trường cũng sẽ nhớ đến A Mộc. Lúc đó thì thật là xui xẻo đấy! “Kìa! Ra rồi kìa! Ra rồi kìa! Hàn Vũ ra rồi kìa! Anh ấy đẹp trai quá!” Một nữ sinh đứng gần nhất phía trước đột nhiên hét lên.

Tiếng hét của cô ấy thì chẳng nói gì, nhưng mà tất cả nữ sinh đều như điên, la hét ào ào xông lên phía trước! Tôi sắp chen được đến phía trước rồi thì bị đám nữ sinh điên cuồng ấy đẩy ra ngoài. Tức quá! “A Mộc... A Mộc... Kéo tớ với!” Nhưng A Mộc chẳng thể nghe thấy tiếng gọi của tôi nữa rồi, chính xác là chẳng biết A Mộc bị đẩy đi đến đâu nữa? Thất bại quá! Mới vừa chen đến chỗ tốt như thế để nhìn thấy anh Hàn Vũ. Thôi cũng được, bây giờ mình leo lên ghế đứng, không biết chừng có thể nhìn thấy anh ta.

Không được! Mình phải tận lực chen vào trong! Mẹ nói là làm người thì cần phải có dũng khí, mình cần phải kiên trì, không được nản lòng!

Nghĩ đến đây, tôi cột chặt hơn chiếc khăn trùm đầu, sau đó nắm chặt chéo váy bắt đầu chen vào trong. Đột nhiên, chẳng biết tên xấu xa nào từ đằng sau lôi mạnh tôi trở ra, kéo một mạch đến một góc khác. Thật là đáng ghét! “Đáng ghét! Ai đó?”

Tên đó cuối cùng cũng rời tay ra, tôi mới có thể đứng vững quay người lại. “Hả? Sao lại là cái anh ngốc này?”

Lần xoay người lại này, điều đáng nói, trước mắt tôi là hai con mắt như giết người đang chăm chăm nhìn. Chẳng phải của ai khác, chính là của Đằng Nguyên Dạ! Đứng đằng sau anh ta còn có một anh đẹp trai khác tóc màu đỏ, dáng người cao cao, đó chẳng phải Nam Xuyên mà A Mộc từng nói sao?

Nguyên Dạ vừa nghe tiếng của tôi xong liền nhú mày, sau đó kéo tuột cái khăn trùm đầu của tôi ra. Phát hiện ra tôi, mắt anh ta trợn ngược lên: “Thì ra là cái đầu con chuột này?”

Hả? Cái gì? Đầu con chuột? Hu hu hu... Tôi quả thực bị cái gã này làm cho tức chết được! Lần đầu thì gọi tôi là đầu con thỏ, lần thứ hai gặp mặt thì gọi tôi là đầu con lừa khó nghe, lần này hẳn lại gọi tôi là đầu con chuột mới chết chứ! Chết thật! Chẳng lẽ cái tên lớp lớn này lấy đầu tóc tôi ra làm trò đùa hay sao? Chẳng

lẽ hắn ta luôn không ngừng thay đổi ngoại hiệu cho người khác để thể hiện sự hiểu biết của mình hay sao? Thật đáng ghét quá!

Nhưng đối diện với cái hung bạo, mẹ dặn là không được khuất phục, cần phải “lấy răng cắn lại răng”, tôi nói: “À! Hôm nay biết đường rồi à? Đại “mù đường”?”

Nghe tôi nói tới hai tiếng “mù đường”, mặt của Nguyên Dạ biến sắc hẳn, anh ta giận đến nổi chút nữa ngất đi luôn. “Cái gì? A Dạ, cô ấy là cô bé đó hả?” Tên Nam Xuyên này giờ vẫn đứng phía sau, đột nhiên nói. Nguyên Dạ giận phùng phùng gật đầu, xem cái điệu này lát nữa hắn sẽ ăn tươi tôi mất! Hu hu hu! Tôi thật là hối hận khi gọi hắn là “mù đường”, tôi mạnh động quá rồi! Anh Nam Xuyên cười thật tươi, đi về phía tôi: “Xin chào! Lần trước may nhờ em giúp A Dạ mà chưa có dịp cảm ơn.”

Hả? Giọng nói của anh ấy nghe hay quá! Cười cũng đẹp nữa chứ. Điều quan trọng nhất là rất biết điều. Là tốt hơn nhiều so với cái gã Nguyên Dạ mặt mày gì mà lúc nào cũng hầm hầm.

Mặt tôi ửng đỏ lên: “Hi hi, là em... Không, không có chi...” “Thật là phiền đến em quá, lần sau anh nhất định mời em đi ăn kem nhé.” Nam Xuyên nói.

Hơ hơ hơ... anh ta đẹp trai, dễ thương quá... Tim tôi đập thình thịch.

“À, đúng rồi, các anh tìm em có gì không ạ?” Tôi đột nhiên nhớ lại lúc này bị Nguyên Dạ kéo đến đây, vẫn còn chưa biết chuyện gì mà? Nam Xuyên lại cười lên: “Ha! Lúc này trong lúc thi đấu, A Dạ nói bên đội cổ vũ của trường Thanh Phong có một nữ sinh đội khăn trùm đầu hết lớn quá chừng, hết đến độ cậu ấy khó chịu, không thể đấu được nữa, các anh muốn xem đây là ai, không ngờ lại là em.”

Tôi... thật muốn tìm cái kẻ nào đó chui xuống cho rồi. Chẳng trách trong lúc thi đấu, Nguyên Dạ cứ nhủu mày nhìn về phía bên tôi ngồi. Tôi thật mất mặt quá!

Nguyên Dạ giận phùng phùng kêu lên: “Chờ chút! Cái cô nhỏ này! Cô chẳng phải học sinh trường Úc Văn hay sao? Sao lại trà trộn vào đội cổ vũ trường Thanh Phong cổ vũ cho họ?”

“Hả? Em...” Chết rồi! Lần này bị phơi trần ra rồi! Anh Nam Xuyên cũng đột nhiên chú ý đến vấn đề đó, nheo mắt nhìn tôi. Hết cách rồi, nếu để họ biết mình mê mấy anh đẹp trai trường kia mà phải bội lại trường mình, tôi chết rồi cũng còn mất mặt...

“Nam Xuyên! Mau kêu thầy chủ nhiệm đến đây! Cái loại học sinh này nên bị đuổi học!” “Hả? Cái gì? Chẳng lẽ hắn ta thích mách lẻo thế hả? Thật là thấp hèn!”

“Hu hu hu... Tha cho em đi... Xin các anh mà... Lần sau em không dám nữa...”

“Phản bội là hành vi nhục nhã nhất! Trường Úc Văn không thể có một học sinh như vậy!” Cái tên thói tha kia làm ra vẻ một người chân chính vĩ đại lắm ý! Hu hu hu! Tên quỷ này nhất định là kiếm cớ đuổi mình đi đây mà!

Đối mặt với “thế lực đặc biệt ác độc”, tôi quyết định dùng chiến thuật mềm dẻo: “Không được đâu! Lần sau em thật sự không dám nữa đâu! Van xin các anh mà...”

“Thôi, A Dạ, lần này tha cho cô ấy đi.”

“Hu hu hu... Đúng rồi! Tha cho em một lần đi mà...” Anh Nam Xuyên quả là tốt thật, là ân nhân cứu mạng của mình.

“Không được! Tuyệt đối không được tha thứ!” Nguyên Dạ nói lớn.

“Thôi được rồi A Dạ, chuyện này để tớ đứng ra giải quyết cho.” Anh Nam Xuyên nói xong, lại nheo mắt nhìn tôi cười, “Này, cô bé, anh là Thiên Nam Xuyên, kêu bằng anh Nam Xuyên là được rồi. Em tên gì?”

Tôi lau nước mắt: “Em, em là Dương Hạ Chí.”

“Tên thật là dễ thương! Được rồi, lần này tha cho em đấy, nhưng có một điều kiện.”

“Hả? Điều kiện gì?”

“Hi hi.” Anh Nam Xuyên cười, nhưng tôi có cảm giác nụ cười đó có chút không tốt lành. “Em, Dương Hạ Chí, sau này phải nghe lời anh. Nếu không, anh sẽ nói cái chuyện em phản bội lại trường cho Ban thông tin đấy! Ha ha ha...” “Hả?... Được thôi! Trời ạ! Cuối cùng thì tôi cũng hiểu thế nào là nụ cười ẩn chứa lưỡi dao rồi. Cứ nghĩ rằng anh Nam Xuyên là người tốt, ai dè còn nham hiểm hơn Nguyên Dạ: uy hiếp mình cái gì cũng phải nghe lời anh ta. Chẳng lẽ anh ta bảo mình phải lấy anh ta làm chồng mình cũng phải nghe sao? Hừm... Đương nhiên là điều này không thể được, anh ấy dù thế nào cũng không thể thích mình được, thích A Mộc thì có thể... Tóm lại, hôm nay tôi quả là thê thảm, bị hai tên xấu xa cột chặt, còn bị nắm dao đằng lưỡi nữa chứ! Sao lại thê thảm thế này!” “Được rồi, các anh nhớ em rồi, hi hi... Bây giờ em có thể đi được rồi đó.”

“Nhưng mà...” Tôi còn muốn tranh luận, lúc ấy, chỉ thấy một đám nữ sinh ôm hoa tươi và sổ ký tên hét lên, “Nguyên Dạ ở đây này!” “Anh đẹp trai Nam Xuyên!” Rồi ào ào kéo đến, kết quả tôi bị đám fan điên cuồng này đẩy ra ngoài. “Tiểu Chí! Cậu làm gì thế?” A Mộc chẳng biết chui ra từ đâu, làm tôi giật cả mình. “Tớ...” Tôi định khóc lóc chuyện vừa rồi với A Mộc, nhưng nghĩ lại nên thôi, thêm một chuyện không bằng bớt đi một chuyện, cần phải biết là cái miệng của A Mộc nhiều chuyện như thế nào.

“Nhanh đi! Còn ngắn người ra đó, mau chen vào xin chữ ký Nguyên Dạ và Nam Xuyên đi!” A Mộc nói.

“Hả? Thôi đi! Tớ chẳng cần chữ ký của họ đâu! Cậu đi một mình đi!” Tôi cần nhàn.

“Hả? Cậu sao thế? Sao lại kỳ quái như thế?” A Mộc hỏi.

Tôi miễn cưỡng rặn ra một nụ cười: “Tớ... Hơ hơ... Không có gì. Một một chút ấy mà. Ồ đúng rồi, cậu hôn được anh Hàn Vũ rồi chưa?”

“Ồngốc! Nếu hôn được rồi, bây giờ tớ còn có thể sống hay sao? Sẽ sớm bị bọn nữ sinh kia băm nát ra rồi còn gì! Cái đám nữ sinh này quả thật là mạnh bạo, đẩy tớ ra xa đến hai mươi mét, ngay cả phía sau đầu anh Hàn Vũ tớ cũng chẳng thấy rõ. Hừ! Nhưng mà tớ thề, sớm muộn gì cũng có cơ hội cho tớ và anh Hàn Vũ tiếp xúc thân mật một lần!”

“A Mộc, tớ tin cậu nhất định làm được mà! Thế bây giờ cậu còn muốn chen vào trong nữa không?” Tôi hỏi.

A Mộc phấn khởi: “Đương nhiên rồi! Nguyên Dạ và Nam Xuyên cũng được xem là đẹp trai hiếm có mà! Tớ không thể lãng phí cơ hội đâu! Tiểu Chí, cậu ở đây chờ nhé. Tớ xin chữ ký của Nguyên Dạ và Nam Xuyên xong sẽ mời cậu đi ăn bánh kem!” Nói xong, A Mộc liền xông vào đám đông chen vào trong.

Tôi thật sự tội nghiệp cho A Mộc và cả đám nữ sinh kia nữa. Hai tên tiểu tử ấy có gì tốt mà tôn sùng kia chứ? Một tên thì cả ngày vác cái mặt lù xù, chết khiếp được (lại còn thích đặt ngoại hiệu lung tung cho người khác, đường đi đã không biết mà còn hung tợn thấy ghê). Còn tên kia lúc nào cũng cười cười, dùng nụ cười dễ nhìn của mình mà mê hoặc các cô thiếu nữ lương thiện, hơn nữa còn thích sữa lưng người khác nữa thì phải? Hừ! Hai gã này ngoài bộ mặt đẹp trai ra thì chẳng còn chỗ nào tốt lành gì cả, đáng để cho các cô nữ sinh phải tôn sùng như thế sao? Thật là tội nghiệp cho họ.

Nhưng... tội nghiệp nhất vẫn là tôi! Hu hu hu! Bị họ nắm đuôi! Thật là xui xẻo quá!

NHẬT KÝ TẮY XÓA CỦA TIỂU CHÍ Tôi năm nay là một thiếu nữ 15 tuổi, cái tuổi mà hễ gặp mấy anh đẹp trai là trái tim lại đập rộn ràng.

Bên cạnh tôi có rất nhiều bạn nữ đã có bạn trai, nhưng hễ khi thấy mấy anh đẹp trai khác thì vẫn rung động trong lòng. Có rất nhiều cô bạn (giống như A Mộc vậy) lúc thì thích cái này, lúc thì thích cái kia. Tóm lại, là chỉ cần đẹp trai là thích.

Ừ, xem ra, con gái cũng háo sắc đấy chứ.

(Nhật ký tẩy xóa của Tiểu Chí).

Mỗi ngày đều mới mẻ.

8. Chương 08

MÀN 3CON MA ĐÊM CỨNG ĐẦU

Trong đêm giữa mùa hạ.

Tôi làm bạn cùng gió, nhảy múa với những thiên thần...

Chương 8A Mộc cũng giữ chữ tín. Sau khi xin được chữ ký, cậu ấy dẫn tôi đi ăn bánh kem thật, nhưng tiếc là, cậu ấy lại không mang theo tiền. Tôi tin là A Mộc không cố ý, bởi vì nhà cậu ấy rất giàu, chẳng cần gặt tôi mấy đồng xu ít ỏi ấy làm gì, vấn đề là cậu ấy luôn quên mang theo tiền, thật là khiến tôi đây nhiều khi chịu không nổi.

“Hừ! Tớ buồn quá...” A Mộc đang chống cằm tư lự.

Tôi nhét đầy một miệng bánh, ngược nhìn cậu ta: “Hả? Buồn? Cậu có gì buồn chứ? Cậu vừa xinh đẹp vừa học giỏi, nếu tớ là cậu thì chết cũng sướng. Hi hi!”

“Đồ ngốc! Tớ không nói mấy cái ấy!” “Hả? Thế cậu buồn chuyện gì? Có phải vì không xin được chữ ký của anh Hàn Vũ không? Ừ, tớ cũng muốn có một chữ ký của anh Hàn Vũ lắm chứ, nằm mơ cũng muốn nữa.”

A Mộc giương mắt nhìn tôi: “Cái gì? Mục tiêu của cậu sao mà nhỏ tí thế? Chẳng trách nào thành tích kém thế...”

Ghét quá! Sao lúc nào cũng lôi thành tích của người ta vào đây? “Ừ! Tớ nhỏ tí đấy! Thế cậu nói xem cậu có gì vĩ đại nào?”

A Mộc nói: “Này! Mục tiêu cuối cùng của tớ là trong ba người đó phải theo đuổi thành công được một người!”

Hả? Tôi kinh ngạc đến nỗi muốn phun cả kem ra ngoài, “Ba người? Cậu nói ba người nào? Cậu nói là anh Hàn Vũ, Nguyên Dạ và Nam Xuyên hả? Trời ơi! Mấy người đó đều được cả vạn người mê mệt đấy! Là thần tượng siêu cấp mà! Ai mà dám đeo đuổi chứ? Nhưng mà, hình như cậu cũng có hy vọng lắm đó. Cậu xinh đẹp thế kia, lại học giỏi, hơn nữa lại là lớp phó học tập và là học sinh ba giỏi nữa... Còn tớ thì chẳng có hy vọng chút nào cả... chỉ có ăn bánh là được thôi!” “Ừ! Còn phải nói nữa! Tớ rất có lòng tin với mình đấy! Nhưng mà... điều làm tớ băn khoăn bây giờ là theo đuổi anh nào đây...” A Mộc ngơ ngẩn.

“Tớ xấu đấy! Chẳng lẽ bản thân cậu thích anh nào cậu cũng không biết sao?”

“Ồ... tớ... anh nào tớ cũng thích cả!”

Tôi muốn té từ trên ghế xuống đất. Trời ơi, cái cô nương A Mộc này cũng mê trai quá thể? Nếu điều kiện của tôi tốt thì cũng sẽ chẳng như thế, thật là...

“Tiểu Chí này, cậu chú ý giùm tớ nhé!...” A Mộc năn nỉ.

“Hả? Ba cái chuyện này tớ không thèm quan tâm đâu!” Tôi tiếp tục nhét bánh kem vào miệng.

“Cậu đừng có cái vẻ chẳng ra bạn bè gì như thế chứ! Chỉ biết ăn... ăn... ăn không thôi hà! Không cho ăn nữa!”

“Sao lại không cho ăn?” Tôi lập tức dùng hai tay giữ chặt lấy mấy cái bánh.

“Tớ mời cậu đi ăn mà!” A Mộc nói.

“Nhưng là tiền của tớ!” Tôi cự lại. “Tớ không cần biết! Dù sao cậu chỉ cần chú ý giùm tớ được rồi, nếu không thì không là bạn bè nữa!”

“Sao cậu cứ dùng cái câu ấy uy hiếp tớ hoài vậy?”

Trong lúc chúng tôi đang tranh cãi, đột nhiên từ ngoài cửa đi vào hai cô nữ sinh xinh đẹp có dáng người cao ráo. Trong đó một người mặc váy màu xanh, chẳng phải là Ngô Nhã Mỹ trưởng ban của Ban thông tin, tối ngày cứ xuất hiện nửa thân trên trên cái tivi trong trường đó sao?

Thấy cô ấy đến, chúng tôi lập tức im lặng, không dám nói nhiều. Cũng không biết tại sao mà ai cũng sợ Ngô Nhã Mỹ như vậy, tôi nghĩ có lẽ là vì từ trước đến giờ cô ấy không cười, lúc nào cũng có vẻ nghiêm trọng. Ừ, một nữ sinh như cô ấy, nếu dịu dàng một chút, thêm nụ cười dễ thương nữa, nhất định sẽ khiến bao chàng trai theo đuổi, đến lúc đó cũng chẳng cần phải biến thành “Nắm đại tràng”.

(Lời bình: Hả? “Nắm đại tràng”? Có nghĩa gì thế? Chẳng ai hiểu gì cả!)

LỚP HỌC HONEYHơ hơ! Do xuất hiện một từ mới lạ hoắc,

Nên chúng ta hôm nay mở lớp học lâm thời,

Dưới đây, xin mời người quản lý Tiểu Chí của tôi đến giúp mọi người giải quyết vấn đề khó khăn này.

TIỂU CHÍ:

Ha ha ha! Các cậu đã đọc thấy “Nắm đại tràng” trong đoạn văn trên rồi à? Có ai biết đó là gì không? Hi hi, không biết phải không? Cái này chỉ có mình tớ là một công chúa đầy phép thuật, có sức tưởng tượng và sáng tạo vô cùng thì mới có thể xem và hiểu được thôi. Cho các bạn biết nha, “Nắm đại tràng” chính là “Đoàn quân già đầu, lâu nay chẳng ai thèm”! Người phát minh: bạn học Mục Mộc, một nữ sinh xinh đẹp chưa từng thấy, lại có tài, tự xưng là Thiên hạ vô địch sát thủ trai đẹp!

Rầm rầm rầm... Tiếng gì thế? Ừa? Sao chẳng có ai vậy, thật là, đi hết mà cũng chẳng thèm chào tạm biệt nữa. Hừ! Tôi cũng đi đây.

9. Chương 09

Chương 9 Ngô Nhã Mỹ là người nổi tiếng trong trường chúng tôi, tôi và A Mộc hiển nhiên là biết cô ấy. Đương nhiên rồi, mấy người chẳng có tiếng tăm như chúng tôi, cô ấy nhất định là chẳng quen biết rồi.

Họ ngồi xuống cái bàn bên cạnh chúng tôi. “Trưởng ban này, trận đấu bóng rổ hôm nay lại nhờ người của Ban Kịch nghệ ra mặt! Thật là tức quá! Hừ, cái đám nữ sinh tối ngày mê đẹp trai kia thật làm mất hết phong thái của trường Úc Văn rồi!”

Nhã Mỹ chẳng nói gì, nhưng từ bên chỗ tôi nhìn qua, thấy mặt cô ấy lạnh lùng ghê.

“Không ngờ không công bố tin họ thi đấu thì lại gây nên cả đồng lộn xộn như thế, thật là mất mặt trường Úc Văn quá!” Cô gái ấy nói tiếp.

Ồ! Thì ra chúng tôi không biết được tin Nguyên Dạ và anh Nam Xuyên ra thi đấu là do bị người của Ban thông tin dấu nhem đi. Tôi và A Mộc không hẹn cùng trề môi ra.

“Thôi được rồi, không cần nói đến mấy chuyện ấy nữa, bây giờ chúng ta nghĩ xem nên bước tiếp theo là làm gì nào.” Nhã Mỹ lạnh nhạt nói.

“Trưởng ban, cậu nói thử xem học kỳ sau có tuyển cử không?” Nhã Mỹ gật đầu khẳng định: “Ừ! Lần này chúng ta nhất định không thể thua!”

“Biết rồi Trưởng ban, chúng ta sẽ cố gắng, tuyệt không để cho Ban Kịch nghệ tung hoành trong trường được, càng không để cho cái bọn Nguyên Dạ phá hoại tác phong của trường Úc Văn được!”

“Tiểu Ưu này, theo sát từng hành động của Ban Kịch nghệ nhé, tớ tin là, nhất định sẽ tìm ra tin tức bất lợi của họ. Chỉ có như thế, chúng ta mới có cơ hội thắng tuyển, vượt qua Ban Kịch nghệ!”

“Vâng! Trưởng ban!”

Thật đáng sợ! Chẳng lẽ là tranh giành quyền lực? Chúng tôi chỉ là học sinh trung học thôi mà?

Hai người họ nói chuyện khiến tôi và A Mộc không lạnh mà run, cảm thấy Hội học sinh cũng giống như một trận đấu ấy. Trong cái không khí như thế thì ai còn ăn nổi mấy cái bánh ngon lành này nữa chứ? Tôi và A

Mộc nháy mắt với nhau, sau đó nhẹ nhàng đeo cặp trên lưng, hóp bụng từ từ rời khỏi căn phòng lạnh lẽo ấy. Vừa bước ra khỏi tiệm, chúng tôi đều hít mạnh lấy bầu không khí mát mẻ bên ngoài, nó khác hẳn với bên trong, bên ngoài mới là thế giới đáng yêu mà tôi và A Mộc yêu thích. Chúng tôi nắm tay nhau, trở lại với sự vui vẻ và vô tư vốn có của mình, tung tăng đi về nhà. Hi hi, cái cảm giác này thật là đã. Tuy A Mộc luôn nói tôi là đồ ngốc và còn hay “ăn hiếp” tôi nữa, nhưng ở bên cạnh cậu ấy, tôi thấy thật sự thoải mái, vì mãi mãi cậu ấy là bạn tốt của tôi.

“A Mộc, cái người của Ban Thông tin ấy nói tuyển chọn cái gì thế? Sao họ lại ghét người của Ban Kịch nghệ thế?”

“Đồ ngốc! Cậu cái gì cũng không biết sao? Cứ cách một năm là Hội học sinh tiến hành tranh tuyển một lần, do đoàn đội học sinh của lớp 9 và lớp 11 tham gia. Đội trưởng hay trưởng ban của đội nào thắng thì sẽ làm chủ tịch mới của Hội học sinh. Ban Kịch nghệ và Ban Thông tin là hai đội được ưa thích nhất trong trường, mấy năm nay, lần nào Ban Thông tin trong lần thi cuối cùng cũng đều thua Ban Kịch nghệ, cho nên trưởng ban mới của Ban Thông tin là Ngô Nhã Mỹ mới ghét họ đến thế.” “Ồ, như thế thật là thú vị, giống như người Mỹ tranh cử ấy, ha ha... Nhưng tớ vẫn không hiểu, chủ tịch Hội học sinh thì có gì là tốt chứ, người ta làm gì mà tranh nhau làm kia chứ, thật là...”

“Đồ ngốc!” A Mộc quả thực bị cái “ngu ngốc” của tôi làm tức chết, “Dương Hạ Chí! Sao cậu cứ khiến tớ bực mình cậu hoài thế? Cậu giống như người ngoài hành tinh ấy. Cần phải biết là, Hội học sinh có thể ngang hàng với Hội đồng của trường đấy, hơn nữa chủ tịch Hội học sinh còn có thể ngồi ngang hàng với Hiệu trưởng. Đó là tượng trưng cho quyền lực, họ đương nhiên là tranh giành nhau rồi. Cậu thật là đồ mù chữ, chẳng trách nào thành tích lại kém thế!”

Hả? Thôi đi! Đã tỉ lần rồi nha A Mộc! Không phải cậu nói tớ thành tích kém thành thói quen luôn rồi chứ? Thật là tức chết!

Thế là, tôi và A Mộc cứ vừa đi vừa thao thao bất tuyệt cho đến khi ai về nhà nấy.

Ha! Cả ngày mệt mỏi cuối cùng cũng về đến nhà, thật hay quá! Ngôi nhà nhỏ thân yêu, mẹ thân yêu ơi, Tiểu Chí của mọi người về rồi đây! Tôi mừng rỡ nhào vào nhà, vứt giày trái một chiếc, phải một chiếc, dùng dùng chạy vào phòng khách...

A!... Thầy chủ nhiệm!

10. Chương 10

Chương 10

Thầy chủ nhiệm vĩ đại đang chiếm chệ ngồi trong phòng khách nhỏ xíu nhà tôi, người mẹ ốm yếu của tôi ngồi bên cạnh ông thầy tốt tướng dường như lại càng có vẻ ốm yếu hơn nữa. Chuyện gì thế này? Rõ ràng hôm nay là chủ nhật mà không lẽ thầy đến thăm nhà tôi? Lần trước thầy chủ nhiệm đã đến thăm nhà tôi rồi mà, sao giờ lại tới nữa? A, chẳng lẽ nhà mình “được hoan nghênh” đến thế sao?

“Tiểu Chí, sao không mau chào thầy chủ nhiệm đi.” Giọng mẹ nhẹ nhàng, nhưng tôi vẫn cảm thấy chột dạ.

“Chào thầy chủ nhiệm Thượng Quan.” Tôi ngoan ngoãn hành đại lễ với thầy.

“Chào em, Dương Hạ Chí, ngồi đi em.”

“Cảm ơn thầy.”

Ó? Sao mà mình giống như đến nhà người ta quá? Tôi nhè nhẹ ngồi xuống cạnh mẹ.

“Mẹ của Dương Hạ Chí, vấn đề chủ yếu của em tôi đã nói xong hết rồi, hy vọng cô dành chút thời gian nói chuyện với con của cô nhé. Hôm nay vốn dĩ không có dự định sắp xếp nhà nào để thăm, nhưng gần đến kỳ thi cuối khóa rồi, tôi không muốn cá nhân em Dương Tiểu Chí ảnh hưởng đến thành tích của cả lớp, nên quyết định đến nói chuyện với cô. Làm phiền cô quá, thật xin lỗi.”

“Không sao! Tiểu Chí nhà tôi khiến thầy phải lo lắng như thế, tôi làm mẹ thật là áy náy. Người phải xin lỗi là tôi mới phải! Mời thầy ở lại dùng cơm tối với chúng tôi.” “Không được rồi, thời gian không còn sớm, tôi phải đi về đây. Hai mẹ con nói chuyện với nhau đi nhé!” Nói xong, thầy chủ nhiệm Thượng Quan đứng dậy.

“Vâng, thầy Thượng Quan. Thật sự cảm ơn thầy đến thăm nhà lần này. Tiểu Chí...” Mẹ nhè nhẹ vỗ đầu tôi: “Mau cảm ơn thầy Thượng Quan đi.”

“Dạ! Cảm ơn thầy chủ nhiệm!” Tôi ngoan ngoãn cúi người chào.

“Được rồi, thế tôi đi đây, tạm biệt.” “Thầy Thượng Quan đi thông thả.” Cuối cùng, tôi và mẹ cùng nhau tiễn thầy ra cửa.

Quay vào phòng khách, tôi gần như chẳng còn dũng khí nhìn vào mắt mẹ nữa. Tôi nghĩ là mẹ thất vọng hoàn toàn về tôi rồi. Con người ta luôn được các thầy chủ nhiệm khen thưởng, còn tôi: Học hành tệ hại, lại chẳng có sở trường gì, mà còn bị thầy chủ nhiệm thường xuyên đến thăm nhà nữa chứ... Tôi thật là vô dụng!

“Tiểu Chí, đến đây với mẹ nào.” Nghe giọng nói dịu dàng của mẹ, nước mắt tôi rơi lã chã. Mẹ của tôi là một người phụ nữ trẻ đẹp, vừa dịu dàng lại hiểu ý người khác. Ừ, tiếc là trên người tôi chẳng thừa hưởng chút ưu điểm nào của mẹ, có nhiều người còn nói tôi không phải do mẹ sinh ra? Thật khiến cho tôi khó chịu.

Mẹ sinh ra tôi khi bà 18 tuổi, sau đó người bố lớn hơn mẹ 10 tuổi bỏ hai mẹ con chúng tôi. Từ đó về sau, tôi theo họ của mẹ, hai mẹ con cùng sống với nhau đến bây giờ. Tôi nghĩ mẹ tôi là người kiên cường nhất, xinh đẹp nhất trên thế gian này, bà đã không bị sự đối đãi tệ bạc đó hạ gục, mà vẫn sống một cách mãnh liệt. Mẹ ơi, con yêu mẹ nhiều lắm... Tôi nấc nhẹ một tiếng, đến bên cạnh mẹ: “Xin lỗi... mẹ...”

Mẹ vẫn nhẹ nhàng vuốt tóc tôi: “Ngốc à, mẹ đâu có trách con đâu nào. Tiểu Chí, thầy Thượng Quan nói gần đây con vào lớp cứ ngủ gật, phải không?”

“Dạ...” Tôi xấu hổ cúi đầu, “Mẹ, con cũng không biết làm sao nữa, đến cả việc dùng bút chì chống hai mí mắt lên mà vẫn cứ buồn ngủ. Xin lỗi mẹ...”

“Tiểu Chí, mỗi người có một bệnh riêng của mình, chủ yếu là không được tự ti, cần phải dũng cảm khắc phục nhược điểm của mình.”

“Ủa? Mẹ không giận con à?” Tôi ngạc nhiên ngẩng đầu lên nhìn mẹ, thấy đôi mắt tuyệt đẹp của mẹ, đột nhiên tôi cảm thấy kỳ lạ là mắt mình sao không được xinh đẹp bằng mẹ?

Nhưng bây giờ không phải lúc nghĩ đến những chuyện này.

“Tiểu Chí, con có biết con sinh ra vào ngày nào không?”

“Dạ, biết chứ, con sinh ra vào ngày Hạ chí.”

“Đúng. Không chỉ như thế, mà con còn sinh ra đúng vào lúc 12 giờ đêm Trùng Hạ. Còn nhớ mẹ từng nói với con chuyện gì không, Hạ chí là ngày có phép thuật, trong đêm hôm đó, tất cả những thiên thần sẽ ra ngoài chơi, lúc đó nếu họ nghe được nguyện vọng của người nào đó, sẽ giúp người này hoàn thành ước nguyện.”

“Hả? Mẹ, thật thế sao?”

Mẹ dịu dàng mỉm cười: “Đương nhiên là thật rồi. Tiểu Chí, lúc con vừa được sinh ra, mẹ đã cầu xin một ước nguyện.”

“Ước nguyện? Là ước nguyện gì hở mẹ?” “Tiểu Chí, con biết chuyện của mẹ và ba rồi đấy. Lúc mẹ 15 tuổi đã yêu ba con, 18 tuổi thì sinh ra con. Bây giờ mẹ hỏi hận vô cùng, mẹ không muốn tất cả những điều đó lại tái diễn ở nơi con, cho nên, lúc con sinh ra đời, mẹ đã ước rằng: Tôi hy vọng con gái yêu đầu của tôi vào cái tuổi 15 còn nông cạn chuyện yêu đương, hãy biến nó thành Người đẹp ngủ say, chỉ có chàng hoàng

tử nào thật lòng cả đời yêu thương nó mới có thể hôn nó tỉnh dậy. Như thế, con gái của mẹ sẽ không mù quáng yêu lầm một người để rồi hối hận cả đời.”

“Hả? Người đẹp ngủ say? Mẹ! Chuyện này thật hay giả vậy? Thầy nói đó là phong kiến mê tín đó!” Tinh thần của mẹ vẫn bình thường mà? Hơn nữa, bà vẫn luôn là người phụ nữ thông minh nhất trong lòng tôi, sao hôm nay lại nói ra những câu bất thường thế này?

Mẹ chỉ mỉm cười: “Yên tâm đi Tiểu Chí, sau khi mùa hè qua rồi, tất cả mọi thứ sẽ tốt trở lại thôi. Đừng có tự ti, mẹ luôn mong có cuộc sống vui vẻ.”

“Mẹ...”

Hu hu... Thật là một câu chuyện thần thoại đẹp để biết bao, nhưng trong cuộc sống thực tại làm sao xảy ra chuyện ấy được chứ? Tôi nghĩ mẹ nhất định là đang an ủi tôi thôi, nhất định là mẹ bịa ra chuyện này để tôi không quá tự trách mình về việc ngủ gật trong lớp. Ủ, mẹ lúc nào cũng thế, thương tôi lắm. LỚP HỌC HONEYA Một tôi, một cô gái xinh đẹp ai thấy cũng mê, xe nào gặp cũng muốn chở đi. Lại đến nữa đây, nhớ tôi gần chết luôn phải không?

(Thôi nào... Cần phải đổi những từ ngữ ấy đi, lần trước đã giới thiệu như thế rồi mà!)

Đến mùa hè, mọi người thường nghe người ta nói đến “Trọng Hạ”, “đêm Trọng Hạ” không nào? Rất nhiều quảng cáo dùng từ này đấy. Mọi người có biết Trọng Hạ là gì không? Muốn biết thì để tôi nói à nghe. Trọng Hạ theo lịch tây bây giờ là tháng 6 (lịch tây hay còn gọi là dương lịch ấy mà). Tính theo tháng chẵn, một năm có bốn mùa, mùa xuân làm đầu, gọi là Xuân, Hạ, Thu, Đông. Mỗi một mùa (một quý) lại chia thành ba phần, lần lượt gọi là “Mạnh, Trọng, Quý”. Ví dụ như mùa hè, tháng 5 gọi là Mạnh Hạ, tháng 6 gọi là Trọng Hạ, tháng 7 gọi là Quý Hạ.

Bây giờ thì biết rồi phải không? Trọng Hạ là tháng 6 hàng năm, đừng quên đấy! Hi hi, thật khâm phục mình quá, sao mình hiểu biết uyên bác thế này? Reng reng reng... (Mọi người để mặc câu ấy, câu ấy thích nhất là mơ mộng mà, để câu ấy ngơ ngẩn ở đây một mình đi, bây giờ chúng ta đi thôi! Hi hi!)

11. Chương 11

Chương 11

Vào đến phòng, nằm trên giường, tôi nhìn ra bầu trời đêm xanh thẫm không gợn mây và những ngôi sao nhỏ như những đôi mắt đang nhấp nháy trên trời, lắng nghe tiếng những con ve sầu kêu rộn ràng ngoài ngoài ô thành phố, còn có cả tiếng ếch nữa...

Tôi biết, đó chính là những dấu hiệu báo mùa hè sắp đến rồi. Trọng Hạ yêu dấu nhất của tôi gần đến rồi. Qua một tháng nữa là Hạ chí, đồng thời cũng là sinh nhật 15 tuổi của tôi. Trước khi ngủ tôi đột nhiên nhớ lại câu chuyện “Người đẹp ngủ say” của mẹ vừa kể. Bây giờ tôi chỉ có thể gọi nó là “câu chuyện”, bởi vì nó quả thực không thể tưởng tượng nổi. Nếu sau đó, tôi lại hy vọng là những điều mà mẹ nói là có thật. Lãng mạn quá!

Chẳng lẽ vào ngay đêm hôm đó, mình sẽ biến thành “Người đẹp ngủ say” thật sao? Đáng tiếc là tôi không được xinh đẹp gì cho lắm, không thể gọi là người đẹp được. Tôi thề lười, trong lòng thầm nghĩ nếu là A Mộc thì hay biết mấy. Hi hi.

Có thật là bạch mã hoàng tử sẽ đến hôn tôi tỉnh lại không? Oa, nghĩ đến đó thôi cũng đủ khiến người ta đỏ mặt rồi!

Ừ, nếu trên thế gian này quả thực có kỳ tích, phép thuật nếu có thật thì hay quá, tôi rất hy vọng một người kém cỏi như tôi sẽ có kỳ tích... sẽ biến thành Người đẹp ngủ say thật sự... sẽ được gặp hoàng tử... thật đó...

Cứ nghĩ, nghĩ, tôi ngủ thiếp đi lúc nào không hay. Trong mơ, tôi thấy mình nằm trên một chiếc võng do những bông hoa hồng kết thành. Một hoàng tử đội mũ đỏ cưỡi con bạch mã xinh đẹp, hôn tôi...

NHẬT KÝ TẮY XÓA CỦA TIỂU CHÍ

Người đẹp ngủ say thật là hạnh phúc, không cần phải đi học, không cần giảm béo, không cần phải dọn dẹp nhà cửa, chỉ cần mỗi ngày đi ngủ thôi thì cũng có hoàng tử đẹp trai đến tìm...

Thế giới này thật là không công bằng.

(Nhật ký tẩy xóa của Tiểu Chí).

12. Chương 12

MÀN 4ĐÊM DU HÀNH KỲ DIỆU

Tin rằng trên thế giới này,

Chuyện gì cũng có thể xảy ra...

Chương 12

Mang theo giấc mơ đẹp mà tôi hôm qua mẹ đã mang đến, hôm nay tôi đến trường rất sớm. Ngồi vào chỗ, trong lòng tôi thầm thề rằng, hôm nay cho dù thế nào đi nữa cũng quyết không ngủ gật! Nhưng mà... không thể cưỡng lại nổi... tiếng chuông vào học vừa vang lên, tôi không hề có chút sức phản kháng nào nằm gục trên bàn ngủ ngon lành. Khi A Mộc gọi dậy, tôi đã ngủ mê mệt được một lúc rồi.

“Tiểu Chí! Không được ngủ nữa, cậu đã ngủ hết 2 tiết rồi!” “Hả? Cái gì?” Tôi lật đật chùi mép, “Thế sao cậu không gọi tớ dậy? Chẳng lẽ đợi hoàng tử đến hôn tỉnh tớ hay sao?”

“Đồ ngốc! Cậu ngủ say như thế mà còn nói cái gì nữa vậy?”

“Hả? Tớ đâu có nói gì đâu, ha ha, không có gì...” Thật là mất mặt, sao lại nói chuyện trong mơ ra chứ?

“Thật là chịu không nổi cậu nữa, chả trách nào thành tích lại kém thế.” A Mộc trề môi, trừng mắt nhìn tôi.

“Ậy? Lần này tớ ngủ lâu thế mà thầy không la sao?”

“Tớ nghĩ là thầy nhất định thấy rằng cậu hết thuốc chữa rồi. Thầy chỉ ngó cậu rồi lắc đầu, tiếp tục giảng bài.”

“Hả? Thầy thật sự thấy tớ hết thuốc chữa rồi sao? Hu hu hu... Thế tớ phải làm sao bây giờ?”

“Thôi được rồi! Đi. Tớ dắt cậu đi làm tỉnh người một chút, cứ ở trong phòng thể này thì cậu còn ngủ nữa đấy.”

Tôi thấy A Mộc nói có lý liền cúi đầu, nắm tay A Mộc kéo ra khỏi phòng học. Vừa bước ra khỏi cửa thì nghe thấy một trận hỗn loạn ở ngoài hành lang.

“Trời ơi! Anh ấy đẹp trai quá!”

“Người của Ban kịch nghệ sao này sao lại đến khu cấp 2 thế nhỉ? Thật là khó hiểu!”

“Anh ấy còn đẹp trai hơn cả trên báo của trường cả trăm lần! Mặc đồ cũng thật là có phong cách!”

“Nếu anh ấy nói với tớ một câu, tớ chắc chắn là sẽ ngắt xiu ngay tại chỗ!”

...Hả? Chuyện gì thế? Sao ngoài hành lang náo nhiệt như ngày lễ thế này? Tôi và A Mộc nhanh chân chạy đến coi.

Ủa? Không phải là cái tên nam sinh xấu xa gọi là Thiên Xuyên gì đó hay sao? Hắn đến đây để làm gì? Này, xin lỗi nhé, trí nhớ của tôi thật không tốt lắm, hôm qua còn nhớ rõ tên của người ta, bây giờ đột nhiên nghĩ chẳng ra nữa.

“Tiểu Chí! Mau ngậm cái miệng của cậu lại đi! Chú ý hình tượng của mình, đừng để mất mặt tở! Anh ấy đi về phía chúng ta kìa!”

Quả nhiên, trong tiếng kêu gào của đám nữ sinh, cái tên đẹp trai luôn mang nụ cười bí hiểm đang đi về phía chúng tôi. Đương nhiên rồi, nụ cười ấy của hắn trong con mắt của các cô nữ sinh khác nhất định là đẹp trai lắm. “Dương Hạ Chí, chúng ta lại gặp nhau rồi.”

“Chào, chào anh...” Mặt tôi ửng đỏ lên, “Anh Thiên Nam đến chơi hả?”

“Râm!” Tôi nghe thấy tiếng các cô nữ sinh xung quanh ngạc nhiên đến độ ngã lăn ra đất. Còn tiểu tử trước mặt tôi giống như là buồn quá muốn đi tự tử vậy.

A Mộc chẳng khách sáo ký vào đầu tôi, rồi hạ giọng nói nhỏ: “Đồ ngốc! Sao ngay cả tên của anh Thiên Nam Xuyên cũng không nhớ vậy hả? Cậu thật là làm mất mặt! Chẳng trách nào thành tích lại kém thế.”

Ui da! Ghét quá! A Mộc cậu nếu không sửa đi cái câu nói mồm ấy thì tôi sẽ điên lên mất!

“À... xin lỗi anh Nam Xuyên, trí nhớ của em không tốt lắm, xin lỗi!” Tôi lật đật thành khẩn xin lỗi.

Tiểu tử đó lại cười đều: “Được rồi! Lần đầu tiên có người gọi tên tôi thành như thế, nghe cũng khá đặc biệt đấy chứ.”

“Anh Nam Xuyên, anh... anh đến tìm em có chuyện gì vậy?”

“À, là thế này, anh đến để mời em gia nhập Ban kịch nghệ của tụi anh.”

Nam Xuyên vừa nói xong, bọn nữ sinh xung quanh trong chốc lát nháo nhào cả lên.

“Cái gì? Cái gì? Ban kịch nghệ trước giờ chưa từng tiếp nhận học sinh cấp 2 mà?”

“Anh Nam Xuyên cũng trước giờ chưa từng chủ động mời người khác bao giờ?”

“Cô nữ sinh ấy tớ biết, tên là Dương Hạ Chí, học hành rất kém. Loại người như thế sao có thể gia nhập Ban kịch nghệ được chứ? Phải biết là Ban kịch nghệ trước giờ chỉ thu nhận những học sinh có chiều cao thôi!”

“Thật là... thật là kỳ lạ quá!”...

Mọi người xôn xao bàn tán, tôi cũng ngạc nhiên vô cùng. Tôi biết là đội trưởng Ban kịch nghệ chính là Nguyên Dạ, cái tên đó không phải ghét tôi lắm mà? Sao lại đồng ý cho tôi gia nhập Ban kịch nghệ chứ? Hay là tính hại mình? Hừm, không phải do mình biết bí mật của hắn ta cho nên muốn giết người diệt khẩu đây. Tôi không ngờ đến nỗi tự lao đầu vào lửa đâu.

“Xin lỗi anh, em... Em không muốn tham gia Ban kịch nghệ.”

Tất cả những người nghe câu trả lời này của tôi đều phải lên tiếng kinh ngạc. Ngay cả A Mộc cũng hoàn toàn chẳng hiểu gì, nắm tôi kéo về một bên: “Cậu ngốc thế? Đó là Ban kịch nghệ đó, bao nhiêu người nằm mơ cũng muốn tham gia cũng không được, sao cậu lại có thể từ chối chứ?”

“Nhưng tớ không muốn tham gia!”

“Không được! Cậu nhất định phải!”

“Tại sao?” Tôi không phục.

“Tớ thông minh hơn cậu! Tin tớ là nhất định không sai!”

“Nhưng...”

“Không nhưng nhị gì hết! Nếu cậu còn coi tớ là bạn thì lập tức trả lời anh Nam Xuyên. Nếu cậu bỏ lỡ cơ hội này, tớ không thêm tốt với cậu nữa đâu!”

Có cần phải nghiêm trọng thế không? Gương mặt của A Mộc nghiêm túc vô cùng, ngữ khí cũng kiên định... hình như không phải là nói chơi... Nhưng mà, nhưng tôi thực không muốn tham gia Ban kịch nghệ gì gì đó, lại thêm nữa tôi chẳng biết gì về kịch cả.

Khi còn đang phân vân, bối rối, đột nhiên, có người cú vào đầu tôi cái cóc. Ui da, ghét quá, ai vậy? Bộ hay ho lắm sao?

Tôi giận dùm dùm quay đầu lại, vừa đúng chạm phải ánh mắt như điện, đẹp đến độ không thể nào đẹp hơn của anh Nam Xuyên: “Dương Hạ Chí, em đừng quên chuyện hôm qua đấy.”

Hả? Cái gì? Chuyện hôm qua? Tôi mới định thần trở lại. Hu hu hu, tôi nhớ ra rồi, hình như là mình đang bị người ta nắm mà!

“Ồ ơ! Anh anh anh... muốn nói gì?” Tôi vẫn còn cầu may lần chót.

“Hừm, nếu em không tham gia Ban kịch nghệ, anh sẽ nói chuyện bóng rổ hôm qua cho thầy chủ nhiệm thôi.”

“Ui da! Được rồi, được rồi! Em đồng ý! Em tham gia Ban kịch nghệ là được chứ gì!” Chẳng còn cách nào khác, tôi đành phải chịu vậy, cái tên lớp lớn kia thật là xấu.

“Ngoan lắm! Như thế mới tốt. Thế chiều mai em đến văn phòng Ban kịch nghệ ở khu cấp 3 nhé. Bái bai!” Nói xong, Nam Xuyên đi ra trong tiếng gào thét của bọn nữ sinh.

Nam Xuyên vừa đi khỏi, tôi liền bị một đám nữ sinh bu quanh.

“Dương Hạ Chí, cậu thật là giỏi quá! Cậu nói làm sao cậu làm được vậy đi?”

“Nguyên Dạ mà cậu cũng quen? Có thể giới thiệu anh ấy cho tớ được không?”

“Dương Hạ Chí! Có thể cho tớ cùng tham gia Ban kịch nghệ được không? Tớ thích biểu diễn lắm, lúc học tiểu học còn đoạt giải nữa đấy!”

...

Tuy tôi bị bọn nữ sinh bu lấy đến chẳng còn không khí mà thở, nhưng mà họ cũng còn được coi là tốt, rốt cuộc cũng thân thiết với tôi đấy chứ! Nhưng, cũng có một số nữ sinh không tốt lành như thế, tôi thấy rất nhiều ánh mắt không đẹp đang liếc xéo về phía tôi, lại có người còn giơ nắm đấm nữa?... Thật là đáng sợ! Lúc ấy, A Mộc gắng sức chen vào đám đông, vừa kéo tôi ra ngoài vừa la: “Được rồi! Được rồi! Tránh ra! Đại minh tinh tương lai Dương Hạ Chí của chúng ta cần phải nghỉ ngơi. Đừng có kéo cậu ấy nữa!... Bắt đầu từ hôm nay tớ là người quản lý của cậu ấy! Có vấn đề gì muốn hỏi thì sau khi tan học gặp tớ để tư vấn!”

Hả? Người quản lý? Người quản lý là cái gì? Cậu ấy biến thành người quản lý tôi?

Oa! A Mộc thật khỏe quá, tôi bị cậu ấy lôi đi như thế khá xa. Cuối cùng thì cũng thoát khỏi vòng vây của cái đám điên khùng ấy.

“Chúc mừng cậu Tiểu Chí! Từ hôm nay cậu không cần phải nhú mày thở dài nữa! Hi hi!” A Mộc cười.

“Ừ...” Tôi không nói gì, chỉ hít thở thật sâu. Bởi vì tôi có một linh cảm không hay, gã Nguyên Dạ nhất định không để cho tôi sống thoải mái đâu.

“Có một việc tớ thật không hiểu, sao cậu quen với anh Nam Xuyên vậy? Anh ấy làm sao để cậu gia nhập Ban kịch nghệ chứ? Hơn nữa nghe ngữ khí mạnh mẽ của anh ấy hình như cậu bị anh ta nắm cán phải không? Trả lời mau!” A Mộc giống như một trinh thám liên tiếp đặt ra cho tôi một đống câu hỏi. “Ừ... Đùng nhắc nữa, chính là hôm qua đó, tớ và cậu phản bội trường đi qua cổ vũ cho trường Thanh Phong bị anh ta phát hiện, kết quả là như vậy.”

“Hả? Thế sao anh ấy không phát hiện ra tớ?” “Lúc ấy cậu đuổi theo anh Hàn Vũ, trốn đi kịp lúc.”

“Ui da! Bỏ qua một cơ hội tốt! Thật là đáng tiếc!” Tôi muốn xỉu! Bị người ta nắm cán mà còn bảo là tốt? Thật là khó hiểu.

“Ồ?...” Sau một hồi, A Mộc lại bắt đầu thăm vấn tôi, “Nhưng vẫn kỳ quái quá, thế sao anh ấy để cậu gia nhập Ban kịch nghệ chứ?”

“Ừ! Đừng nói là cậu, ngay cả tớ cũng cảm thấy kỳ lạ nữa, không hiểu nổi.”

Dáng vẻ của A Mộc cứ như là một đại thám tử đang điều tra một vụ án vậy, “Như thế xem ra, quả thực là có vấn đề... Sự việc không đơn giản như bề ngoài của nó... Nhưng, Tiểu Chí này, có thể gia nhập Ban kịch nghệ rồi cuộc vẫn là điều tốt. Như thế chúng ta cuối cùng cũng có cơ hội xâm nhập vào nội bộ của nhóm các anh đẹp trai rồi. Tiểu Chí, cậu nên biểu hiện thật tốt. Cố gắng lên! A Mộc tớ mãi cổ vũ cho cậu!”

Hả? Cái gì mà “xâm nhập vào nội bộ nhóm các anh đẹp trai” chứ? Cái cậu A Mộc này, muốn bồi dưỡng tôi thành đặc vụ à? Ai da, thật là bá phúc cậu đấy!

13. Chương 13

Chương 13

Sự việc trên thế giới này quả thực kỳ lạ, Dương Hạ Chí tôi từ khi còn học mẫu giáo là một học sinh chẳng ra gì, không ngờ bây giờ lại trở thành người được tin cậy của khu cấp 2, mỗi lần tan học đều được mọi người vây lấy. May mà có A Mộc thông minh bên cạnh, nếu không chắc tôi bị đè chết mất. Tuy cho tới bây giờ, tôi vẫn chưa biết được người quản lý có nghĩa là gì, nhưng hình như cũng có ích đấy chứ.

Còn 10 phút nữa là tan học, nhưng tôi và A Mộc đã sớm thu dọn sách vở. Chúng tôi nghĩ, khi chuông vừa reo lên sẽ là người chạy ra đầu tiên, như thế mới không bị đám nữ sinh vây lấy.

Thế là, tôi và A Mộc căng thẳng ngồi chờ tiếng chuông vang lên. Thầy giáo đáng kính của chúng tôi hôm nay không dạy trễ giờ, lúc ông vừa cho tan học, tôi và A Mộc nắm tay nhau chạy ào ra khỏi phòng học. Khi chúng tôi chạy đến sân thể dục, cả một sân thể dục to lớn chỉ có hai đứa chúng tôi. Ha ha! Xem ra quả thực chúng tôi là hai người đầu tiên chạy ra rồi! Tôi và A Mộc nhìn nhau, ôm bụng cười.

Đương lúc chúng tôi đang vui vẻ vô cùng, đột nhiên, trước mắt xuất hiện hai gương mặt quen thuộc. Một trong hai người đó là một nữ sinh cao 1,7 mét, cô ta chẳng phải Nhã Mỹ đó sao? Còn cô gái đi phía sau là người mà chúng tôi gặp ở tiệm kem hôm bữa. Lúc này, tôi và A Mộc không cười nổi nữa.

“Cô chính là Dương Hạ Chí?” Gương mặt chẳng chút biểu cảm, Nhã Mỹ hỏi tôi.

“Dạ vâng, chào chị!” Tôi đáp ứng.

“Còn đây là ai?” Nhã Mỹ nhìn sang A Mộc hỏi.

“Chào chị! Em là bạn tốt kiêm người quản lý của Dương Hạ Chí, Mộc Mộc.” A Mộc này thật là vô duyên quá!

Lúc này, cô gái đứng phía sau nói: “Thế thì tốt, chúng tôi thuộc Ban thông tin trường, muốn phỏng vấn các cậu một chút.”

“Phỏng vấn?...” Tôi và A Mộc không hẹn mà cùng đồng thanh kêu lên.

Không chờ chúng tôi kịp có phản ứng gì khác, từ phía sau nhảy ra một đồng người lôi tôi và A Mộc vào phòng phỏng vấn của Ban thông tin.

Má ơi! Cái này giống như bắt người ta đi vậy. Chớp mắt hai cái máy chụp hình giống như hai khẩu pháo được dựng lên trước mặt chúng tôi, hai cô nữ sinh xấu xí tự xưng là thợ trang điểm bận rộn lướt qua lướt lại, khiến chúng tôi không ngớt than van, còn bốn cái đèn chiếu cao cao kia như muốn nướng chín người ta vậy, tình cảnh thật là đáng sợ!

“Họ, họ làm cái gì thế?” Tôi bắt đầu hoảng lên, mắt đục ngầu hỏi A Mộc: “Đồ ngốc! Đừng sợ, đây là phỏng vấn, chúng ta sắp trở thành người nổi tiếng của trường Úc Văn rồi!”

Hả? Người nổi tiếng? Tôi chẳng cần. Tôi chỉ muốn được sớm về nhà thôi, ở đây thật không quen. Lúc ấy, hai cô gái hồi nãy ngồi vào hai bên cạnh chúng tôi. “Hai cô bé lớp nhỏ, thả lỏng một chút đi, đây không

phải là truyền hình trực tiếp đâu, mà là ghi hình. Tôi là người chủ trì tiết mục phỏng vấn hôm nay, gọi tôi là chị Tiểu Ưu là được rồi.”

“Chị Tiểu Ưu ơi! Mấy tiết mục phỏng vấn lúc trước không phải đều do chị Ngô Nhã Mỹ làm sao?” A Mộc nói chen vào.

“À, ha ha, lúc trước thì đúng, nhưng hôm nay giọng của trưởng ban Ngô Nhã Mỹ không được tốt, cho nên chị làm thay.” Hả? Tôi nhìn về phía Nhã Mỹ đứng bên cạnh, chị ấy cũng đang trừng mắt nhìn, ánh mắt ấy thật đáng sợ, tôi vội quay đầu lại.

Bắt đầu phỏng vấn. “Chào mọi người, tôi là Mạc Tiểu Ưu, người chủ trì của Ban thông tin trường. Hoan nghênh mọi người đón xem tiết mục vàng Chuyện bất ngờ Trường học của Ban thông tin trường Úc Văn.”

Ha ha, thật là vui quá, giọng của chị Tiểu Ưu sao đột nhiên lại thay đổi hẳn đi? Tôi nhin không được bật lên tiếng cười. Chị Tiểu Ưu vẫn đứng, dùng mũi giày đá nhẹ tôi (ôi chao, chiêu này làm sao mà luyện được vậy? Thật là cao cường quá!), sau đó tiếp tục nói:

“Ngày mai, ở khu cấp 2 trường chúng ta sẽ diễn ra một sự kiện kỳ lạ, bạn Dương Hạ Chí đang học lớp 9 đột nhiên được mời vào Ban kịch nghệ cực kỳ nổi tiếng của trường Úc Văn. Đồng thời, theo manh mối của chúng tôi, người đích thân đi mời bạn Dương Hạ Chí tham gia Ban kịch nghệ chính là phó trưởng ban Nam Xuyên. Từ khi trường chúng ta thành lập đến nay, Ban kịch nghệ chỉ thu nhận những học sinh ưu tú của cấp 3, nhưng lần này có hành động tiếp nhận bạn Dương Hạ Chí, quả thật đáng kinh ngạc. Về việc này, người phụ trách Ban kịch nghệ vẫn chưa có lời giải đáp. Hôm nay, chúng ta vô cùng phấn khởi mời được người trong cuộc của sự kiện này là bạn Dương Hạ Chí và người bạn tốt kiêm luôn người quản lý cho bạn Dương Hạ Chí, bạn Mộc Mộc. Hy vọng họ có thể giúp chúng ta giải đáp được phần nào sự bất ngờ này.”

Chết rồi! Chị này thật là biết ăn nói! Cứ thao thao bất tuyệt. Tôi và A Mộc nghe mà đầu óc cứ như ngơ ngẩn. Lúc này, cô ấy đột nhiên quay lại phía chúng tôi: “Bạn Dương Hạ Chí, bạn Mộc Mộc, chào các bạn. Hoan nghênh hai bạn đến với tiết mục Chuyện bất ngờ Trường học.”

“Chào chị”. Chúng tôi ngớ người chào lại. Chắc là vô duyên lắm nhỉ, vì tôi có cảm giác là gương mặt của mình lúc đó, cứ ngờ nghệch làm sao ấy.

“Bạn Dương Hạ Chí, xin hỏi bạn có quen biết với bạn Nam Xuyên của Ban kịch nghệ không?”

“Hả?” Vấn đề đầu tiên đã khiến tôi muốn ngắt xiu. Làm sao bây giờ? Làm sao mà trả lời được? Nếu mình nói quen, chị ấy nhất định sẽ hỏi tiếp là làm sao quen, tôi phải trả lời thế nào đây? Phù, thôi đi, nói thật cái là xong. Nghĩ đến, tôi gắng nở một nụ cười và trả lời: “Ha ha, chúng tôi, chúng tôi không quen biết.”

“Ồ? Nhưng chúng tôi nghe người lấy tin tức của Ban thông tin bảo rằng là, bạn Nam Xuyên đột nhiên gọi thẳng tên của bạn, hơn nữa còn mau chóng nhận ra bạn, xem ra các bạn đã có quen biết mới đúng chứ!”

Tôi thật muốn tìm cái lỗ nào đó chui xuống. Cái người lấy tin đáng ghét của Ban thông tin này thật làm mình tức chết! Hắn ta nằm vùng à? Hay là gian tế? Thật đáng ghét! Thôi rồi, tôi phải làm sao đây?

“Chị Tiểu Ưu, Tiểu Chí do quá căng thẳng nên nói nhầm, thực ra chúng em và anh Nam Xuyên có quen biết. Bởi vì vào hôm tổ chức thi đấu bóng rổ, chúng tôi có nhặt được chiếc điện thoại di động của anh Nam Xuyên, sau đó đem điện thoại trả lại và làm quen với anh ấy, em còn nhớ lúc anh Nam Xuyên còn khen em và bạn Dương Hạ Chí không tham của rơi nữa. Chính là như thế đó.”

Oa. A Mộc giỏi quá! Tôi thật sự yêu cậu quá! Lợi hại quá! Nói dối cứ y như thật vậy! Cao cường quá, dù họ có tin hay không, vấn đề này coi như được vượt qua. Phù... Tôi hít một hơi thật sâu rồi thở ra...

Chị Tiểu Ưu khinh thường nhìn tôi rồi nói: “Bạn Tiểu Chí, Ban kịch nghệ trước giờ chỉ tiếp nhận những học sinh có thành tích xuất sắc thôi, nhưng theo điều tra của chúng tôi, kết quả thi học kỳ một năm lớp 8 của bạn xếp hàng thứ nhất từ dưới đếm ngược lên, thành tích của học kỳ sau xếp thứ 9 từ dưới lên; sang năm lớp 9, kết quả thi học kỳ một lại tiếp tục xếp hạng chót. Tôi nói không sai chứ?”

Á, không phải chứ? Sao họ có thể điều tra được thành tích học tập của mình nhanh như thế được chứ? Thật là... Tôi đã rất cố gắng để nâng cao thành tích, nhưng sao tôi không thể kèm được cơn buồn ngủ của mình? Tôi quả thực đã cố gắng rồi! Tôi...

“Tiểu Chí trước giờ vẫn rất cố gắng, chủ nhật nào cũng chủ động sang nhà tôi để học thêm! Học thêm chút đỉnh ấy mà! Tôi là lớp phó học tập mà! Tôi nghĩ chúng ta không nên chỉ xem xét thành tích bề ngoài của một cá nhân, điều quan trọng là sự nỗ lực đằng sau những thành tích ấy. Có người bẩm sinh trí tuệ không cao, giống như bạn Tiểu Chí của tôi đây, chỉ số thông minh của cậu ấy thấp đến độ không thể thấp hơn được nữa, nhưng chỉ cần cậu ấy luôn cố gắng thì cũng đáng để cho chúng ta tôn trọng! Cho nên, chúng ta không nên vì cảm thấy thành tích học tập của bạn ấy thấp kém mà cho rằng bạn ấy không có tư cách gia nhập Ban kịch nghệ!” A Mộc nói một cách quyết liệt, những người làm việc tại hiện trường bỗng nhiên vỗ tay cổ vũ một cách nhiệt tình như xuất phát từ nội tâm của họ.

Nhưng mà, Nhã Mỹ chỉ gầm mặt xuống “hừ hừ” hay tiếng, hiện trường lập tức yên tĩnh trở lại. A Mộc thân yêu của tôi ơi! Cậu quả thực là người đáng yêu nhất trên thế gian này! Dương Hạ Chí tôi có thể kết bạn với một người bạn như thế quả là hạnh phúc lắm lắm! Tuy cậu nói là trí tuệ của tôi thấp kém, nhưng lần này tôi không hề giận tí nào, vì tôi biết rằng cậu không có ý hạ thấp tôi. Tôi quả thật yêu cậu đến chết đi được! Cậu thật là tuyệt vời!

Chị Tiểu Ưu trầm ngâm một hồi lâu mà chẳng nói được lời nào. Tôi biết, chị ấy giận đến độ muốn đuổi chúng tôi ra khỏi chỗ này ngay. Ha ha!

“Bạn Tiểu Chí, còn một vấn đề nữa khiến ọi người rất quan tâm. Bạn có quen biết với trưởng Ban kịch nghệ Đặng Nguyên Dạ hay không?” Nghe đến Nguyên Dạ, tôi bất giác lạnh cả người, những cũng vẫn quyết tâm tiếp tục bịa chuyện: “Không, không quen.”

“Nhưng có tin nói rằng, bạn đã từng đeo đuổi Nguyên Dạ. Đúng không?” Tôi đứng phắt dậy: “Hả? Ai nói bậy thế? Tin nhảm nhí! Đúng là tin nhảm nhí!”

Trời ơi! Có còn công lý gì không? Tôi nhìn thấy mặt cái tên “mù đường” đó cũng chỉ có hai, ba ngày thôi mà. Tôi theo đuổi hẳn ta hồi nào? Cái gương mặt hung tợn đó tôi ghét còn không hết nữa là... Ai mà thèm đeo đuổi hẳn ta chứ? Thật đáng ghét! Chẳng thể ngờ Dương Hạ Chí mình lại bị dính vào mấy cái tin nhảm nhí này! Thật là tức chết đi được!

Oa! Lần này A Mộc quả thực đã đứng lên ngay để minh oan cho tôi một cách mạnh mẽ: “Tôi có thể chứng minh Tiểu Chí trước giờ chưa từng đeo đuổi Nguyên Dạ. Hơn nữa, tôi có thể bảo đảm chắc chắn rằng Tiểu Chí trước giờ chưa từng đeo đuổi ai, chưa từng yêu đương bao giờ. Cho nên, các anh đẹp trai xem tiết mục này nếu thích Tiểu Chí thì có thể lập tức liên hệ với tôi theo địa chỉ...”

Tôi muốn xỉu. A Mộc định biến tiết mục này thành Tìm bạn bốn phương trên truyền hình à? Nhưng, chẳng qua cậu ấy dừng cảm đứng ra để thanh minh cho tôi, tôi cũng nên cảm ơn cậu ấy từ tận đáy lòng.

“Câu hỏi cuối cùng là...”

Nghe đến mấy từ câu hỏi cuối cùng, tôi thở ra một hơi dài thườn thượt.

“Câu hỏi cuối cùng cũng là vấn đề mà toàn trường chúng ta đều quan tâm, một Tiểu Chí không có mặt nào tốt quả thực sẽ tham gia Ban kịch nghệ hay không?”

“Tôi...”

Tôi chưa kịp, A Mộc đã giành nói: “Tiểu Chí nhất định tham gia! Tiểu Chí của chúng ta nhất định sẽ khiến các bạn có cái nhìn khác! Cho dù đó là những người hoài nghi cậu ấy hay là ủng hộ cậu ấy. Tóm lại, chỉ cần có người quản lý A Mộc tôi bên cạnh, tôi nhất định ủng hộ hết mình cho Tiểu Chí trở thành một thành viên xuất sắc nhất của Ban kịch nghệ!” “Bốp bốp bốp...” Những người làm việc tại đây lại bất giác nổi lên một tràng pháo tay dữ dội. Lúc ấy, tôi nhìn thấy một nụ cười kỳ quái hiện lên trên gương mặt cứng đờ của Nhã Mỹ đang đứng bên cái máy chụp hình, trong lòng đột nhiên cảm thấy lạnh run.

“Các bạn học sinh, cảm ơn bạn Dương Hạ Chí và bạn Mộc Mộc đã tham dự cuộc phỏng vấn này của chúng tôi. Trước mắt, tại sao bạn Dương Hạ Chí được nhận vào Ban kịch nghệ vẫn là một bí mật. Rốt cuộc là bạn Dương Hạ Chí có quan hệ thân bí gì với các thành viên trong Ban kịch nghệ? Hay đó là một sự vướng mắc về lợi ích nào đó? Chúng tôi không cần nói cũng biết. Nhưng từ một góc độ khác, việc một học sinh cấp 2 với thành tích học tập cuối năm xếp hạng chót như thế gia nhập vào Ban kịch nghệ cũng đủ chứng tỏ

một Ban kịch nghệ phong độ thuở nào đang trên đà xuống dốc. Cảm ơn các bạn đã đón xem Chuyện bất ngờ Trường học hôm nay. Xin chào tạm biệt!”

Nghe mấy câu nói cuối cùng của chị Tiểu Ưu mà tôi mù mẫm cả người, chị ấy nói cái gì là “Ban kịch nghệ đang đi trên con đường dốc” chứ? Buồn quá! Sao tôi lại trở thành “con đường xuống dốc” chứ? Thật chẳng biết tôi gây thù chuốc oán với ai, một Ban kịch nghệ thôi cũng đủ phiền quá rồi, bây giờ lại thêm Ban thông tin trường nữa. Buồn quá...

14. Chương 14

Chương 14

Ngày hôm sau, Ban thông tin quả nhiên phát hình cuộc phỏng vấn này, tôi và A Mộc chỉ trong một đêm đã trở thành người nổi tiếng. Tôi thì trở thành trò cười ọi người, còn A Mộc, trong chốc lát biến thành thần tượng của các bạn học sinh. Nhưng buồn cười nhất là, tôi còn nhận được mấy lá thư tình nữa chứ!

Cả buổi chiều tôi đều cảm thấy buồn bã không vui. Thật là phiền phức, lát nữa vào tiết tự học rồi, mình có nên đi qua Ban kịch nghệ không nhỉ? Nhưng cuối cùng, bị A Mộc “uy hiếp” nên tôi cũng đi đến tòa nhà của khu cấp 3.

Chú gác cổng ngăn tôi lại, tôi nói rõ ý định của mình, chú ấy nhìn khắp người tôi như muốn thẩm định sự thật trong lời nói của tôi, sau đó còn gọi điện hỏi xác nhận lần nữa, rồi mới cho tôi đi vào. Hừm, thật là phiền phức!

Tòa nhà của khu cấp 3 đẹp hơn của bên cấp 2 của chúng tôi nhiều. Nhà trường thật là thiên vị, tòa nhà của khu cấp 3 cao hơn bên khu cấp 2. Ừ, xem ra mình cần phải cố gắng thêm nữa, chỉ cần cố gắng thi đậu vào cấp 3 thì mới có thể lên lớp ở tòa lầu cao thế này.

Tôi men theo cầu thang leo lên đến tầng 4, nhìn xa xa thấy tấm biển văn phòng của Ban kịch nghệ rất đẹp treo ở đằng kia. Hơi lo lắng, nhưng tôi cũng lê từng bước đi về phía cánh cửa văn phòng. Hít thở, hít thở... thật sâu vào, chẳng có gì đáng sợ cả, chẳng phải cũng chỉ là gặp Nguyên Dạ và anh Nam Xuyên thôi hay sao, có gì đâu chứ? Hơn nữa, lần này là do họ mời mình đến mà, căng thẳng làm gì kia chứ? Thật là...

Tôi hít thở thật mạnh để bớt căng thẳng, vừa định gõ cửa thì nghe thấy bên trong có tiếng cãi nhau ầm ĩ. Ủa? Hình như là tiếng của Nguyên Dạ?

“Cậu làm cái gì thế? Ai cho phép cậu tự ý quyết định? Tóm lại là sự việc này tớ không đồng ý!”

“A Dạ à! Cậu vẫn cứ cố chấp như thế! Tớ đã nói là chuyện này có ích cho cậu mà!”

“Không cần nói như thế với tớ! Chuyện của tớ tự tớ biết làm! Không cần cậu dạy đâu! Tóm lại, quy định của Ban kịch nghệ không thể tùy tiện mà phá vỡ!”

“Cậu đừng có kích động như thế được không? Chẳng lẽ cậu không muốn giữ bí mật của cậu à, không muốn trị khỏi chứng bệnh của cậu à?”

...

Bên trong tạm thời yên ắng lại một chút.

Họ đang nói chuyện gì thế? Nghe không rõ lắm, mình cứ nghĩ họ là bạn tốt, sao lại cãi nhau tợn đến thế kia chứ? Tôi còn đang hiểu kỳ thì đột nhiên cánh cửa trước mặt mở ra khiến tôi giật mình.

“Sao lại đứng đây? Bộ thích nghe lén lắm hay sao? Đồ cái đầu chày gỗ!”

Hả? Anh Nguyên Dạ sao lại muốn người ta trở thành thứ tầm thường thế kia? Thật là đáng ghét!

Tôi nổi cáu: “Ai nghe lén đâu? Chẳng qua mới vừa đi tới đây thôi mà! Còn nữa, em cảnh cáo anh lần nữa, đừng có tự tiện đặt ngoại hiệu lung tung cho người khác, được không? Thật là quá đáng!”

“Là tớ bảo cô ấy đến đây!” Lúc này, anh Nam Xuyên đi ra. Thấy tôi, anh ấy lập tức nở lại nụ cười: “Đừng để ý đến anh ta, cứ hay hung hăng như vậy đó. Vào đi em!”

Tôi vừa giận vừa đi theo anh Nam Xuyên vào trong.

“Sao lại bảo cô ta đến đây?” Nguyên Dạ đóng cửa lại, thở phì phì đứng trước mặt tôi. Anh Nam Xuyên cười nói: “Đương nhiên là kêu cô ấy đến để gia nhập Ban kịch nghệ của chúng ta!”

“Cái gì? Cậu quả thật muốn chúng ta trở thành trò cười cho Ban thông tin hay sao? Cái cô đầu rơm này học hành thấy mà ghê!”

Hả? Thật là đáng ghét! Rõ ràng mới gọi người ta là cái đầu chày gỗ mà! Sao bây giờ lại trở thành cái đầu rơm chứ? Anh ta có trí nhớ không vậy?

“Ban kịch nghệ cần có diễn viên thuộc nhiều loại mà, tớ cảm thấy cô ấy có thể làm được.” Nam Xuyên nói.

“Tớ nói không được là không được! Đừng có lải nhải nữa!” Nguyên Dạ cau gắt. Anh Nam Xuyên đột nhiên đứng dậy, kéo mạnh Nguyên Dạ về một góc, nói nhỏ cái gì đó. Tôi cố gắng giương tai lên nghe nhưng không nghe được họ nói gì, chỉ thấy sắc mặt anh ta kỳ lạ lắm. Ha? Chuyện gì thế này? Sao mình cứ cảm thấy có chuyện gì đó không ổn lắm? Hay là mình suy nghĩ nhiều quá?

Giọng điệu Nguyên Dạ đột nhiên thay đổi hẳn, chẳng còn đáng sợ nữa, nhưng nhìn vào mắt anh ta, xem ra vẫn còn giận dữ.

“Thôi được rồi! Nếu như cái đầu hạt dẻ này có thể thi đạt chuẩn ở tất cả các môn vào kỳ thi sắp tới, tớ sẽ đồng ý cho cô ấy tham gia Ban kịch nghệ. Nhưng mà...” Anh ta nhìn tôi như khinh thường: “Trước kỳ thi đó, cô cũng chỉ là dự bị thôi!” Nói xong, hăm hăm đi ra cửa, biến mất.

Chuyện gì thế này? Rõ ràng là mình được người ta mời đến, sao lại trở thành mất mặt thế? Làm như mình đến xin xỏ ỉn vào tham gia cái Ban kịch nghệ đáng ghét này hay sao ấy! Hừ! Có cho tiền thì mình cũng chẳng thèm tham gia nữa là!

“Này cô bé, đang nghĩ gì thế? Không vui à?” Anh Nam Xuyên đến ngồi kế bên tôi.

“Anh Nam Xuyên này. Em không muốn gia nhập Ban kịch nghệ đâu. Hơn nữa, thành tích học tập của em kém thế không xứng đáng là thành viên của Ban kịch nghệ được.”

“Ha ha, em giận A Dạ hả? Cậu ta lúc nào cũng khó chịu như thế đấy, mặc kệ cậu ta.” “Ừ. Anh ấy thật sự rất đáng ghét! Nhưng em không muốn gia nhập Ban kịch nghệ không chỉ vì ghét anh ấy! Mà cơ bản là em không muốn tham gia.”

“Sao vậy? Học sinh toàn trường ai cũng mơ được vào Ban kịch nghệ mà?”

“Thế anh đi tìm người khác đi. Dù sao thì em cũng không tham gia đâu! Cứ như thế nhé, em đi đây. Chào anh!” Nói xong, tôi kiên quyết đứng lên đi ra cửa. “Học sinh Dương Hạ Chí phản bội lại trường mà trà trộn vào đội cổ vũ của trường Thanh Phong, cổ vũ cho đối phương, hơn nữa, tiếng cổ vũ đặc biệt to hơn cả, gây ảnh hưởng nghiêm trọng đến chủ lực tiền phong của đội nhà, khiến cho...”

Ui da, mẹ ơi! Anh Nam Xuyên thao thao nói cái gì thế? Anh ta định hại chết mình hay sao? Tai mắt của Ban thông tin chỗ nào cũng có! Sao anh ta lại có thể lớn tiếng như thế chứ!

Tôi lật đật chạy tới bịt miệng anh ta lại: “Xin lỗi anh, em sai rồi! Anh đừng bao giờ nói chuyện này ra đó. Em biết sai rồi. Em tham gia là được rồi chứ gì? Em tham gia mà...”

Anh Nam Xuyên ấn tôi ngồi xuống ghế: “Thế mới được chứ! Ngoan đấy. Tin anh đi. Em nhất định sẽ thích Ban kịch nghệ thôi.”

“Dạ...” (Thích mới lạ đó?)

“Thôi được rồi, em nghe Nguyên Dạ vừa nói gì rồi đó. Ráng mà lo học hành cho tốt. Chỉ có như thế mới có thể là thành viên chính thức của Ban kịch nghệ được.”

“Hả? Nhưng Nguyên Dạ yêu cầu là em môn nào cũng phải đạt chuẩn mới được, khó lắm...”

“Không sao! Chỉ cần cố gắng thì chẳng có vấn đề gì đâu.”

“Hả? Dạ... vâng...” Hư... Làm gì mà dễ như thế chứ? Nếu ai cũng như anh ấy nói thì tất cả bay lên 9 tầng mây rồi.“Bắt đầu từ ngày mai, vào tiết tự học buổi chiều đều phải qua văn phòng Ban kịch nghệ tập luyện.” Anh Nam Xuyên nói.

“Hả? Như thế không được đâu! Ngày nào cũng tập như thế thì thành tích học tập của em xuống dốc đó!”“Thì em chẳng phải đã xếp hạng chót rồi sao? Còn chỗ nào cho em xuống nữa đâu?” Anh Nam Xuyên hỏi.

Đáng ghét! Sao lại đề cập đến chuyện mình xếp hạng chót chứ?

“Nhưng... Anh Nam Xuyên... Sao anh nhất định bắt em gia nhập Ban kịch nghệ vậy?” Vấn đề này treo lơ lửng trong lòng tôi lâu lắm rồi, bây giờ mới dám hỏi.

Anh Nam Xuyên với gương mặt đẹp trai cười cười: “Hi hi, bởi vì em là cô nữ sinh duy nhất biết bí mật của Nguyên Dạ.”Tôi la lên: “Hả? Bệnh “mù đường”? Chính vì như vậy à?”

Anh Nam Xuyên dùng ngón tay kề vào miệng tôi: “Suýt... Nhỏ tiếng chút, nhớ kỹ, đây là bí mật. Bây giờ em đã biết bí mật đó rồi thì phải nên cùng anh trị khỏi bệnh này cho A Dạ.”

Tôi ngạc nhiên giương mắt nhìn: “Trị lành bệnh?Anh Nguyên Dạ đi học bao nhiêu năm rồi mà ngay cả trường học ở đâu cũng không biết, làm sao mà trị khỏi được?”

“Thì cứ thử xem sao! Cũng không thể để anh chàng đó cả đời bị như thế chứ?”

Tôi thấy trên gương mặt anh Nam Xuyên thoáng có chút lo lắng, lúc ấy, tôi dường như bị tình bạn của anh ấy đối với Nguyên Dạ làm cho cảm động.

“Anh Nam Xuyên, anh đối với Nguyên Dạ thật tốt... Chịu vì anh ấy mà làm biết bao nhiêu chuyện... Tình bạn thật là vĩ đại quá...” Tôi nói mà mắt cứ đỏ cả lên. Anh Nam Xuyên chớp chớp mắt nhìn tôi, nói thành thật:

“Hả? Em nói gì cơ? Ai bảo anh làm bao nhiêu chuyện là vì cái anh chàng đó chứ? Đây cô bé, anh chỉ vì mình thôi. Cái anh chàng ấy bởi bị bệnh “mù đường”, cho nên từ thời mẫu giáo đã quần lầy anh, chỉ cần rời khỏi anh một bước là lạc đường ngay. Ừ! Tuổi xuân của anh đều bị lãng phí vì cái anh chàng ấy rồi. Bây giờ thì tốt, em cũng biết bí mật ấy, có thể giúp anh làm công việc dẫn đường cho cậu ta. Ha ha, anh có thể dành thời gian hẹn hò rồi. Cứ coi như cả đời cậu ta chẳng trị khỏi bệnh, thế thì gả em cho cậu ta cho rồi. Có như thế thì cậu ta mới không bám theo anh cả đời nữa.”

Tôi ngất xỉu.

Thì ra là như thế! Chẳng trách nào anh ta cứ bắt mình gia nhập Ban kịch nghệ, chính là vì muốn mình cả ngày đi theo dẫn đường cho cái gã Nguyên Dạ “mù đường” đó? Đáng ghét, thế tôi biến thành cái gì nào? Cái gậy dẫn đường chắc? Thật là tức quá!

“Không được, không được! Em chẳng có rảnh rồi nữa đâu! Em còn phải học nữa mà! Em chẳng có thời gian đâu mà làm mấy cái chuyện vô bổ như thế!” Nói xong, tôi đứng dậy định chạy ra ngoài.

“Học sinh Dương Hạ Chí phản bội lại trường mà trà trộn vào trường Thanh Phong...” Tiếng nói đáng sợ của anh Nam Xuyên lại vang lên.

“Được rồi! Được rồi mà! Em chịu thua rồi!...” Hu hu hu... Mình quả thực thê thảm quá... Thì ra cái việc bị người ta nắm cán khó chịu đến thế sao? Dương Hạ Chí tôi cả đời làm sai chuyện gì, sao lại thê thảm hại như thế này? Thật là thê thảm... Hu hu hu... Ông trời ơi! Cứu con với!...

15. Chương 15

Chương 15 Tôi vội vàng rời khỏi tòa lầu của khu cấp 3. Sắp tan học rồi, tôi nấp sau thùng rác to gần cổng trường chờ A Mộc. Cứ nghĩ là nơi này có thể ẩn nấp rất kín đáo, sẽ không bị phát hiện ra...

Nào ngờ cũng bị người ta phát hiện.

“Bạn Dương Hạ Chí, trưởng ban của chúng tôi muốn gặp cậu.”

Tôi có chút lo lắng và sợ hãi: “Hả? Trưởng... trưởng ban?”

“Chúng tôi thuộc Ban thông tin, đi theo tôi nào.” Hả? Lại là Ban thông tin sao? Là chị Ngô Nhã Mỹ muốn gặp mình sao? Không xong rồi, tôi rất sợ chị ấy, người quản lý vĩ đại A Mộc của tôi lại không có ở đây, tôi phải làm sao bây giờ? “Nhanh đi, trưởng ban bận lắm.”

Trời! Giống như bị bắt đi ấy! Tôi càng ngày càng cảm thấy Ban thông tin là một nơi rất đáng sợ, chẳng những trưởng ban Ngô Nhã Mỹ rất kỳ quái, mà ngay cả những thành viên trong Ban thông tin cũng lạnh lùng thấy ghê, giống như một tổ chức khủng bố vậy.

Nhưng chẳng còn cách nào khác, tôi chỉ còn biết bấm bụng đi theo mấy chị ấy.

Ừ, Dương Hạ Chí tôi trước giờ là một cô bé ngoan ngoãn, sống bình yên biết bao, tuy học không giỏi, lên lớp thường ngủ gật bị thầy chủ nhiệm phạt, nhưng rất cuộc vẫn sống “bình an”. Bây giờ thì hết rồi, từ sau khi Nguyên Dạ và Nam Xuyên xuất hiện, cuộc sống của tôi thay đổi hẳn, nó trở nên... trở nên... Sao lại như thế chứ? Tôi quả thực đâu có muốn thế đâu?

Văn phòng của Ban thông tin nằm ở lầu 3 của khu cấp 3, ngay bên dưới văn phòng của Ban kịch nghệ. Chẳng lẽ họ nghe được cuộc nói chuyện của mình với anh Nam Xuyên mà bắt mình đến đây để thẩm tra hay sao? Tôi lạnh người rùng mình, thầm cầu mong cho các thiên thần bảo vệ ình, Dương Hạ Chí tôi dù sao cũng không phải là người xấu mà...

“Trưởng ban. Dương Hạ Chí đến rồi.”

“Tốt, cô ra ngoài đi.”

Ui da, làm lãnh đạo thật là sướng, còn là học sinh mà đã có văn phòng riêng của mình rồi, hơn nữa còn được phép không lên lớp nữa, thích thật!

Nhưng bây giờ không phải là lúc nghĩ lung tung, phải biết chỉ có mình và chị Nhã Mỹ ở trong phòng, không phải định hạ độc thủ mình chứ? Ngay cả nhân chứng cũng không có. Tôi chẳng qua chỉ là một kẻ nhỏ bé thôi. Ngô Nhã Mỹ lạnh lùng nói: “Mời ngồi!”

“Dạ...” Tôi run giọng, ngồi xuống ngay cái chỗ mà chị ấy chỉ, chẳng dám sai lệch một ly.

“Em Dương Hạ Chí, tôi biết là em tuy có thành tích học tập chẳng bằng ai nhưng là một học sinh có lòng cầu tiến, đúng không?”

Hả? Tôi bắt đầu động não. Chị ấy mới vừa nói với mình cái gì nhỉ? “Thành tích chẳng bằng ai?” Ồ đúng rồi! Nhất định là nói với mình rồi! “Có lòng cầu tiến”? Cái này, cái này không đúng! Mình còn nghĩ ngợi lung tung gì nữa chứ, chị ấy là Trưởng ban Ban thông tin mà, chị ấy đâu cần nịnh nọt gì mình kia chứ? Mình điên thật rồi!

“Em Tiểu Chí, em có muốn gia nhập Ban thông tin không?”

Tôi kinh ngạc kêu lên: “Hả? Chị... chị... nói cái gì?”

“Ban thông tin là nơi mà học sinh nào cũng mơ đến, nhưng không phải ai cũng có cơ hội đâu.”

“Nhưng mà chị ơi, em... em không được đâu!” Chết thật! Thế giới này thay đổi rồi hay sao? Dương Hạ Chí tôi biến thành miếng mồi ngon hồi nào thế nhỉ? Sao ban nào cũng bảo mình gia nhập hết là sao? Tôi thật không quen với cảnh này.

Nhã Mỹ vẫn lạnh lùng: “Nếu xét về biểu hiện ở trường của em thì em đương nhiên không được. Nhưng mà, chỉ cần em nghe lời chị, em sẽ trở thành phóng viên xuất sắc nhất trường Úc Văn này.”

“Nghe... nghe lời?” Tôi càng lúc càng căng thẳng hơn, cảm thấy chuyện này có gì đó không đúng. Chị ấy nói “nghe lời” có ý gì chứ?

“Đúng thế. Ban kịch nghệ trước giờ luôn phá hỏng phong thái của trường Úc Văn, làm hư hỏng hết các em nữ sinh, chị không thể nhịn được nữa. Chị quyết không để cho cái gã Nguyên Dạ dùng cái mặt đẹp trai và những lời nói ngon ngọt mà đắc thắng nữa! Chị biết Nguyên Dạ có một số bí mật không thể cho ai biết. Tuy bây giờ chị vẫn không biết rõ đó là bí mật gì nhưng chị tin là nếu những chuyện này bị lộ ra, uy tín của Nguyên Dạ và cả Ban kịch nghệ sẽ giảm sút nghiêm trọng. Cho nên, Tiểu Chí, nếu em chịu vì Ban thông tin mà gia nhập vào Ban kịch nghệ, chị bảo đảm sẽ giúp em trở thành phóng viên nổi tiếng nhất của trường, đồng thời xin cho em không cần thi nữa mà được tuyển thẳng lên cấp 3!”

“Không... được... đâu!” Tôi kiên quyết lớn tiếng từ chối mà chẳng chút nào do dự! Nhìn gương mặt lạnh lùng của chị Nhã Mỹ, tôi tự phục mình có dũng khí quá chừng. Đúng thế, tuy Dương Hạ Chí tôi học hành kém cỏi, nhưng nguyên tắc làm người cơ bản thì biết rành lắm. Cái chuyện không có đạo đức này mà tôi có thể làm sao? Thật là mất mặt, tôi không thể làm những chuyện như thế. “Chị Nhã Mỹ này, em đã gia nhập Ban kịch nghệ rồi thì không thể làm việc cho chị đâu. Thật xin lỗi chị, em nghĩ chị nên tìm người khác. Em phải đi đây, mẹ em hôm nay bảo em hâm thức ăn, để nguội không ngon đâu. Chào chị!” Không chờ chị Nhã Mỹ trả lời, tôi đứng dậy đi thẳng ra cửa.

Hú hồn... May quá! May mà chị Nhã Mỹ không kêu mình lại, nếu không mình sợ chết mất!

Tôi lấy hơi chạy một mạch đến thùng rác gần cổng trường ngồi thụp xuống thở hồng hộc. Cái dũng khí không biết từ đâu nổi lên khi này giờ biến đâu mất tiêu, chỉ còn là sự sợ hãi mà thôi! Dương Hạ Chí, mày thật là ngốc, không thể từ chối một cách nhẹ nhàng hơn một chút sao? Chẳng lẽ mày chẳng muốn sống nữa hay sao? Lần này thôi rồi! Anh Nguyên Dạ ghét mày! Chị Nhã Mỹ hận mày! Mày đắc tội với cả hai ban mạnh nhất trường, sau này để coi làm sao mày có thể sống yên ổn được nào?

Ông trời ơi!... Thánh thần ơi!... Ma quỷ ơi!... Cuộc đời Dương Hạ Chí tôi sao lại trở nên đen thui thế này! Ai cứu tôi với! Ai... Ui da! Ai gõ lên đầu tôi thế?

“A Mộc?” Thấy A Mộc bất ngờ xuất hiện sau lưng, tôi như tìm thấy một phần cơ thể mình, ôm chầm lấy cậu ta, khóc nức nở.

“Đồ ngốc! Đừng có khóc om sòm ở thùng rác chứ! Thật là mất mặt quá!” Cứ như thế, A Mộc lôi tôi vào tiệm kem bên cạnh trường.

TRONG TIỆM KEM Nghe tôi khóc lóc kể lể xong, A Mộc kinh ngạc la lên: “Cậu nói cái gì? Ngô Nhã Mỹ muốn mua chuộc cậu?”

Tôi buồn bã gật.

“Tiểu Chí, cậu làm đúng lắm! Thật là anh hùng! Sao trước giờ tớ không thấy được lòng dũng cảm này của cậu chứ?” A Mộc nói.

“Hả? Ừ... Thôi đừng nói mấy chuyện này nữa, tớ hối hận lắm rồi!” Tôi lảm nhảm.

“Đồ ngốc! Có gì mà hối hận chứ? Nếu các anh chị bên Ban kịch nghệ biết cậu có hành động vĩ đại như thế, nhất định sẽ nhìn cậu bằng con mắt khác đó! Không chừng sẽ bồi dưỡng cho cậu thành nữ vai chính nữa!”

“Cái gì? Nữ vai chính? Muốn làm thì cậu làm đi! Cậu nghĩ là tớ thích tham gia vào Ban kịch nghệ lắm sao? Tớ thiếu điều muốn trốn...”

Tôi chưa nói hết câu đã bị A Mộc ký lên đầu, “Nín! Sau này không được nói đến chữ trốn ấy nữa! Tớ là người quản lý của cậu, cậu phải nghe lời. Nhất định phải kiên trì tới cùng. Đừng có quên tìm cơ hội giới thiệu tớ với hai anh trưởng ban đẹp trai đấy!”

Hừ... tôi biết rồi, câu ấy mới chính là cách nghĩ thực sự của A Mộc. Ừ, thật chẳng biết hai cái anh chàng ấy có cái gì tốt chứ?

A Mộc đột nhiên đổi sang nét mặt mừng rỡ: “À, đúng rồi, Tiểu Chí! Ngày mai sau khi tan học, đội bóng rổ của trường Thanh Phong tổ chức tập luyện công khai đấy! Đến lúc đó tụi mình đi coi anh Hàn Vũ đi!”

Hả? Tập luyện công khai? Thế không phải là có cơ hội gặp thần tượng rồi sao? Ha ha! Đã quá! Tôi quên ngay chuyện buồn vừa nãy, nhận lời ngay: “Được đấy! Tuyệt quá!”

Phù! Sao mình mau đổi tính thế này? Ủ, đúng là bị trúng thuốc mê rồi...

A Mộc lém lỉnh nháy mắt nhìn tôi: “Hi hi, thế cậu có muốn tiếp cận thân mật với anh Hàn Vũ không?” Tôi nhướn mắt lên: “Hả? Tiếp cận thân mật là thế nào? Có cách gì hả A Mộc?”

A Mộc đắc ý cười: “Đương nhiên. Hãy chờ xem tớ nhé!”

Oa! A Mộc giỏi thật! Cậu ấy mãi mãi thông minh hơn mình nhiều. Chỉ cần có cậu ấy bên cạnh thì chuyện gì làm cũng được hết! A Mộc muôn năm!

16. Chương 16

MÀN 5THẦN TƯỢNG NHÚT NHẤT

Không thích ngẩng đầu lên nói chuyện,

Nhưng nơi khóe mắt phát ra thứ ánh sáng có thể xuyên qua hàng phòng ngự cuối cùng của con tim bạn...

NGÀY ĐẦU TIÊN GIA NHẬP BAN KỊCH NGHỆVở diễn hôm nay mà Ban kịch nghệ cần tập luyện là “Quỷ địa ngục” phải không? Sao ai cũng hóa trang thấy ghê quá vậy? Thật là cổ quái!

Ủa? Ai lấy ỉnh bộ đồ kỳ cục thế này nhỉ? Thì ra là anh Nam Xuyên. Gương mặt anh ấy hôm nay lạ quá, vừa giống như cười mà vừa giống như tức giận.

Tôi đang định hỏi hôm nay mình sẽ được diễn vai gì thì anh Nam Xuyên đã giống như làn khói biến đâu mất, cứ như là mới luyện xong “Di hình đại pháp” hay sao ấy?

Tuy là ngày đầu tiên được diễn kịch, nhưng tôi chẳng vui tí nào, bởi vì chẳng thích bộ quần áo mà anh Nam Xuyên lấy cho. Tôi đang nghĩ xem có nên vứt bộ quần áo này đi hay không thì bộ đồ đã được mặc lên người tôi từ khi nào rồi, càng tức cười hơn là trên đầu tôi còn đội thêm hai cái lỗ tai của chó nữa chứ?

Tôi như muốn khóc: Cái gì? Sao mọi người đều diễn vai người, chỉ có mình tôi diễn vai con chó chứ? Vừa khóc vừa muốn xé nát bộ quần áo ấy đi, lúc ấy, Nguyên Dạ mặc bộ đồ hoàng tử xinh đẹp đứng ngay trước mặt tôi.

Anh ta đưa cho tôi một sợi dây: “Này! Cột vào. Từ nay về sau cô sẽ là chó dẫn đường cho tôi.”

Hả? Cái gì? Chó dẫn đường?

“Không được đâu! Tôi không phải là chó! Tôi là người mà! Tôi không muốn làm chó dẫn đường! Tôi không muốn! Tôi không muốn!...”

...“Tiểu Chí! Tiểu Chí! Mau tỉnh dậy! Đứng la nữa, mau tỉnh dậy!” Hả? Saon nghe giống tiếng của A Mộc quá vậy?

A... Không xong rồi! Lại nằm mơ nữa!

Tôi ngồi phắt dậy, chỉ thấy một vệt nước miếng của mình trên bàn, xung quanh nổi lên tròng cười chế giễu của các bạn trong lớp. Trước mắt tôi là cô giáo với bộ mặt giống một củ cà rốt màu xanh.“Dương Hạ Chí!!” Cô giáo giận dữ hét lên làm cho tôi sợ đến nước mắt chảy tràn.Ủ! Dương Hạ Chí ơi Dương Hạ Chí! Sao mà lại vô tích sự thế này? Sao lại ngủ thế này? Trước khi lên lớp mà đã nói gì nào? Mà chẳng phải nói là dù quả cân có đè lên mắt đi nữa thì cũng không thể khép mắt ngủ được mà? Mà thật là vô dụng quá! Mà khiến thầy cô thất vọng quá! Mà thật là...

“Quá đáng! Trước nay em thường xuyên ngủ trong tiết học của cô, cô không nói, bởi vì em ngủ yên lặng, không quấy rầy đến các bạn học khác. Bây giờ lại còn mở miệng la hét om sòm nữa! Em muốn chọc cô tức chết hay sao? Hay là em cố ý làm loạn trong lớp hả?”

“Thưa cô... em không...” Hu hu hu! Tôi rất muốn kể lại câu chuyện mà mẹ đã kể cho tôi cho cô nghe, nói với cô rằng tôi là “Người đẹp ngủ say”, sau đó dùng phép “Mê hồn đại pháp” khiến cho cô tin tôi...

“Đừng có ngụy biện nữa! Em là một học sinh hư hỏng! Có phải bởi vì có chút tiếng tăm mà trở nên như thế không? Còn dám không tôn trọng thầy cô nữa hả? Em cần phải học hỏi ở A Mộc ngồi cùng bàn với em kia!” Nghe cô nói đến đây, tôi thấy A Mộc đang len lén gửi tin nhắn và vứt vội cái điện thoại di động vào học bàn, gương mặt đầy “chính khí” ngồi thẳng người lên. “Em xem A Mộc kia! Tuy qua lần phỏng vấn vừa rồi đã trở thành thần tượng của mọi người, nhưng người ta không hề kiêu ngạo, vẫn nghiêm túc ngồi nghe giảng! Em nên học hỏi ở người ta cho nhiều vào! Ngồi xuống đi! Nhìn thấy em là cô buồn ngủ rồi!” “Ha... ha...” Cả lớp cười ầm cả lên. Tôi thê thảm ngồi xuống. Thật là xui xẻo, mơ một giấc mơ đáng sợ như thế, lại còn bị cô mắng một trận tơi bời, tôi thật là vô dụng! Mà chiều nay là lần đầu tiên tập diễn kịch vở Ban kịch nghệ nữa, tôi lo lắng quá.

Chuông tan tiết tự học buổi chiều cuối cùng cũng reo lên, tôi nghe giống như là “tiếng chuông gọi hồn” vậy. Còn A Mộc thì lại tỏ ra vô cùng phấn khích.

“Tiểu Chí này, hôm nay là ngày đầu tiên cậu tham gia hoạt động của Ban kịch nghệ. Cần phải cố gắng diễn cho thật hay nhé! Đừng quên kể cho tớ nghe kinh nghiệm gì đó hay hay nhé! Tốt nhất mà mang về tin tức gì đó của Nguyên Dạ hay anh Nam Xuyên gì cũng được. Ha ha!”

“Ừ...” Tôi đáp mà chẳng hề để ý đến.

“Đồ ngốc! Phấn chấn tinh thần lên chứ!” A Mộc huých vào sườn tôi.

“Ui da! A Mộc, cậu làm gì thế? Đau quá!”

“Làm gì hả? Làm cho cậu phấn chấn tinh thần lên! Cậu xem cái bộ dạng như người chết biết đi của cậu kia, chẳng giống là thành viên của Ban kịch nghệ tí nào! Chẳng trách gì thành tích kém thế! Thôi được rồi, đừng có lơ ngơ nữa. Mau đi đi, đừng đến trễ đấy. Đi đi!”

Nói xong, A Mộc đẩy tôi văng ra khỏi cửa. Cậu ấy thật là ác độc.

Trên đường đi, tôi cứ ngượng ngùng trong ánh mắt ngưỡng mộ và yêu mến của các bạn đọc. Cuối cùng, tôi chẳng muốn tí nào, cũng đã đi đến phòng luyện tập của Ban kịch nghệ.

17. Chương 17

II TRƯỚC CỦA BAN KỊCH NGHỆ

“Này! Cô bé. Đến đây!” Đầu anh Nam Xuyên đột nhiên từ trong cửa thò ra, đến khi cả người anh hiện ra trước mặt, tôi muốn ngất đi luôn. “Anh...”

Ái chà! Thật là... đẹp trai quá! Chỉ thấy anh Nam Xuyên mặc bộ đồ kỵ sĩ xinh đẹp nhưng không rườm rà, còn đội chiếc mũ vàng với những sợi tơ màu bạc, kết hợp với màu tóc đỏ và đôi mắt đen sâu thẳm, quả đúng là một vị hoàng tử của vương triều thời Trung cổ. Quả thật là đẹp trai quá!

“Em làm cái gì thế? Chưa từng thấy anh đẹp trai à? Minh vào đi!” Tôi vẫn còn đang nhìn đến mắt hồn thì bị anh Nam Xuyên kéo vào trong.

Oa! Ban kịch nghệ thật là giàu có! Một phòng tập luyện thôi mà tới 200 mét vuông, hơn nữa thiết kế của sân khấu giống y như ở trong trường vậy.

Anh ấy nói lớn với những diễn viên trên sân khấu và những người đang làm việc ở bên dưới, tất cả mọi người đều ngừng lại. “Các bạn! Để tôi giới thiệu! Đây là Dương Hạ Chí học cấp 2, bắt đầu từ hôm nay, cô ấy là một thành viên trong chúng ta. Mọi người cùng chào đón cô ấy đi nào!”

Anh ấy vừa nói xong, cả gian phòng tràn ngập tiếng pháo tay và tiếng cổ vũ, mọi người đều nở nụ cười thân thiện.

Phù! Tôi hít thở thật sâu. Cũng còn may, xem ra mọi người đều là người tốt. Cảm ơn trời đất. “Cảm ơn! Sau này xin nhờ mọi người chiếu cố!” Tôi nở nụ cười ngọt ngào nhất cúi người chào. Lúc này, từ trên không vọng đến một âm thanh vô cùng chói tai: “Đừng quên cô chỉ là dự bị thôi đấy! Đầu trái dưa à!”

Ui da da! Thật là đáng ghét! Tôi mà là đầu trái dưa à? Cái gã Nguyên Dạ đáng ghét kia thật là xấu xa quá! Tôi phùng phùng đứng thẳng dậy. Hừ! Người vô lễ giống như anh ta vậy thật chẳng đáng để tôi làm lễ chào.

Ừa? Kỳ lạ thật! Sao cái tên “mù đường” này không hóa trang đi? Điều kỳ lạ nhất là trên tay anh ta còn ôm một con chó nhỏ dễ thương nữa. Anh ta làm cái gì thế? Giả làm bà quý phụ à?

“Cô bé! Đừng có đứng ngớ người ra đó, mau đến giúp đỡ đi!”

Anh Nam Xuyên nói xong, kéo tôi qua một bên, cười tít mắt nói nhỏ với tôi: “Bắt đầu từ bây giờ em sẽ là phụ tá cho A Dạ, hôm nay tập vở Trà Hoa Nữ. A Dạ không có vai diễn mà là đạo diễn của vở này, em lo mà nghe lời cậu ta đó.”

“Hả? Không phải nói chơi chứ? Em làm phụ tá cho anh ta? Anh ta ghét em lắm mà.” “Biểu hiện tốt chút đi, cậu ấy sẽ thích em thôi.” Nói xong, anh Nam Xuyên còn gõ đầu tôi: “Đừng có ý định chạy trốn nhé, đừng quên là anh đang nắm cán đấy. Hi hi...”

Hừ... Thật là khinh người quá đáng. “Ồ... Em biết rồi...” Tôi nuốt giận trả lời. “Còn một chuyện nữa không được quên này! Sáng ngày mai, anh còn ra sân bay đón chị họ của anh, em thay anh đón Nguyên Dạ đi học nhé!”

Tôi giật mình nhảy thót lên: “Hả? Anh Nam Xuyên, anh đang nói đùa hả? Ngay cả nhà Nguyên Dạ ở đâu em cũng không biết mà!”

“Yên tâm đi, địa chỉ này.” Nói xong, anh Nam Xuyên cười, bỏ tờ giấy nhỏ viết địa chỉ đã chuẩn bị sẵn vào tay tôi.

Hừ!... Thì ra là sớm có chuẩn bị trước rồi! Trốn không được rồi... Xem ra cái công việc “dẫn mù” này của tôi bắt đầu như thế đấy, cuộc đời mình ngày càng thâm rồi...

18. Chương 18

III

Hôm nay tập luyện vở Trà Hoa Nữ. Tôi nghe A Mộc nói, đó là một tiểu thuyết rất hay, sau khi được cải biên thành kịch sân khấu thì càng mang tính kinh điển hơn.

Các diễn viên trên sân khấu diễn rất nghiêm túc, tôi còn phát hiện người diễn vai nữ chính trong vở kịch chính là thần tượng của tôi, chị Sát Lai Tử. Oa! Chị ấy thật xinh đẹp, đóng vai Marguerite, còn anh Nam Xuyên đóng vai Duvai. Thật xứng đôi, đúng là Kim đồng Ngọc nữ! Thật là khiến tôi ngưỡng mộ. Xem chị Lai Tử ăn mặc xinh đẹp, tôi quả thật cũng muốn làm một diễn viên. Hi hi, chỉ đóng một vai phụ thôi cũng được, có thể lên sân khấu thôi là được rồi.

“Cô đúng là đồ dư thừa!”

Đáng ghét! Tôi đang chìm đắm trong những ý nghĩ tuyệt vời thì bị câu nói chẳng có chút nhân tính ấy như đập ột cái. Hừ! Chắc chắn là cái gã Nguyễn Dạ ăn nói chẳng lựa lời rồi chứ không ai khác.

“Dựa vào đâu mà anh nói tôi dư thừa? Anh nhìn con chó anh đang ôm đi, nó mới là dư thừa. Đang giờ làm việc mà mang theo thú cưng làm gì? Anh thật chẳng biết làm gương gì cả!” Tôi quên khuấy đi cái thân phận trưởng ban đáng sợ của hắn, cãi lại một cách hung hăng. Ai bảo anh ta không coi tôi vào đâu chứ? Một người tốt như mình thế nào cũng bị anh ta làm hư hỏng mất. Mà này, tự mang mình ra so sánh với chó thì thật là mất mặt.

Nguyễn Dạ liếc tôi, lạnh lùng nói: “Nó là diễn viên quần chúng hôm nay đây. Còn cô là cái gì? Là đạo cụ chắc?”

Hả? Diễn viên quần chúng? Chẳng lẽ hôm nay nó cũng có vai diễn nữa sao? Tôi còn đang suy nghĩ thì đột nhiên một nhân viên chạy đến ôm con chó lên sân khấu đưa cho chị Lai Tử.

Chết thật! Nó đúng là diễn viên quần chúng! Còn được đóng chung với chị Lai Tử nữa chứ. Còn mình... Hu hu hu, lại chẳng bằng được với con chó nữa, mất mặt quá.

Tôi tủi thân nói: “Không đúng... Em không phải là đạo cụ! Chỉ là... chỉ là anh không cho em vai diễn nào hết chứ bộ. Nếu cho em một vai diễn, dù nhỏ xíu cũng được, em nhất định sẽ diễn tốt hơn con chó nhiều!” Trời ạ! Tôi làm gì mà lại tự đi so sánh mình với một con chó chứ? Dương Hạ Chí, mày thật là ngu ngốc! Đến ăn nói cũng ngốc như thế? Thật là chẳng chịu nổi mình nữa!

“Ồ điên! Cô khẳng định là mình giỏi hơn con chó đó sao?” Đáng ghét! Cái gã Nguyễn Dạ xấu xa đó vẫn đang mỉa mai mình.

“Ừ! Đúng thế!” Tôi nghiêng răng, nhả nhin đáp.

“Thế được rồi...”

Nguyễn Dạ nghe nhìn tôi, sau đó quay đầu gọi nhân viên vừa nãy ẵm con chó hồi nãy đến: “Đa Lâm, dẫn cái đầu củ hành tây này đi thay đồ đi!”

Hả? Thay đồ? Mắt tôi sáng rực lên.

Anh Đa Lâm bỏ công việc mình đang làm, quay đầu lại hỏi: “Hả? Thay đồ? Cô ấy diễn vai gì?”

“Prompter!” Nguyễn Dạ mặt mày chẳng chút biểu cảm, nói.

Anh Đa Lâm tỏ ra dở khóc dở cười rất kỳ lạ: “What? Ok! I get it.” Nói xong, anh ấy đi về phía tôi.

Chết thật! Họ nói tiếng Anh đấy! Hâm mộ quá, oai quá! Xem ra mình cũng nên cố gắng học tiếng Anh, nói tiếng Anh với người khác thật là oai nhĩ!

Hi hi! Còn nữa, tôi không nghe lầm chứ? Anh Nguyễn Dạ bảo tôi đi thay đồ? Trời ơi, như thế có nghĩa là ỉnh một vai diễn rồi. Mình, Dương Hạ Chí, học sinh chưa học hết cấp 2, mới ngày đầu tiên vào Ban kịch nghệ đã có vai diễn rồi! Ha ha ha, hạnh phúc quá! Nếu mẹ biết được thì nhất định sẽ rất tự hào à coi, A Mọc cũng mừng nữa. Tuyệt quá! Thì ra gia nhập Ban kịch nghệ cũng không đáng sợ như mình tưởng tượng, Nguyễn Dạ cũng không đáng ghét lắm.

Tôi vui mừng đến nói không ra lời, cười một cái ngọt như đường với Nguyễn Dạ (Hả? Cười ngọt như đường? Súc tượng tượng của mình phong phú nhĩ!) Vô cùng cảm kích anh ấy, sau vui như điên đi theo anh Đa Lâm vào phòng thay đồ.

LỚP HỌC HONEY

Ha ha ha, các bạn trẻ hãy mau đến đây đi,

Người hôm nay giảng bài ấy bạn chính là người mà tôi tốn biết bao công sức, năn nỉ rách hết mấy cái miệng mới mời được.

(Trời đất! A Mọc chẳng lẽ có tới mấy cái miệng sao?)

Đó chính là anh Thiên Nam Xuyên đẹp trai lầy lừng, chuyên nghề sát thủ các cô gái trẻ!

(Hả? “Nghề sát thủ”? Ôi...)

Mọi người hãy mau ột tràng pháo tay nhiệt liệt nhất, điên cuồng nhất dành cho anh đẹp trai của chúng ta!

Ui da, đừng có đập tôi chứ, chừa cho tôi một khe hở với chứ, tôi cũng muốn nghe giảng nữa mà.

Nhìn kìa! Anh Thiên Nam Xuyên của chúng ta dùng ánh mắt như dòng điện cao thế nhìn xung quanh rồi mới bắt đầu giảng bài.

ANH THIÊN NAM XUYỀN:Chào các bạn gái xinh đẹp. Rất vui được đến đây để có một đêm thật tuyệt vời với mọi người (Ha ha ha, mọi người ngồi vững nhé, đừng ngã đấy).

Hôm nay tôi sẽ giới thiệu với mọi người vở kịch nổi tiếng thế giới “Trà Hoa Nữ” mà Ban kịch nghệ của chúng tôi đang tập luyện.

Vở “Trà Hoa Nữ” miêu tả sinh động câu chuyện về cuộc đời của một cô gái xinh đẹp, trong trắng và hiền lành như hoa trà bị hủy hoại cho đến khi chết. Tác giả là một người Pháp, tên là Alexandre Dumas, tác phẩm vĩ đại này, ở một góc độ nào đó, là sự miêu tả lại đời sống thực tế lúc bấy giờ mà ông đã trải qua. Bố của Dumas, vì khinh khi thân phận kỹ nữ của người bạn gái ông, tìm cách ngăn cản, bắt Mary phải chia tay với Dumas. Do Dumas không biết sự thật nên đã phẫn uất viết một lá thư tuyệt tình cho cô rồi đi ra nước ngoài du lịch. Đến năm 1874, ông trở về nước, lúc đó mới biết được chân tướng sự việc, nhưng Mary đã bị bệnh qua đời lúc 23 tuổi. Dumas vô cùng đau khổ và hối hận. Bị kịch cuộc sống gây chấn động sâu sắc đối với Dumas, lòng ông tràn đầy sự tiếc thương và nhớ nhung. Ông tự nhốt mình, không giao tiếp với bên ngoài, không tiếp khách, và bắt đầu con đường sáng tác. Vai nữ chính trong truyện Marguerite là hình ảnh phản chiếu của Mary, Duval trẻ trung giàu có chính là bản thân ông, câu chuyện chính là miêu tả lại mối tình đời thật của họ. Một năm sau, cuốn tiểu thuyết “Trà Hoa Nữ” diễn tả một tình yêu vĩnh hằng đã ra mắt thế giới. Lúc này, Dumas mới 24 tuổi.

Xong rồi, đến giờ tôi đến Ban kịch nghệ tập luyện rồi, các cô gái trẻ xinh đẹp, có muốn biết thêm về chuyện tình cảm động của họ không? Thế thì khi Ban kịch nghệ của chúng tôi bắt đầu công diễn, xin mọi người đến ủng hộ nhé. Bái bai!

(Oa! Anh Thiên Nam Xuyên quả thật là có khí chất của một nhà nghệ thuật, một nhà văn học gì gì đó, quả thật rất tuyệt vời, giảng bài mà cảm động quá chừng! Các bạn xem cái vẫy tay chào của anh ta kìa! Còn ánh mắt, nụ cười nữa. Trời ơi, không ổn, không ổn! Như có dòng điện mạnh quá, lần này thì tôi xỉu thật đây...)

19. Chương 19

IVTRONG PHÒNG THAY ĐỔIdiv>“Hả? Anh Đa Lâm, là bộ đồ này hả?” Tôi há hốc miệng ra nhìn trừng trừng vào bộ đồ đen thui giống như đồ dạ hành đi đêm trong phim vậy.

“Đúng rồi, đồ của người nhắc vở là như thế này mà.”

Trong đầu tôi ong ong vô số dấu hỏi: “Người nhắc vở? Là vai diễn gì thế?”

Anh Đa Lâm như khó nghĩ: “Vai gì à? O... Nếu xem nhất định muốn gọi nó là vai diễn cũng không phải là không được...”

“... Là ý gì thế?”

“Làm sao giải thích với em bây giờ? Ồ... Nghiêm túc mà nói thì người nhắc vở không được tính là một vai diễn, người này chỉ có nhiệm vụ gợi ý câu từ cho diễn viên trên sân khấu. Không biết là em có chú ý không, ở phía trước của sân khấu có một chỗ hơi nhô lên. Thực ra, bên dưới có một cái lỗ vừa đủ cao ột người, người nhắc vở sẽ đứng ở trong đó để nhắc câu từ cho các diễn viên. Cho nên mới mặc đồ đen, để khán giả ngồi bên dưới không nhìn thấy...”

Người... nhắc vở? Hừm... Vở mộng rồi.

“Tiểu... Chí? Em không sao chứ?” Thấy tôi lộ ra vẻ thảm nảo vô cùng, anh Đa Lâm an ủi: “Đừng có buồn! Người nhắc vở là một người rất quan trọng trong một vở kịch, công việc này có mấy trăm năm lịch sử rồi đấy, và cho đến bây giờ vẫn được người ta coi trọng. Lúc trước, Tiểu Diệp làm người nhắc vở ở đây, nhưng do chuyển trường nên vị trí này vẫn còn trống. Em mới vừa chuyển đến mà đã có công việc quan trọng như thế, chứng tỏ là anh trưởng ban rất coi trọng em! Em...”

Thấy tôi vẫn cứ đứng thừ người ra đấy, chẳng có chút phản ứng nào, anh Đa Lâm không nói nữa mà chỉ thở ra.

Người... nhắc... vở...

Cái tên trưởng ban Nguyên Dạ thật đáng chết! Anh ta nhất định là đang trả thù mình. Nhất định là thế! Hừ, ngay cả con chó nhỏ cũng được lên sân khấu ọi người xem, còn mình thì lại đứng trong cái ô đen ngòm đó, hơn nữa còn “ẩn” đi nữa chứ! Đây... là sao? Nói không làm thì chẳng phải mất mặt lắm hay sao? Không làm được đâu! Tôi không làm cái việc ngốc nghếch này đâu!

Tôi dùng hết sức ném bộ đồ xuống đất, đang muốn kiếm Nguyên Dạ để “tử chức” thì ngày lúc ấy, một âm thanh lạnh lùng vang lên sau lưng tôi.

“Em Dương Hạ Chí phản bội lại trường, trà trộn vào đội cổ vũ của trường Thanh Phong để cổ vũ cho đối phương, hơn nữa tiếng cổ vũ đặc biệt to gây ảnh hưởng đến...”

“Hu hu hu! Anh Nam Xuyên đừng nói nữa! Em biết sai rồi mà!”

Ông trời ơi, sao không thể cho con chết đi cho rồi. Cái anh Nam Xuyên sao lúc nào cũng xuất hiện đúng lúc thế này? Hơn nữa lại còn thích đọc mấy câu hù dọa đó nữa, đúng là một phù thủy xấu xa! Tề Thiên Đại Thánh bị vòng Kim Cô làm cho đầu óc nhức nhối kia ơi, bây giờ tôi đã hiểu được sự thống khổ của ngài rồi! Dương Hạ Chí tôi bây giờ còn thảm hơn ngài nữa!

“Cô bé! Đừng có vô dụng như thế chứ! Mau đi thay đồ đi!”

“Nhưng mà khó coi lắm đó! Đồ đen thui, nón đen, giày cũng đen. Người ta sẽ nghĩ em là con sâu bị nướng khét đó.”

“Đồ ngốc! Màu đen mới gọi cảm chứ!”Hả? Gọi cảm? Vậy mà anh ta cũng nghĩ ra được nữa sao? Đen thui thế này mà gọi cảm cái nỗi gì!

Tôi còn đang do dự không muốn mặc vào, đưa cái mặt thảm thương nhìn Nam Xuyên, hy vọng anh ta cảm thấy thương cảm. Nào ngờ, anh Nam Xuyên đột nhiên lấy tay giành lấy bộ đồ trong tay tôi, trùm lên người tôi.

“Cái cô bé này chậm chạp quá!”

“A... Oa... Oa... không cần đâu... em... nóng quá... không cần...”

“Các người đang làm gì thế?”

Khi anh Nam Xuyên đang cố tròng bộ đồ ấy vào người tôi và tôi đang phản kháng quyết liệt, ngoài cửa đột nhiên vọng đến một giọng nói giận dữ nhưng lại rất dễ nghe.

Hả? Tôi vội vàng tròng bộ đồ đang trùm lên đầu rồi kéo xuống đến bụng. “Chị... chị Lai Tử!”

Ôi! Lần đầu tiên có thể nhìn gương mặt khả ái của chị Lai Tử ở khoảng cách gần thế này thật khiến mình hâm mộ.

“Cô không biết gõ cửa trước khi vào hay sao?” Anh Nam Xuyên chẳng nề nang nói với chị ấy.Ui da! Cái gã này sao có thể ăn nói hung dữ với một người xinh đẹp chứ? Hơn nữa, rõ ràng là anh ta cũng đâu có gõ cửa mà vào đâu, mình còn chưa mắng một trận, anh ta có quyền gì mà hung dữ với chị Lai Tử?

“Anh...” Chỉ thấy mắt chị Lai Tử đỏ lên, đáng vẻ như vừa giận vừa uất ức rời khỏi phòng thay đồ. Hừ! Chị ấy còn liếc tôi rồi mới bỏ đi.

Hả? Chuyện gì thế? Nhìn tôi làm gì? Chị ấy hiểu lầm cái gì à? Chẳng lẽ...

“Anh Nam Xuyên, chẳng lẽ anh là người con trai mà nghe đồn là chị Lai Tử yêu thầm đó phải không?” Tôi kinh ngạc la lên.

Anh Nam Xuyên trông cái nón đen vào đầu tôi: “Đồ ngốc! Tất cả các cô gái ở trường này đều yêu thầm anh. Em có muốn thử không?” Nói xong, anh ta còn cười nham nhở, đi ra khỏi phòng thay đồ.

Hả? Đáng ghét! Mới có phản ứng chút xíu mà anh ta đã nói bậy rồi! Ai mà thêm yêu thầm anh ta chứ? Anh ta nói như thế càng khiến cho người khác khó xử. Hừ, thật tức quá!

Hết cách rồi, tôi vô cùng bất mãn mặc quần áo vào. Ủa? Đồ này to quá, đối với người cao 1,58 mét như tôi thì thật là lãng phí.

Tôi nhanh chóng rời khỏi phòng thay đồ, ai nhìn thấy tôi cũng trốn vào một góc cười khúc khích. Nói thật lúc này Nguyên Dạ cũng có hơi tốt với tôi một chút, anh ta chỉ nhìn tôi, ánh mắt và môi chẳng hề có ý cười gờn, sau đó coi như không có chuyện gì vứt cho tôi một quyển sách dày cộm.

“Đây là kịch bản, trong 3 ngày cô phải đọc suôn sẻ. Một tuần sau phải thuộc lòng những chỗ gạch đỏ.”

“Học thuộc? Mấy trăm trang lộn đó! Em...” Tôi nhảy dựng lên! Tôi vừa định “đình công” lần nữa, nhưng gặp phải ánh mắt “âm hiểm” của anh Nam Xuyên trên sân khấu. “Thôi được rồi... em sẽ học thuộc...”

Thế là tôi bị nhét vào cái ô đen đó trên sân khấu.

“Đa Lâm! Mau mang cái ghế đến đây, cô bé này lùn quá, đầu không nhô lên được.”

“Ha ha...” Câu nói của anh Nam Xuyên khiến cho tất cả mọi người xung quanh cười ầm lên. A, tôi đã hiểu rồi, thì ra người lùn như tôi chỉ là trò cười ấy người cao ngệu ấy thôi.

Đứng trên ghế, đầu của tôi cuối cùng cũng nhô lên được một chút, nhìn rõ được sân khấu. Ha! Chỗ này của tôi tuy hơi khó chịu nhưng để xem kịch thì là một vị trí tuyệt vời! Ha ha, hay thật! Các bạn diễn chú ý, lần diễn tập đầu tiên bắt đầu! Action!” Khi tôi còn đang thầm tự đắc trong lòng thì nghe thấy tiếng la lớn của phó đạo diễn Đa Lâm.

Ha? Bắt đầu rồi à? Nhưng chưa ai nói với mình là nên làm thế nào mà! Chẳng lẽ mình cứ đứng thừ ở đây thế này sao?

Thôi đi... Mấy người này chẳng có nhân tính... Không quan tâm nữa, thôi chẳng ai để ý đến mình, mình cũng chẳng để ý đến họ làm gì, dù gì mình cũng chẳng biết làm gì, đứng đây coi diễn kịch hay hơn! Nghĩ đến đây, tôi quăng cuốn sách sang một bên, hai tay chống lên sân sân khấu, bắt đầu xem họ diễn kịch.

20. Chương 20

VHa ha, thật là thú vị, thì ra những người diễn kịch đều nói cứ như là đang hát vậy. Hơn nữa tôi thấy họ giỏi thật, có thể biểu diễn hay như thế, đặc biệt là anh Nam Xuyên và chị Lai Tử, chẳng những xinh đẹp mà còn có năng khiếu diễn xuất nữa.

Hả? Chuyện gì thế này? Sao đang diễn tới lúc quan trọng nhất thì mọi người dừng lại? Hơn nữa, chị Lai Tử còn nhìn về phía mình nữa, chuyện gì thế? Há? Anh Nam Xuyên còn len lén chỉ vào cuốn kịch bản nữa, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?

Anh Đa Lâm đành phải nói lớn: “Cut!...”

“Dương Hạ Chí!!”

Hả? Đáng sợ thế! Cái gương mặt đáng sợ đó của Nguyên Dạ không biết xuất hiện trước mặt tôi từ khi nào?

“Chuyện... chuyện gì thế?” Tôi sợ đến nỗi nói không thành tiếng luôn. Tuy tôi có dự cảm là mình đã làm sai chuyện gì rồi, nhưng vấn đề là tôi chẳng biết mình làm sai chuyện gì. ‘Cô trốn ở đây đến chết à? Đồ ngốc!’

Hả? Anh ta sao có thể nói khó nghe như thế chứ? Cái gì mà “trốn ở đây đến chết”? Thật chẳng có đạo đức!

“Em... em làm sao nào?” Tôi cố hỏi.

“Đáng ghét... Cô không biết người nhắc vở là làm cái gì à? Ngay cả một chút kiến thức của kịch nghệ mà cũng không biết hả? Đồ...” “Em...” Thấy cái dáng vẻ hung tợn kinh khiếp đó của Nguyên Dạ và ánh mắt khinh thường của chị Lai Tử đứng phía sau cùng ánh mắt oán trách của mọi người, tôi tủi thân rơi nước mắt.

“Thôi đi A Dạ, cô ấy cái gì cũng không biết mà. Cậu hung dữ làm gì? Tính dọa cô ấy sợ chết đấy?” Anh Nam Xuyên nói xong, kéo Nguyên Dạ ra một bên. “Được rồi! Yên tâm đi, Nam Xuyên tôi mà ra tay, cô bé ngốc nghếch này thế nào cũng thông minh ra thôi.”

“Đầu của cô ta chắc có một lỗ thủng. Cậu cố mà giúp cô ta vá nó lại đi!” Anh Nguyên Dạ ném lại một câu chẳng chút tình người, sau đó liếc tôi, rồi ôm con chó nhỏ đi ra ngoài.

Hu hu hu! Các bạn đều thấy hết rồi đó! Anh ta nói cái gì đó mà khó nghe thế! Đầu của ai có lỗ thủng chứ? Tôi thấy đầu anh ta còn có cả một cái mương nữa kìa! Ngay cả đường đi mà cũng không biết! Đáng ghét!

“Thôi được rồi! Đừng có giận nữa!” Anh Nam Xuyên cười hi hi ngồi xuống trước mặt tôi... À, chính xác là trên đầu tôi.

“Anh ta xấu quá, sao lại có thể nói như thế chứ? Hu hu hu...” Tôi vẫn uất ức.

“Ngoan nào, đừng có khóc nữa, chút nữa anh đánh đòn anh ta, chịu không? (Anh ta tưởng mình còn là con nít chắc?) Nào, lại đây, anh Nam Xuyên đầu tiên dạy cho em biết người nhắc vở phải làm thế nào...” À... Nghe anh Nam Xuyên nói xong tôi mới hiểu, thì ra công việc nhắc vở rất quan trọng! Những chỗ gạch đỏ trong cuốn kịch bản là những chỗ mà diễn viên hay quên, mỗi lần đến những chỗ đó, tôi đều phải đọc nhỏ nhỏ từng từ, từng câu cho họ nghe. Như thế họ sẽ không bị quên lời thoại mà ảnh hưởng đến diễn xuất như hồi nãy. Anh Nam Xuyên còn nói, người nhắc vở giỏi nhất định phải thuộc lòng tất cả lời thoại nữa! Nhưng mà Nguyên Dạ tốt nhất đừng nên bắt mình phải như thế chứ, bởi vì ngay cả bài văn mà tôi học còn không thuộc nữa là. Tôi còn phát hiện chị Lai Tử rất hay quên lời thoại, phần lớn mấy chỗ gạch đỏ đều là lời thoại của chị Lai Tử không hà, trời ơi, xem ra trí nhớ của chị ấy chắc chẳng hơn mình được bao nhiêu.

Tôi còn đang nghĩ ngợi thì chị Lai Tử đã đến trên chỗ đầu tôi. Đột nhiên tôi phát hiện, cảm giác bị người đứng trên đầu như thế này thật là khó chịu.

“Nam Xuyên, anh hình như đặc biệt tốt đối với cô bé này đấy nhỉ?” À! Thì ra là đến nói chuyện với anh Nam Xuyên. Anh ta ngẩng đầu nhìn chị ấy, khinh khỉnh cười thốt lên một câu ngắn gọn: “Vô duyên!” Nói xong, đứng dậy đi thẳng một nước.

“Nam Xuyên!” Chị Lai Tử giận đến nổi hai mắt long lên, rồi dùng chân dậm lên trên đầu tôi. A... Lỗ tai của tôi! Chịu hết nổi rồi!

“Chị ơi! Đừng có dậm lên lỗ tai của em!”

Chị Lai Tử dữ tợn nói: “Câm miệng! Sau này cô tránh xa Nam Xuyên ra một chút được không? Hừ...”

Hả? Tránh xa một chút? Có nhầm không vậy? Rõ ràng là anh ta quần lấy tôi mà?

“À, hiểu lầm rồi...” Tôi định giải thích thì chị Lai Tử đã hầm hầm bỏ đi mất. Một ngày xui xẻo... một ngày hắc ám...

Không biết tôi có sống nổi ở Ban kịch nghệ đáng ghét này nữa không? A Mộc ơi, nếu cậu ở đây thì hay quá.

LỚP HỌC HONEY Các bạn thân mến, lần trước vì mời được anh Nam Xuyên đến giảng bài làm mọi người hôn mê hết cả một ngày.

Vì sức khỏe của mọi người nên tôi quyết định không mời những anh quá đẹp trai đến giảng nữa.

(A Mộc tốt, A Mộc giỏi. Đừng có thế chứ, mời anh Nam Xuyên thêm lần nữa đi, không thì mời Nguyên Dạ cũng được mà! Hi... hi...)

Cho nên người giảng bài hôm nay là anh Đa Lâm, là phó đạo diễn của Ban kịch nghệ dễ thương và có kiến thức vô cùng uyên thâm, mọi người chào đón đi nào!

ANH TRƯỞNG ĐA LÂM

Ha ha ha ha! (Phù... Đừng có cười như thế chứ!) Thật là rất vui! Đóng vai phụ siêu cấp của quyển sách này đã đời, cuối cùng tôi cũng được lộ diện đóng “vai chính”.

Tiết hôm nay, tôi xin giới thiệu với mọi người một từ tiếng Anh, Prompter, xuất hiện trong quyển sách này.

“Prompter” có nghĩa là “Người nhắc vở”, rất thường xuất hiện trong từ vựng kịch nghệ. Để mọi người hiểu thêm về tác dụng của người nhắc vở, tôi vẽ một trang chú thích, mọi người xem nhé.

....(Trời ơi! Vẽ gì mà xấu thế!)

Xong rồi! Tiết học hôm nay đến đây kết thúc, trong những tiết học sau này của lớp học Honey, tôi sẽ giảng thêm nhiều từ vựng tiếng Anh thường dùng trong kịch nghệ nhé! Bai!

21. Chương 21

VI

Mệt quá đi!

Tập luyện thật là cực khổ, đặc biệt là mình cứ đứng trong cái ô trống ấy suốt, thật là tức quá! Càng thấm hơn nữa, do tôi sai sót lần này, cả nhóm phải tập dợt lại từ đầu, giờ tan học cũng bị dời lại thêm nửa tiếng.

Thật ra, nếu chỉ mình tôi bị mắng thôi thì chẳng sao, điều quan trọng là liên lụy đến những người khác cùng chịu khổ với mình, thật áy náy quá. Tôi thậm chí còn không dám ngẩng đầu nhìn người khác, cảm thấy hình như ai cũng đang khinh thường, thù ghét mình.

Đúng rồi, nếu người ta có hẹn với ai đó, mà do lỗi của tôi họ không đến được? Ui da, thê thảm quá! Hình như là mình cũng có hẹn mà? Mình không phải đã hẹn với A Mộc sau khi tan học đợi ở cổng khu thể thao rồi cùng đi xem anh Hàn Vũ tập luyện sao? Thôi chết! Cái đầu mình sao thế? Ngay cả chuyện hệ trọng như thế mà cũng quên nữa, A Mộc chắc chắn giận lắm?

Nghĩ đến đây, tôi chẳng quan tâm đến ánh mắt của mọi người khác, chạy ra khỏi Ban kịch nghệ, một mạch thẳng đến khu thể thao. Phù... May mà khu thể thao của trường Thanh Phong cách chỗ chúng tôi không xa lắm. Tôi còn chưa đứng vững đã bị A Mộc chẳng biết từ đâu chui ra đập áy cái.

Thôi mà, A Mộc. Cậu là con gái mà, sao lại dữ thế? Sau này có còn muốn lấy chồng không? “Đừng đánh nữa! Đừng đánh nữa! Lần sau tớ không dám nữa! Không dám mà...” “Hừ! Nếu không vì cái thân phận diễn viên bây giờ của cậu, tớ đã đánh vào mặt cậu rồi!”

Hả? Diễn viên? À... Xem ra A Mộc rất kỳ vọng ở mình, may mà chưa nói với cậu ấy mình chỉ là người nhắc vở, nếu không chắc người của mình nát bét hết!

“Lần sau mà trễ tớ nhất định không chờ cậu nữa!” “Biết rồi... A Mộc, cậu tốt với tớ thật, chờ lâu thế này, tớ thật là cảm động.”

“Đồ ngốc! Dư hơi... Nếu không vì nhiều đồ quá rình không hết thì chẳng ai thèm chờ cậu làm gì.”

Tôi đột nhiên chú ý cái túi du lịch to đùng dưới chân cậu ta: “Hả? Thế cái gì ở trong đó vậy?”

“Đừng có hỏi, giúp tớ mang nó vào trước đã.”

“Hả? Ờ...” Tôi chẳng dám hỏi nhiều, vội phụ A Mộc khiêng nó lên. A Mộc bảo làm gì, tôi ít khi nào hỏi lại, vì A Mộc rất thông minh, cậu ấy làm gì cũng có lý của nó, kết quả chẳng có lần nào là không chứng minh được A Mộc mãi mãi là một người vĩ đại. Chúng tôi hi hục khiêng cái túi đó vào trong khu thể thao. Khi đi ngang qua sân bóng rổ trong nhà, tôi gần như bị những tiếng la hét điên dại làm ụ mắt. Xem ra sức hấp dẫn của anh Hàn Vũ thật là không ngoa, chỉ là một buổi tập dợt công khai thôi mà cũng có nhiều “Lông vũ” (tên gọi của những hâm mộ anh Hàn Vũ) đến xem nữa. Phù... Trong cái đám sùng bái anh Hàn Vũ này, tôi thấy mình thật là nhỏ bé...

“Đừng có ngó người ra nhìn nữa! Mau đi thôi, lát nữa tớ để cậu gặp riêng anh Hàn Vũ, hạnh phúc hơn cái bọn quá khích kia một trăm lần!”

“Thật không? Không phải lừa tớ chứ?”

“Tớ thì chẳng có thời gian mà lãng phí đầu óc như thế đâu!”

“A Mộc! Tớ tin cậu mà! Tớ biết cậu nhất định làm được! Hi hi, cậu lần nào cũng có ý hay cả!”

Oa, A Mộc quả thực là thần tượng của mình, đến ngay cả mình nghĩ gì cũng biết, thật là cao siêu quá!

Hai chúng tôi khiêng cái bao nặng nề đó vào đến nhà vệ sinh. A Mộc thở phì phì rồi mở cái túi ra. Lúc đó tôi mới biết A Mộc bỏ cái gì ở trong, không những có mấy quay phim, mà còn có hai bộ đồ đẹp nữa. Ủa? A Mộc định làm gì thế nhỉ?

“Tiểu Chí, thay đồ trước đi!”

“Hả? Ủ...”

Tuy tôi có hơi bồn chồn nhưng vẫn nghe lời vào thay bộ đồ mà A Mộc đưa cho. Trời... bộ đồ này khi mới lấy ra nhìn đẹp lắm mà, sao mặc vào nhìn thấy ghê quá? Tôi còn đang không tin lắm hình ảnh mình trong gương và quay sang hỏi A Mộc: “Cái này... A Mộc à, cậu cảm thấy thế nào? Giống nhân viên văn phòng không?”

A Mộc đang thay đồ thì ngừng lại, ngược lên nhìn tôi, nhú mày rồi nói: “Trời ơi, Tiểu Chí! Cậu nên giảm cân đi! Cậu nhìn cậu xem, mặc bộ đồ này vào giống như con heo nái chứ không phải là nhân viên văn phòng được.”

Con heo nái? Giận phùng phùng tôi bước đến trước mặt cậu ta: “A Mộc, khó coi lắm sao? Tớ cũng muốn giảm béo lắm, muốn gầy giống như cậu vậy. Nhưng phương pháp giảm cân lần trước cậu chỉ cho tớ khó quá, làm không được.”

“Hả? Cậu cũng làm theo phương pháp tớ nói hả?”

“Có chứ! Cậu không phải nói là mỗi ngày sau khi ăn cơm tối được nửa chừng thì đứng dậy 3 tiếng đồng hồ sao? Tớ tập hết 3 ngày, sau đó không thể tập nổi nữa...”

A Mộc tròn xoe mắt nhìn tôi: “Cái gì? Cậu thật ngốc như thế? Tớ nói là: mỗi ngày sau 3 giờ chiều không được ăn vặt, ăn cơm tối xong phải đứng nửa tiếng, không được ngồi thôi mà! Đầu óc đã chậm chạp thế, nào ngờ thính lực của cậu cũng kém nữa! Thật là hết thuốc chữa rồi!”

“Hả? Lúc đó cậu nói nhanh quá, tớ không nghe rõ mà...”

LỚP HỌC HONEY

Đã lâu rồi tôi không trực tiếp giảng bài cho các bạn, nhớ quá chừng.

Hôm nay, Tiểu Chí gia tăng thể tích cơ thể nhanh như thổi bong bóng, cho nên ngày nào cậu ấy cũng quần lấy tôi, nhờ truyền thụ ột ít bí quyết giảm béo.

Một cơ hội thể này sao có thể bỏ qua chứ?

Bây giờ tôi sẽ giới thiệu cho các bạn một ít kiến thức đơn giản về giảm béo. Thực chất, giảm béo hoàn toàn không phải là vấn đề gì phức tạp lắm.

Kiến nghị của tôi là giúp các bạn hình thành thói quen sống khỏe mạnh thì tự nhiên một thân hình đẹp sẽ đến với bạn!

Hi hi, dưới đây là một số điều cần ghi nhớ rất tốt cho giảm béo mà tôi sưu tầm được! Nhớ kỹ! Quan trọng nhất là cần phải: Kiên trì! Kiên trì! Kiên trì!

Mỗi ngày uống thêm một ly nước lọc.

Leo cầu thang bộ chứ không đi thang máy.

Ăn sáng mỗi ngày.

Mỗi ngày gia tăng vận động thêm 5 phút.

Ăn 6 bữa nhỏ một ngày, chứ không phải là 3 bữa lớn.

Ăn thức ăn tốt cho sức khỏe thay cho đồ ăn vặt.

Uống nước lọc thay cho nước ngọt. Mỗi ngày tập vài động tác vươn người khoảng 3 đến 5 phút.

Tránh ăn đồ chiên rán.

Vận động để giảm áp lực tinh thần thay cho uống thuốc.

Ăn vừa phải, đừng ăn quá nhiều.

Ít ăn đường, mỗi ngày giảm thực đơn bớt đi 1000 calori.

Ngoài ra, thái độ nghiêm túc trong khi giảm béo cũng rất quan trọng, cách làm vừa rồi của bạn Dương Hạ Chí là rất không nghiêm túc.

Hi hi, hôm nay ăn cho đã đi nào! Ngày mai bắt đầu giảm béo! Hi hi...

22. Chương 22

VII

Lúc này, A Mộc cũng đã thay đồ. Oa! Đẹp quá! Rất giống nhân viên cao cấp, trông còn chuyên nghiệp hơn cả bọn Ngô Nhã Mỹ nữa.

Thật hâm mộ A Mộc quá, thân hình đẹp thì mặc cái gì cũng đẹp. Tuy tôi và A Mộc bằng tuổi nhau, nhưng không biết tại sao, A Mộc trông lớn và xinh đẹp thế kia, đáng người đầy đặn, thật khiến người ta hâm mộ. Còn tôi thì sao? Mới 15 tuổi, mà trông “đồ sộ” làm sao...Ừ, tôi nghĩ đây nhất định là sự phản ánh sự chênh lệch kinh tế giữa hai gia đình ở một mức độ nào đó.

“Đồ ngốc! Còn ngăn người ra đó làm gì, mau đội cái này vào đi.” Tôi còn đang cảm khái cho cái sự chênh lệch giàu nghèo của đất nước thì đột nhiên A Mộc không biết vút cái gì đó vào trước ngực tôi.

Tôi cúi đầu xuống nhìn. Oa! Thì ra là thẻ phóng viên, mà còn là thẻ của đài thành phố nữa! Nhìn qua bên A Mộc thì thấy cậu ta cũng có đeo một cái. Tôi ngạc nhiên há hốc mồm ra hỏi: “A Mộc! Cậu lấy mấy cái này ở đâu ra thế?”

“Mục Phi đây.” A Mộc chẳng do dự nói. Tôi càng ngạc nhiên hơn: “Chị của cậu hả? A Mộc, chị của cậu dữ lắm đấy, nếu chị ấy biết mình chôm mấy cái này nhất định sẽ giết tội mình mất!”

“Yên tâm đi, chị ấy đi công tác rồi. Mấy thứ này tạm thời do tớ quản lý, đừng lo quá!” “Nhưng tớ vẫn lo.” Tôi nói.

“Đồ ngốc! Đừng có vô tích sự như thế, muốn làm đại sự thì phải chịu mưa gió, hiểm nguy. Không muốn lấy máu mình ra để đánh đổi thì đừng nghĩ đến thành công.” Phù... A Mộc lại bắt đầu lên lớp tôi nữa rồi.

“Lát nữa, chúng ta giả làm phóng viên thành phố đi gặp anh Hàn Vũ. Cái đồ ngốc cậu đừng có mừng quá mà ngất đi đấy.”

“Hả?” Chết thật, tôi làm gì có tâm trí đâu mà mừng? Chúng tôi bây giờ đang có hành vi giả dối mà, nếu bị phát hiện và bị báo cáo lên cho nhà trường, gia đình, chết chắc còn sướng hơn. Tôi lo lắng hỏi: “A Mộc, thẻ này có được không đó?”

“Đừng có sợ, ngày hôm qua tớ gọi điện cho người trợ lý của anh Hàn Vũ rồi. Tớ nói là hôm nay có cuộc phỏng vấn của phóng viên thành phố, người trợ lý đó đã vui vẻ đồng ý rồi. Đài truyền hình thành phố nhiều phóng viên như thế, anh ta làm sao biết ai là ai chứ phải không? Hơn nữa, chỉ cần có tớ ở đây, chuyện gì mà chẳng xong chứ?”

“Nhưng mà... lát nữa tớ phải làm gì?”

“Cậu đứng sau lưng mình quay phim là được rồi. Nhớ không được nói câu nào đấy!”

“Hả? Không được nói câu nào hết? Sao thế?”

“Vì giọng của cậu còn non nớt lắm! Hơn nữa cậu nói chuyện ngốc lắm, sẽ bị người ta phát hiện ra ngay.”

Tôi thật sự kém cỏi đến thế sao?

A Mộc la tôi: “Mau đi chứ! Cậu nghe kìa, họ tập luyện xong rồi đấy, mình mau đi qua đó đi! Đi!”

“Ồ!” Tôi lẩn thẩn gật đầu đáp một tiếng, dùng hết sức mình vác cái máy quay phim trên vai. Ôi chao! Thì ra làm việc cho Đài truyền hình cực khổ thế này, cái máy quay phim này nặng gần bằng tôi. Nếu có máy quay DVD thì tiện biết mấy, sao họ không dùng cái máy đó nhỉ? Thật là khổ.

Tôi tức tối nhưng vẫn vội vã đuổi theo A Mộc đi về phía phòng giải lao.

23. Chương 23

VIII

Cộc cộc cộc.

Tôi phục A Mộc sát đất, thế mà cũng có thể gõ cửa ung dung như vậy, cứ như mình là phóng viên của Đài truyền hình thành phố thật vậy. Nếu đổi lại là tôi thì tay chân đã mềm nhũn ra rồi.

Cửa mở, bên trong xuất hiện một người đàn ông trung niên hói đầu, tuy đáng vẻ có chút yếu ớt nhưng rất thân thiện, dễ gần, ông ta ăn mặc rất sạch sẽ, gọn gàng.

“Chào chú, xin hỏi chú có phải là chú Lý phải không ạ? Cháu là Mục Phi, hôm qua đã hẹn phỏng vấn, chú nhớ không? Đây là thẻ phóng viên của cháu.” Nói xong, A Mộc cười mỉm đưa thẻ phóng viên của chị Mục Phi cho chú Lý.

Oa! A Mộc tuyệt thật, tôi đứng sau lưng cậu ấy mà hai chân run lẩy bẩy, không ngờ A Mộc có thể chẳng đổi chút sắc mặt, không thẹn là thần tượng của tôi.

“Ồ, chào cô Mục Phi, mời vào.” Chú Lý nhiệt tình đón A Mộc vào trong, lúc đó mới nhìn thấy tôi đang đứng thở mạnh đằng sau.

“Cô này là...?” Chú Lý hỏi.“Ồ, cô ấy là trợ lý của cháu, Dương Hạ Chí.”

“Ồ, thì ra là cháu Dương. Mau vào đây ngồi đi cháu.”

Hạnh phúc quá, cuối cùng cũng bỏ được cái máy quay phim nặng trình trịch này xuống được rồi.“À... Hai cháu trông trẻ thật nhỉ!” Người trợ lý đó im lặng một hồi mới nói một câu, mà còn cố ý nhấn giọng ngay từ “thật” nữa. Thôi chết! Chẳng lẽ chú ấy phát hiện ra mình là giả mạo hay sao? Cầu trời, đừng xảy ra chuyện gì...

“Chúng cháu mới đi làm chưa bao lâu, sau này còn phải gặp chú nhiều. Xin được sự ủng hộ của chú.” A Mộc vẫn điềm tĩnh đáp.

“Ha ha, được mà, không thành vấn đề. Hai cháu ngồi đây một chút, Hàn Vũ tập xong đi thay đồ rồi, lát nữa sẽ ra ngay. Các cháu ngồi chơi tự nhiên nhé. Uống nước cam chứ nhỉ?”

“Dạ, vâng, cảm ơn ạ.”

Chú Lý mỉm cười đưa nước cam cho chúng tôi. Sợ quá, cái trò này chẳng dễ chơi chút nào. Nhưng hình như A Mộc đang rất vui thì phải, cậu ấy còn quay đầu lại nháy mắt với tôi nữa, thật là báỉ phục.

Khoảng năm phút sau, cửa mở ra. Một anh chàng đẹp trai đến nghiêng trời lở đất khiến cho tôi và A Mộc buột miệng kêu lớn. Trời ơi! Lúc này, hãy ban cho con sự tỉnh táo! Tôi hy vọng có thể dùng những từ ngữ đẹp để nhất để diễn tả chàng hoàng tử của vương quốc thần tiên đang đứng trước mặt mình. Tôi bỗng phát hiện vốn từ cảm thán và tính từ của mình còn quá ít ỏi. Ở khoảng cách gần thế này mà nhìn qua, anh... anh ấy đẹp trai chẳng giống người thường nữa!

“Xin... chào!” Nhìn này, ngay cả A Mộc thường tự xưng là đã gặp qua không biết bao nhiêu hạng người rồi mà lúc này còn phải há hốc mồm ra chẳng nói được lời nào. Đây là lần đầu tiên hai đứa chúng tôi nhìn thấy thần tượng ở khoảng cách gần thế này, sao mà không kích động cho được?

Hàn Vũ nhìn qua tôi và A Mộc, rồi khẽ gật đầu. Đúng là chỉ thấy cảm của anh ấy hơi hạ thấp, chỉ có vậy thôi mà đã làm chúng tôi như bị điện giật rồi.

“Đẹp trai quá!” Nhất thời không để ý, suy nghĩ của tôi cùng lúc thoát ra khỏi miệng. Nói ra xong mới biết là mất lịch sự quá, tôi lật đật lấy tay che miệng lại, quay qua nhìn A Mộc, quả nhiên cậu ấy đang dùng gương mặt khinh thường nhất nhìn tôi. “Ngậm miệng lại... Đừng để mất mặt...” A Mộc trách nhỏ.

“Ồ... Tớ biết rồi...” Tôi vô cùng xấu hổ cúi đầu xuống. Tiểu Chí à Tiểu Chí, sao mày lại chẳng ra gì thế chứ? Không giúp được A Mộc thì thôi, lại khiến cho người ta mất mặt thêm. Nếu mày còn như thế nữa, sau này A Mộc có chuyện hay gì sẽ chẳng dẫn mày đi theo nữa đâu!

“Ồ, Hàn Vũ, hai cô đây là phóng viên của Đài truyền hình thành phố, hôm nay đến để phỏng vấn.” Chú Lý vội giải thích với anh Hàn Vũ, sau đó mới nói nhỏ bên tai anh: “Hợp tác một chút nhé Hàn Vũ, hai cô bé này từ xa chạy đến đây cũng không dễ.” Hàn Vũ không nói gì, chỉ là gật đầu thêm lần nữa mà thôi, sau đó lạnh nhạt ngồi vào ghế nệm, mở lon Coca ra uống. Oa! Đến ngay cả cái dáng uống Coca mà cũng đẹp trai nữa! Nét nhìn nghiêng của anh ấy kết hợp với đường nét của lon Coca... thật là hoàn mỹ.

Khi tôi còn đang say sưa thì đột nhiên nghe A Mộc gọi lớn một tiếng: “Tiểu Chí! Mau dựng máy quay lên! Phỏng vấn sắp bắt đầu rồi!”

Hả? Còn phải dựng lên nữa hả? Sao tội nghiệp mình thế này... A Mộc bây giờ là cấp trên của mình mà, chỉ còn nước nghe lời cậu ấy mà thôi.

Dựng lên xong rồi, bây giờ làm gì nữa? Tôi không biết sử dụng mà? Thôi không thèm lo nữa, chỉ cần hướng ống kính về phía anh ấy là được rồi, dù sao cũng là giả mạo.

“Chào bạn Hàn Vũ, xin hỏi bạn cảm thấy thế nào sau khi tập luyện xong?” Cuộc phỏng vấn bắt đầu rồi, A Mộc nở nụ cười rất dễ thương, dùng ngữ khí rất chuyên nghiệp để hỏi anh ấy.

Hàn Vũ không nói gì, chỉ nheo mắt nhìn A Mộc, khóe môi hơi nhếch lên. Ôi chao! Thật là quyến rũ và đẹp trai quá! Nhưng sao lại lạnh lùng vậy.

“Hàn Vũ, nghiêm túc một chút đi!” Chú Lý vô cùng áy náy, nói nhỏ với anh Hàn Vũ, sau đó lại nhìn tôi và A Mộc với vẻ chẳng đành dửng. Nhưng Hàn Vũ vẫn không trả lời, khoảng mấy giây sau, anh ấy cuối cùng cũng nói một tiếng: “Mệt.”

Giọng của anh ấy sao mà hay đến thế? Anh ấy thật sự đẹp quá, nói một tiếng mà cũng khí độ đến thế! Thật là... Phù... Hình như mình cũng có chút phấn khởi quá độ hay sao ấy? Tôi dựng máy quay phim mà trong lòng như hỗn loạn. Hàn Vũ ơi, anh có thể nói thêm mấy tiếng nữa được không?

A Mộc đằng hắng một tiếng, tôi mới có thể đứng vững trở lại: “Ừm, ừm... Vấn đề tiếp theo... Bạn Hàn Vũ này, về tài nghệ chơi bóng của bạn, chúng tôi đã có nhiều bài báo cáo, cho nên lần này muốn phỏng vấn riêng về cá nhân bạn một chút.”

Nghe đến phỏng vấn chuyện riêng tư, chú Lý liền đứng dậy nói chen vào: “Cô Mục này, nhưng đừng quá riêng tư đó nhé!”

“Dạ, đương nhiên rồi, chúng cháu là phóng viên chuyên nghiệp, biết giữ mức độ, xin chú cứ yên tâm.” Nghe A Mộc nói như thế, chú Lý yên tâm ngồi xuống.

A Mộc tiếp tục: “Bạn Hàn Vũ, xin hỏi bạn đã có bạn gái chưa?”

Tôi muốn xỉu, may nhờ có cái máy quay phim dựng ở đây, nếu không tôi đã ngã xuống đất rồi. Chết thật, A Mộc sao tàn nhẫn thế? Vấn đề thứ nhất mà đã ác thế rồi?

Nhìn lại tôi, chú Lý lo đến độ lệt lết luôn xuống ghế.

Nghe câu hỏi này, Hàn Vũ lại ngẩng lên nhìn A Mộc lần nữa, môi vẫn nhếch lên, nhưng không nói gì. “Hình như bạn Trần đây không thích nói chuyện thì phải?” Hả? A Mộc hình như đang nổi giận với thái độ đó của Hàn Vũ.

“À, à, thật không tiện lắm, cô Mộc này, Hàn Vũ bình thường không thích nói chuyện.” Chú Lý lập tức đỡ lời.

A Mộc nhếch môi cười: “Bạn Hàn Vũ, nếu bạn không thích nói chuyện thì chúng ta chơi một trò chơi này vậy! Tôi sẽ dùng câu hỏi phải hay không, nếu bạn trả lời phải thì nháy con mắt bên trái, nếu muốn trả lời không thì nháy con mắt bên phải.”

Bịch bịch bịch... Ba tiếng vang lên, tôi, chú Lý, và ngay cả cái máy quay phim cũng ngã lăn ra đất. Mà đừng có xảy ra chuyện đấy! Tao không đèn nổi đâu! Tao chỉ muốn đi xem thần tượng thôi, không muốn xảy ra phiền phức gì.

“Bạn Hàn Vũ, xin hỏi bạn có bạn gái hay chưa?” Hả? A Mộc chẳng có lương tâm này, chẳng nhìn thấy cái máy quay phim “bị thương” rồi hay sao? Chẳng thèm quan tâm gì đến mà lại tiếp tục phỏng vấn, thật là phức tạp ấy.

Hàn Vũ này giờ chẳng quan tâm đến mấy vấn đề đó, nào ngờ, sau mấy giây yên lặng, cuối cùng cũng đành phải nháy con mắt bên phải.

Hả? Không phải tôi hoa mắt chứ? Vội lấy hết sức tôi dùng một tay ôm lấy cái máy quay phim, tay kia dụi mắt. Má ơi! Hình như là thật đấy: mặt anh Hàn Vũ bây giờ hiện lên một nụ cười lạnh lùng. Giọng A Mộc tỏ ra đắc ý: “Vấn đề thứ ba. Bạn có tin vào duyên phận hay không?”

Lần này, tôi và chú Lý trừng mắt nhìn phản ứng của Hàn Vũ. Quả nhiên, lần này anh ấy chớp con mắt trái, nhưng cái nháy mắt này thật là đẹp, tôi không đủ tính từ để có thể diễn tả được. Xem ra A Mộc trở nên hứng thú vô cùng rồi, cậu ấy tiếp tục bạo gan đưa ra mấy vấn đề nữa:

“Bạn thích con gái tóc dài không?” Nháy mắt trái.

“Bạn thích con gái da trắng không?” Nháy mắt trái.

“Bạn thích con gái cao 1.60 mét không?” Nháy mắt trái.

“Bạn thích...”

A Mộc này, hỏi thẳng anh ấy xem có thích cậu ấy luôn hay không cho rồi. Thật là phức tạp ấy, cả gan dám hỏi những vấn đề ấy. Nếu đổi lại là tôi, đánh chết cũng không dám.

“Bạn có thích tôi không?”

Tôi muốn ngất xỉu! Trời ơi, A Mộc quả nhiên hỏi câu ấy, thật là tuyệt vời! Ủ, chỉ có A Mộc mới tự tin như thế, cậu ấy vừa đẹp vừa thông minh, học lại giỏi, sao lại có người con trai nào không thích chú? Dù gì thì mình cũng chẳng ra gì...

Tôi vốn cứ nghĩ câu hỏi này nhất định khiến anh Hàn Vũ kinh ngạc, nào ngờ anh ấy lại điềm tĩnh đến lạ. Anh ấy muốn trả lời vấn đề này không? Ôi chao, thật là hồi hộp. Cuối cùng thì anh ấy sẽ nháy con mắt nào đây? Nếu là tôi thì đã căng thẳng chết mất, mắt cũng không dám mở ra, nhưng mắt của A Mộc thì lại mở to trừng trừng, nhìn thẳng vào đối phương.

A! Mi mắt anh ấy động đậy rồi, sắp nháy mắt rồi. Nháy con mắt nào đây? Ba... hai... A! Anh ấy nháy hai con mắt cùng một lúc như thế có nghĩa là gì đây? Xảy ra chuyện gì thế? A Mộc thì lại cười thích thú: “Ha ha, rất tốt, phỏng vấn kết thúc thôi.”

Phù... Cuối cùng cũng kết thúc rồi! Tôi và ông Lý ngồi kế bên thở ra một hơi nhẹ nhõm.

Rời phòng giả lao của anh Hàn Vũ, chúng tôi chạy một hơi đến khu thể thao, đến thăm cỏ trước sân bóng.

“Phù phù phù... Sợ chết đi được.” Hai chân tôi mềm nhũn ngã lăn ra thảm cỏ. Thật là một chuyến đi kinh hồn! Tuy có thể tiếp xúc gần như thế với anh Hàn Vũ, quả thực là một sự kiện hạnh phúc vô cùng, nhưng chúng tôi rốt cuộc lại dùng một chút thủ đoạn hoàn toàn không hay cho lắm. A Mộc lại chẳng lo lắng chút nào, mừng đến độ ôm bụng ngồi cười mãi trên thảm cỏ. Phục cậu ấy thiệt... “A Mộc à, nếu anh Hàn Vũ và chú Lý phát hiện ra chúng ta giả mạo thì làm sao?” Tôi lo lắng hỏi.

“Đồ ngốc! Cậu đúng là bà già lắm cẩm, cái gì cũng lo.”

“Cậu nói dễ thế! A Mộc, không thấy mấy vấn đề mà cậu hỏi thật là cả gan sao? Chẳng lẽ cậu không sợ chút nào?”

“Hả? Sợ cái gì? Thật là buồn cười.” A Mộc trề môi ra, ra dáng chẳng có gì lo lắng cả. Tôi bái phục A Mộc: “Oa! A Mộc, cậu thật là lợi hại, nếu là tớ thì đã sợ đến chết rồi!”

“Cho nên mới nói cậu ngốc! Hi hi!” Đột nhiên, A Mộc đỏ mặt. Sao A Mộc lại đỏ mặt? “Tiểu Chí này, tớ phát hiện anh Hàn Vũ hình như rất thích tớ đấy!”

“Ha ha, A Mộc, cậu thật không biết xấu hổ! Thế mà cũng nói ra được”. Tôi bị A Mộc làm cho vui lây: “Nhưng tớ tin là anh ấy nhất định thích cậu! Hi hi... Cậu xinh đẹp thế này, lại thông minh nữa!”

“Ha! Đương nhiên rồi! Tớ là vô địch sát thủ con trai mà!”

“A Mộc, cậu đang yêu đơn phương đó à?”

“Hả? Hạ Chí, gian của cậu lớn hồi nào vậy? Dám nói với người quản lý của mình là đang yêu đơn phương hả? Hừ, xem tớ làm sao thu phục cậu đây!” Nói xong, A Mộc đột nhiên nhảy vồ đến cù lét tôi.

“Ha ha ha... Đừng đừng... Không được... Tớ có lỗi mà! Ha ha ha...”

Chúng tôi vui vẻ đùa giỡn như điên trên thảm cỏ. Chiều hôm đó quả thật vừa nguy hiểm vừa thú vị, nhưng bất chợt tôi nhớ lại là đã hứa với anh Nam Xuyên đưa Nguyên Dạ đi học vào sáng mai. Ừm, chuyện vui gì cũng biến đâu mất.

24. Chương 24

MÀN 6 LỜI NGUYÊN KỶ DIỆU

Tất cả mọi thứ,

Đều chỉ là trò đùa của thiên thần...

ISÁNG HÔM SAU “Tiểu Chí, sao sáng nay con dậy sớm thế?” Mẹ vừa bận rộn với bữa ăn sáng trong bếp vừa ngạc nhiên hỏi.

“Dạ... Trục nhật ạ...”

Ừ, tôi chỉ đành nói dóc thôi, chứ không lẽ nói với mẹ là mình đi đón một tên “mù đường” đi học sao? Nói như thế mẹ nhất định không tin, ngược lại còn nghi ngờ mình yêu sớm nữa không chừng! Thật là đau khổ.

Tôi vừa ai oán trong lòng vừa thu gom cặp sách đi bay ra khỏi cửa, nhưng không thể không nhìn thấy ánh mắt hiếu kỳ của mẹ.

Dừng lại ở ngã rẽ đầu tiên, tôi thập thò quan sát xung quanh để tránh gặp phải người quen phát hiện ra hành tung của mình. Sau đó, đón tuyến xe buýt đi ngược hướng với trường học, về hướng nhà Nguyên Dạ theo địa chỉ mà anh Nam Xuyên đã cho tôi.

TRƯỚC CỬA NHÀ ĐĂNG NGUYÊN DẠỒ! Căn nhà đẹp quá! Nhìn ra xung quanh cũng đều là loại nhà cao cao, xinh đẹp thế này. Nếu đem so sánh, cái khu nhỏ của mình ở đúng là “khu nhà nghèo”.

Nghe anh Nam Xuyên nói, nhà Nguyên Dạ chỉ có mình anh ấy, mẹ mất rồi, bố và những người thân khác đều ở nước ngoài, những người giúp việc như quản gia, đầu bếp, tài xế... đều bị anh ấy cho nghỉ việc. Anh ấy là một tên “mù đường”, sao không để lại một người nào đó bên cạnh để chăm sóc ỉn chứ? Chẳng lẽ giống như anh Nam Xuyên nói, là vì Nguyên Dạ sợ bị mất mặt nên chỉ tìm mỗi mình anh Nam Xuyên để giúp đỡ? Ôi, thế thì đúng là anh Nam Xuyên thật tội nghiệp... À, mà ngay cả người giúp việc và người nấu bếp cũng đuổi đi luôn thì ai nấu cơm cho anh ta ăn, ai giúp anh ta giặt quần áo? Thật kỳ lạ?

Tôi đứng trước cánh cổng sắt cao vút, ngược lên nhìn rồi nghĩ: Ủ, mấy người có tiền cái gì cũng tốt, ngay cả cửa và tường rào cũng cao quá chừng, giống như nhà tù ấy, thật chẳng hiểu nổi họ có gì mà lại tự nhốt mình vào trong ấy, thật chẳng hiểu nổi.

Thôi kệ, cũng chẳng cần phải quan tâm đến mấy chuyện ấy, tôi còn phải mau đưa anh ta đi học nữa. Nghĩ đến đây, tôi ưỡn ngực bước từng bước lớn đi về phía tòa biệt thự xinh đẹp ấy.

Lúc gần đến cổng, đột nhiên tôi cảm thấy phía sau từng cơn gió lạnh ủa đến. Không xong rồi, hình như có chuyện gì đó? Tôi quay đầu lại. A! Thấy có đến 10 con chó dữ đang gầm gừ nhe răng nhìn tôi chằm chằm. Mấy con chó này từ đâu chui ra vậy? Chúng nó có luyện khinh công hay sao nhỉ? Ngay cả tiếng bước chân của chúng mình cũng không nghe thấy nữa? Hết rồi, hết rồi, mỗi con chỉ cần cắn mình một cái thì ngay cả xương cũng chẳng còn.

Tôi nghĩ lung tung, sợ đến không dám nhúc nhích. Lúc ấy, con chó đi đầu sủa ầm lên, ngay sau đó, cả bầy cùng nhau sủa dữ dội. Thế này chắc mình chết mất!

Cả bầy chó vừa sủa vừa tiến dần về phía tôi. Làm sao bây giờ? Làm sao đây?

(Lời bình: Đồ ngốc! Mau chạy đi!)

Đúng rồi! Đúng rồi! Mau chạy trốn lấy mạng trước đã! Nghĩ đến đây, tôi hét lớn “Cứu tôi với!” Sau đó, quay đầu chạy thục mạng vào phía trong tòa biệt thự.

“Oái...” Hu hu hu! Thật xui quá! Tôi vấp vào bậc tam cấp nhà Nguyên Dạ ngã xuống, đau điếng! Tôi ôm lấy chân, đau quá khóc ầm lên. Nhưng mà bây giờ đâu phải lúc ngồi khóc dữ hơn nữa, chúng gầm gừ chạy nhào đến tôi! Chết rồi, cái mạng ngắn ngủi của Dương Hạ Chí tôi đã đến hồi kết thúc? Hối hận quá! Không bằng hồi nửa năm trước lúc cứu đứa nhỏ bị rơi xuống sông chết luôn đi cho rồi, lúc đó dù gì cũng được coi là anh hùng! Còn bây giờ thì sao? Có thể bị coi là đột nhập vào nhà người ta rồi bị chó cắn chết... Hu hu hu... cái gã Nguyên Dạ đáng ghét! Cái tên Nam Xuyên đáng ghét! Dương Hạ Chí tôi dù có biến thành quỷ cũng không tha cho bọn họ! A!... Vĩnh biệt mẹ...

...

Ủa? Chuyện gì thế? Mấy con chó sao không kêu nữa? Mà sao cũng chẳng tấn công mình? Chuyện gì thế?

“Đồ ngốc!”

Khi tôi còn đang suy nghĩ, trên đầu đột nhiên vọng xuống một câu lạnh như băng, chẳng chút nhân tính. Hả? Tôi vội ngẩng đầu lên, thấy Nguyên Dạ đang ôm con chó nhỏ trong lòng, đứng sừng sững sau lưng và đang nhìn tôi một cách cau có. “Chó... chó... chó...” Tôi chẳng cần thể diện nữa mà khóc hu hu cầu cứu tên xấu xa đó. Chỉ thấy Nguyên Dạ vẫy tay, bọn chó dữ đó ngoan ngoãn biến mất. “Sao cô vào đây được? Định trộm đồ hả?”

Đồ ác độc! Rõ ràng là mình té thê thảm dưới đất, anh ta chẳng những không qua giúp đỡ mà còn nói mấy câu chẳng chút tình người như thế! Thật là tức chết!

“Không có! Cửa nhà anh không khóa mà. Em đến để đón anh đi học!”

Nguyên Dạ dùng cái dáng vẻ thật gai mắt nhìn tôi: “Cảnh cáo cô, lần sau không được đến quấy rầy giấc ngủ của tôi sớm thế này nữa!”

“Cái gì? Quấy rầy anh? Chẳng lẽ anh không sợ đi học trễ sao? Bây giờ là 7 giờ 50 rồi đó!”

“Cấp 3 chín giờ mới lên lớp, đồ ngốc ạ!”

“Hả... 9 giờ? Sao lại...”

“Cô vẫn muốn nằm lì ở trước nhà tôi à?”

Đồ đáng ghét! Lại nói mấy câu chẳng nhân tính ấy.

“Anh tưởng em muốn vậy hả? Em... em không nhúc nhích được chứ bộ, chân của em...” Tôi tủi thân, không kiềm được nước mắt. “Cô đúng là phiền phức quá!” Nguyên Dạ ngồi xuống, bỏ con chó nhỏ chạy đi, rồi chẳng nường tay, nâng chân tôi lên. Tôi phiền phức thế này thì ai cần anh lo? Để tôi chết mục xương ở đây luôn cho rồi.

“Ui da, nhẹ tay chút đi! Anh nhẹ tay chút đi! Đau quá!”

Nguyên Dạ chẳng thèm để ý, vẫn nắm lấy chân tôi xem xét kỹ lưỡng. Tôi thấy bực mình quá, anh ta tưởng là nhìn như thế thì có thể làm lành chân tôi được sao? Chẳng phải là bác sĩ, anh ta biết cái gì mà coi kia chứ?

Nguyên Dạ vừa coi vừa nhíu mày trách móc: “Sưng to thế này, xem cô giống cái gì? Xui xẻo thật, phải đưa cô đi bệnh viện thôi, đúng là phiền phức.” Xui xẻo? Cái người chẳng có nhân tính kia, không biết là tôi xui hay là anh xui nữa. Còn nói phiền phức nữa? Thật là vô sỉ, chẳng lẽ anh ta không biết anh ta còn phiền phức hơn tôi đến cỡ nào sao? So với con gái còn...

“Này này! Anh làm gì thế?” Chuyện gì vậy? Anh ta đưa tay ra muốn ôm tôi kìa. Tôi đâu phải để ai muốn ôm là ôm đâu? “Anh buông ra! Buông ra!” Tôi dùng hết sức đẩy anh ta ra, nhưng Nguyên Dạ cũng đã ôm gọn tôi rồi. “Cô đừng có nhúc nhích nữa! Nặng như con...” “Anh muốn gì? Ai cho anh ôm tôi?” Tôi la chói lói. “Ngậm cái miệng lại! Cô lạnh chanh lắm, có biết không? Còn lắm nhảm nữa là tôi bỏ cô vào chuồng chó bây giờ!” Nguyên Dạ cũng la lớn. “...”

Đồ đáng ghét! Bây giờ đang ở trên địa bàn của anh ta, nghe lời anh ta thôi, phải nhẫn nhịn một chút thôi... thật là bực mình.

Nguyên Dạ bỏ tôi vào băng ghế sau xe và khởi động máy. Nào ngờ xe mới ra khỏi cửa thì dừng lại. Tôi còn đang lấy làm lạ, Nguyên Dạ đã chìa cái mặt đáng ghét đến trước: “Bệnh viện đi đường nào?”

Trời, mình quên là cái gã này bị “mù đường”! Ừ, tôi chỉ đành lắc đầu, tự hỏi không biết một người như thế này mà có thể sống đến bây giờ, thật là một kỳ tích.

“Rẽ trái, sau đó đi thẳng...” cứ như thế, tôi cố nén đau chỉ đường, cuối cùng cũng đến bệnh viện. “Bên trái... đúng rồi! Đăng ký... rồi queo phải lên thang máy.”

Vào đến bên trong bệnh viện, mặt Nguyên Dạ xám xịt, chẳng muốn cứ ôm tôi thế này, dưới sự chỉ dẫn của tôi làm hết một mớ thủ tục, sau cùng cũng đến được phòng bác sĩ.

Hi hi, vừa rồi thật là thú vị, ai cũng nhìn hai chúng tôi cũng nghĩ chúng tôi một người thì què, một người thì chột!

25. Chương 25

II

Vừa bước vào phòng bác sĩ, Nguyên Dạ vút tôi lên chiếc giường dùng để khám bệnh, sau đó thở phò phò ngồi phịch xuống ghế.

“A! Đau quá! Nhẹ tay một chút không được sao?”

“Lời này tôi nói mới đúng chứ?” Nguyên Dạ gần từng tiếng đưa gương mặt khó chịu về phía tôi. Đó chính là lời anh ta muốn nói ra à? Ý gì đây? À! Ý anh ta là tôi rất nặng? Bây giờ là lúc tôi gầy nhất rồi, nếu là năm rồi nhất định sẽ khiến anh ta chết luôn vì phải mang tôi.

Bác sĩ ngạc nhiên nhìn tôi rồi lại nhìn sang Nguyên Dạ, “Này, tôi giúp được gì nào?”

“Bác sĩ, bác sĩ coi giúp chân cô bé này có cần cưa không?” Nguyên Dạ nói một cách thản nhiên.

Ghét quá! Miệng mồm anh ta xấu quá! Nhất định là anh ta đang trù ẻo tôi đấy!

Bác sĩ xem qua mắt cá chân của tôi: “Ồ, đâu có nghiêm trọng thế, chỉ bị thương nhẹ thôi! Đi qua phòng bệnh tạm thời nghỉ ngơi một chút, tôi ột ít thuốc, cậu nhờ cô y tá đắp lên, đừng có cử động lung tung, qua mấy tiếng đồng hồ là hết thôi.”

Ở PHÒNG BỆNHTôi nằm trên giường bệnh mà buồn muốn chết. Thật là xui xẻo, một ngày thế này thì thật là không thể nào chịu nổi. Anh Nam Xuyên ơi là anh Nam Xuyên, xin tha cho em đi mà. Nếu cứ để tôi “hầu hạ” cho cái tên xấu xa này thì nhất định sẽ có ngày bị mòn mỏi mà chết mất.

Tôi nhìn về phía Nguyên Dạ đang ngồi chơi trò chơi trong điện thoại rồi nói: “Anh này, sao anh không đi học đi? Không cần ở đây với em đâu! Em nghỉ ngơi xong rồi buổi chiều sẽ tự đón xe về nhà.” Nghe lời này của tôi, Nguyên Dạ ngẩng đầu lên, mắt trừng lên một cái, chẳng nói tiếng nào, sau đó tiếp tục chơi game. Ồ! Hi hi! Tôi nhớ ra rồi, cái tên “mù đường” này đâu có biết đường đến trường chứ? Hi hi... “Cô cười ngu ngơ cái gì thế? Cái đầu rơm! Còn chưa thấy mình giống cái gì à?”

“Đáng ghét! Không được phép đặt ngoại hiệu lung tung cho người khác! Hành vi này của anh đáng ghét lắm anh biết không hả?” Tôi tức mình.

“Lung tung? Tôi đâu có đặt lung tung, đồ ngốc ạ!”

“Anh...”

Tức chết mà, bình thường tôi chẳng chịu học môn văn học cho đảng hoàng, bây giờ chẳng tìm được từ nào để phê phán anh ta, tức thật!

Một lát sau, bụng tôi kêu réo lên: “Anh này! Em chưa ăn sáng, đói bụng quá!” Nguyên Dạ ngẩng đầu lên: “Hả? Cô đói thì liên quan gì đến tôi?”

“Sao anh chẳng có lương tâm vậy? Nếu không phải đón anh đi học thì em đâu bị thế này? Bây giờ anh lại còn nói mấy câu chẳng chút lương tâm đó nữa, em thấy trái tim anh quả thật là đen thui mà!”

“Đồ ngốc!” Hả? Cái người này đúng là không có nhân tính, tôi đói gần chết rồi, anh ta còn ngồi đó chơi game, thật là đáng giận. Tôi trước giờ chưa từng không ăn sáng, sáng nào mẹ cũng làm đồ ăn sáng ngon cho tôi, nhưng bây giờ thì... Tôi càng nghĩ càng tủi thân, lại khóc nức nở lên.

“Cô làm cái gì thế? Đồ ngốc! Đã bị què rồi, còn khóc gì nữa?” “Em... đói...”

“Ôi, chịu không nổi cô luôn. Phiền phức quá!”

“Có thể giúp em đi mua chút gì ăn được không? Em đói thật mà...” Nước mắt tôi vẫn cứ chảy đều đều. Nguyên Dạ vứt điện thoại lên bàn: “Xui xẻo... Cô muốn ăn cái gì?”

“Anh chịu đi mua đồ ăn giúp em hả? Anh thật tốt quá, em muốn ăn bánh Mac.”

“Bánh Mac? Đó là cái quái gì?”

“Chính là bánh Hamburger của McDonald đó!” “McDonald? Là cái quái gì?” Nguyên Dạ ngơ ngáo hỏi. Tôi muốn á khẩu luôn. Đến ngay cả McDonald mà cũng không biết thật sao? Đúng là con nhà giàu, hình như là mấy cái tiệm thức ăn nhanh rẻ tiền anh ta chưa từng ghé qua bao giờ.

“McDonald là... chính là...” Làm sao giải thích cho anh ta hiểu đây? Thôi... “Anh lấy miếng giấy và cây bút trên bàn lại đây.”

Nguyên Dạ nhú mồm nhìn tôi, sau đó hằm hằm vứt tờ giấy và cây bút qua. Tôi trân trọng vẽ một hồi trên giấy, sau đó hài lòng đưa cho Nguyên Dạ: “Cho anh này, đừng có lo. Em tự tin là bảo đảm anh sẽ không làm mất. Cho dù bệnh mù đường của anh có nghiêm trọng hơn cũng có thể...”

Chỉ thấy mặt Nguyên Dạ đỏ lên: “Câm miệng! Cô bé xấu! Tôi cần cô dạy sao?” Nói xong, anh ta giật tờ giấy, đi ra khỏi phòng bệnh.

Hả? Anh ta làm gì mà giận dữ thế? À... Mình biết rồi, anh ta tự ti chứ gì? Ủ! Nhất định là thế, do tự mình bị “mù đường” mà trở nên tự ti đây mà! Ủ, anh ta cũng thật tội nghiệp, sao lại mắc phải bệnh “mù đường” quái lạ này chứ? Tôi nghĩ trên thế giới này có mấy tỷ người thì cũng phải chẳng có một người như thế nữa! Anh ta đúng là “hàng tuyệt phẩm” đây... Cũng hay, cho anh ta cơ hội rèn luyện chính mình thôi, nếu lần này anh ta có thể tìm được chỗ bán bánh Mac, có thể do đó mà bệnh của anh ta bắt đầu có tiến triển. Thế thì Tiểu Chí mình không phải là ân nhân cứu mạng của anh ta sao? Nhưng mà, nếu anh ta làm mất thì sao đây? Không đâu! Không đâu! Nếu mà không tìm được chỗ bán bánh Mac cũng không sao đâu, đoạn đường này không có cua queo cũng chẳng có ngã ba ngã tư gì, nhất định là không lạc được. Hừm! Tôi sốt ruột nằm chờ được ăn chiếc bánh Mac ngon lành! À, có chút buồn ngủ... Thôi thì ngủ một chút vậy. Hơ hơ...

BA TIẾNG SAUTôi lười biếng ưỡn lưng ngồi dậy. Ủa? Anh ta sao vẫn chưa về... Anh ta không phải đi tuốt qua Mỹ mua bánh Hamburger cho tôi chứ?

Ủ... Vẫn còn buồn ngủ, ngủ chút nữa vậy...

HAI TIẾNG NỮA TRÔI QUA“Sao anh ta cũng chưa về vậy?”

Tôi ngáp dài ngồi dậy. Có lầm không đây? Hết cả buổi sáng rồi, anh ta sao chưa về nữa vậy? Chẳng lẽ...

A! Anh ta không phải có chuyện gì chứ?

Ui da! Không hay rồi! Tôi phát hiện Nguyên Dạ còn vứt cái điện thoại trên bàn. Bây giờ làm sao đây?

26. Chương 26

III

Tôi cầm chặt chiếc điện thoại của Nguyên Dạ trong tay, ngồi ngơ ngẩn, không nhúc nhích hết cả 5 phút trên giường bệnh. Sau đó, tôi chắc chắn rằng cái tên siêu cấp “mù đường” này nhất định là lạc đường rồi.

Chết thật! Bản đồ mình vẽ chi tiết lắm mà, ngay cả mấy cái thùng rác lớn hai bên đường mình cũng vẽ ra luôn, chỉ cần không phải là bị bệnh nặng lắm thì có thể không bị lạc, nhưng sao lại xảy ra chuyện này chứ?

Tôi định tự an ủi mình, nhưng lòng cứ nóng như lửa đốt.

Phù... Anh Nam Xuyên đã tin tưởng giao Nguyên Dạ ỉnh. Bây giờ thì chết thật, mới có nửa ngày mà đã làm mất tiêu người ta rồi, hơn nữa còn do mình đói quá thêm ăn bánh Hamburger mới làm cho người ta đi lạc mất. Nếu anh Nam Xuyên biết được nhất định sẽ rất thất vọng với mình, làm sao đây?

Dương Hạ Chí à Dương Hạ Chí, sao mày vô dụng thế? Ngay cả một chuyện đưa người ta đi học đơn giản đến thế mà cũng làm không xong thì có thể làm gì được nữa chứ? Chẳng trách thành tích kém như thế! A Mộc đã nói thế thì cũng không sai! Cái đồ vô dụng (là tôi) này, nếu Nguyên Dạ có chuyện gì, để coi mày làm sao nhìn mặt gia đình người ta, làm sao đối mặt với đám “Dạ Oanh” toàn thành phố này, làm sao đối mặt với anh Nam Xuyên đã tin tưởng mày? Tôi càng nghĩ càng thấy sợ, càng nghĩ càng tự trách mình, nước mắt bắt đầu chảy tràn.

Chẳng biết phải làm sao, tôi lấy điện thoại gọi cho anh Nam Xuyên.

Điện thoại vừa được nối, tôi còn chưa kịp mở miệng thì bên kia anh Nam Xuyên tưởng tôi là Nguyên Dạ hét ầm lên một hơi: “Cái tên A Dạ thối tha kia làm cái gì nữa vậy hả? Không phải tớ đã nói là hôm nay bạn đi với chị họ nên không đưa cậu đi học được hay sao? Sao lại...” “Anh Nam Xuyên...” Tôi nhỏ nhẹ.

Nam Xuyên nghe nhận ra giọng của tôi: “Tiểu Chí? Sao lại là em? Em cầm điện thoại của A Dạ?”

“Anh Nam Xuyên... Em... Em...” “Em cái gì mà em? Mau nói đi!” “Em... Em làm mất Nguyên Dạ rồi...”

“Rầm...” Chỉ nghe bên kia điện thoại vọng lại tiếng động, chắc có lẽ anh Nam Xuyên té xuống đất?

Một lúc sau, hình như anh Nam Xuyên đã đứng dậy, tôi nghe tiếng của anh: “My God... không phải đã... Không phải em đưa anh ta đi học hay sao? Thế mà em cũng... Thật anh chẳng biết nói gì nữa... Bây giờ em

đang ở đâu?”Cứ như thế, tôi với nỗi lòng áy náy ngồi chờ anh Nam Xuyên phải bỏ bữa cơm đang ăn với chị họ chạy đến bệnh viện.

10 PHÚT SAUCuối cùng, xe của anh Nam Xuyên cũng xuất hiện ở trước cổng bệnh viện. Nhìn thấy xe của anh mà nước mắt tôi cứ như trào ra. Anh Nam Xuyên nói với tôi: “Thôi đi! Cái đầu ngu ngốc của em mà còn mặt mũi nào khóc lóc nữa?”

Tôi quệt nước mắt nói: “Xin lỗi, anh Nam Xuyên... là em không tốt...”

“Được rồi, khóc hai tiếng là được rồi, đừng có khóc suốt như thế!” Anh Nam Xuyên nói, “Này, em nhìn em kìa, khóc sưng cả mắt rồi kìa, khó coi quá!”

Hả? Tôi thật chẳng hiểu nổi anh Nam Xuyên, anh ta dường như rất lo lắng, mà lại vừa giống như chẳng lo lắng gì... Anh ta dường như đang giận tôi hết sức, mà lại dường như chẳng giận gì tôi... Rốt cuộc anh Nam Xuyên có trách mình không? Lòng dạ mấy anh đẹp trai sao khó hiểu quá.

Tôi lau nước mắt, lắp bắp nói: “Anh, anh Nam Xuyên, em... em làm mất Nguyên Dạ rồi... Anh không giận em sao?”

Anh Nam Xuyên vừa khởi động xe vừa quay đầu nhìn tôi cười: “Giận em làm gì. Cái tên tiểu tử đó đâu phải vợ của anh, cho dù em có giết hắn đi thì cũng liên quan gì đến anh. Yên tâm đi, đợi anh tìm ra, nhất định sẽ dạy dỗ cho cậu ta một bài học thay em! Thật là đáng ghét... Dám chuồn khỏi ánh mắt Tiểu Chí của chúng ta, anh thấy cái tên này thật chẳng muốn sống nữa rồi.”Tôi hết biết nói gì luôn...

Xe gầm lên chạy ra khỏi cổng bệnh viện. Tôi không dám hỏi anh Nam Xuyên định cho xe chạy đi đâu, tôi chỉ hy vọng là anh Nam Xuyên quả thực biết Nguyên Dạ ở chỗ nào là hay lắm rồi. Một lúc sau, xe dừng lại ở một tòa kiến trúc rất đặc biệt, anh Nam Xuyên bảo tôi xuống xe. Cục Cảnh sát? Tôi sợ đến chút nữa té ngã luôn dưới cửa xe.

Chết thật... Chẳng lẽ chuyện nghiêm trọng đến nỗi phải kinh động đến Cục Cảnh sát? Hay là cảnh sát phát hiện ra một nam phơi thây nơi hoang dã nên đã bảo chúng tôi đến nhìn mặt? Hay là cảnh sát nhận được tin Nguyên Dạ bị bắt rồi? Hay chẳng lẽ...

(Lời bình: Trời ơi, sức tưởng tượng của cậu phong phú lên hồi nào thế? Chẳng lẽ cái đầu trái dưa của cậu được khai sáng rồi à?)

Thấy hai chân tôi vẫn cứ run cầm cập, trán toát đầy mồ hôi, đứng nguyên tại chỗ, anh Nam Xuyên đã đi được khá xa đành phải quay lại nắm tay tôi: “Cô bé, nghĩ cái gì thế? Mau, yên tâm đi, anh không phải đến đây để báo cảnh sát em làm mất người đâu.” Nói xong, anh Nam Xuyên lôi tôi đi.

Tôi và anh Nam Xuyên vào đến văn phòng của cảnh sát. Đạo gần đây mình quả thật là có thể mở rộng tầm mắt, chẳng những có thể quen biết được Ban kịch nghệ nổi danh, bây giờ còn được vào Cục Cảnh sát tham quan nữa. Tôi nhìn thấy một viên cảnh sát vừa gác một chân lên bàn vừa vịn súng đang hỏi cung một phạm nhân y phục rách rưới tay bị còng. Cái cảnh này y như trong phim vậy.

Cảnh tượng nơi đây làm cho tôi sợ đến nỗi vội hít lấy một hơi khí lạnh, trong lòng thầm thề rằng: Sau này, nhất định mình sẽ không làm chuyện gì xấu! Nhất định không làm!

27. Chương 27

IV

Anh Nam Xuyên chẳng gõ cửa, kéo tôi đi thẳng vào trong một phòng. Vừa bước vào thì một viên cảnh sát đang sắp xếp lại giấy tờ ngẩng đầu lên nhìn anh Nam Xuyên, bèn chào một câu. “Đại ca, cậu lại đến nữa rồi à?”

Hả? Viên cảnh sát này phải đến bốn mươi mấy tuổi, sao lại kêu anh Nam Xuyên bằng “Đại ca”? Thật là kỳ lạ.

Anh Nam Xuyên đi về phía trước khều khều hàm râu mép của viên cảnh sát: “Ha ha. Cảnh sát Trần, lần này lại nhờ chú giúp một tay nữa đây.” Nghe đến đây, viên cảnh sát họ Trần hốt hoảng ngồi bệt xuống ghế: “Hả? Nam Xuyên! Cậu đừng nói với tôi là A Dạ đã mất tích nữa chứ?”

Nghe ra hình như họ rất quen chuyện này rồi... Anh Nam Xuyên chẳng nói gì, hai tay khoanh trước ngực, gật đầu.

Viên cảnh sát Trần có vẻ lo lắng lắm, vừa thu dọn đồ trên bàn vừa nghen ngào nói: “Tôi đã nói là cẩn thận một chút, thật cẩn thận mà! Nhưng lần nào cũng thế cả! Nam Xuyên, cậu không phải không biết Cục Cảnh sát chúng tôi 24 giờ sau mới có thể lập thành vụ án mất tích mà điều tra. Lần này tôi không thể vì các cậu mà vi phạm nguyên tắc nữa.”

Anh Nam Xuyên làm ra vẻ rất đáng thương (Trời! Không hổ là diễn viên chính của Ban kịch nghệ, ra vẻ tội nghiệp cứ y như thật vậy!)

“Cảnh sát Trần! Chú cũng biết mà, trên người A Dạ không có tiền, điện thoại cũng không có mang theo, hơn nữa theo tính cách của cậu ta thì sẽ chẳng tìm ai nhờ giúp đỡ... Người khác mất tích còn có thể để đến 24 tiếng sau, nhưng còn A Dạ của chúng tôi nếu không mau tìm được cậu ta, thì không chết vào tối nay cũng chết đói vào sáng mai. Hơn nữa, chú cũng biết A Dạ rất ghét ở dơ, không biết chừng cậu ta thấy cái gì dơ quá, nổi cơn tức lên mà chết cũng không chừng... Hic hic... Nếu A Dạ có chuyện gì thì cháu làm sau ăn nói với mẹ cháu và bố cậu ta chứ? Không chỉ là cháu, mà chú cũng hết đường ăn nói luôn phải không? Chú của A Dạ với chú là bạn mười mấy năm nay mà, phải không? Cảnh sát Trần...”

Ôi trời! Anh Nam Xuyên thật là lợi hại, nói một hồi khiến cho viên cảnh sát Trần nói không ra lời luôn... Chỉ thấy ông ta lắc đầu: “Ừ... Nam Xuyên à, đây là lần cuối cùng chú phá lệ đây nhé...”

Nói xong, cảnh sát Trần vừa thở dài vừa nhấc điện thoại lên, nhưng ông nói với anh Nam Xuyên: “Bây giờ chú giúp cháu sắp xếp một tiểu đội tìm kiếm. Nhớ kỹ, đây là lần cuối cùng!”

“Yes sir! Cảm ơn cảnh sát Trần!” Anh Nam Xuyên cười tí mắt đáp. Trời! Mới vừa khóc trời than đất đây, bây giờ lại vui vẻ hơn hờ ra đây, mấy người làm diễn viên này lợi hại thật.

Cảnh sát Trần nói trong điện thoại: “Hả? Đội hành động? Hãy mau chóng lập tiểu đội tìm kiếm chờ lệnh của tôi... Cái gì? Hết người rồi hả? Thật tức cười! Người đi đâu hết rồi? Ồ, nhận được lệnh khẩn hả? Ừ, thôi được, vậy đi...” Cảnh sát Trần nhú mày gác điện thoại xuống, buồn rầu thở dài rồi nói: “Ừ, thật không may, mấy cảnh sát của đội hành động đều đi làm án hết rồi.”

“Hả? Không còn người nào nữa hả? Vậy ai đi tìm cái tên tiểu tử Nguyễn Dạ đây?”

“Này, Nam Xuyên, cậu đừng có lo quá, người tuy có đi ra ngoài rồi, nhưng vẫn còn cách khác mà.”

“Cách khác?...”

“Nam Xuyên, đừng có lo quá, tuy mấy tay cảnh sát đi ra ngoài chẳng còn lại mấy người, nhưng tôi sẽ phái cho cậu một thứ còn lại còn lợi hại hơn nhiều.”

“Lợi hại hơn?” Tôi và cả anh Nam Xuyên ngạc nhiên hỏi.

Cảnh sát Trần đắc ý cười: “Hi hi, không sai! Đó chính là... chó nghiệp vụ.”

Anh Nam Xuyên dở khóc dở cười: “Cảnh sát Trần, chó hả? Không được đâu!”

“Tuyệt đối có thể được! Nếu biết là khứu giác của chó vô cùng linh hoạt! Những chú chó sau khi được huấn luyện thì có khả năng do thám ngoài sức tưởng tượng, cảnh sát chúng tôi phá được rất nhiều vụ án đều nhờ mấy chú chó này đây. Đặc biệt là chó của đội huấn luyện chúng tôi, đó thật là...”

Thấy viên cảnh sát nói mãi không hết, anh Nam Xuyên chen ngang vào: “Thôi được rồi! Vậy chú mau đi giùm cháu. Thời gian không còn nhiều nữa đâu!”

“Được rồi, không thành vấn đề! Chú Trần bây giờ sẽ dẫn các cháu đi làm quen một chút!” Nói xong, cảnh sát Trần mặc áo khoát vào dẫn chúng tôi đi ra khỏi văn phòng.

Tôi kéo kéo áo anh Nam Xuyên, lo lắng hỏi: “Anh Nam Xuyên, chó có được không vậy? Có thể tìm thấy Nguyên Dạ không? Em lo quá!...”

“Đừng có lo như thế! Mấy con chó này thì chẳng có gì tốt lành cả, nhưng chúng ta đã hết sức rồi, không được thì cứ coi như xui xẻo đi!” Anh Nam Xuyên nói xong, còn làm mặt quỷ cười tôi nữa chứ. Hừm! Anh ta sao còn có thể luôn thoải mái như thế nhỉ? Cứ như là mất Nguyên Dạ giống như chỉ mất một cái nút áo thôi hay sao ấy.

Hừ, biết rồi, anh Nam Xuyên nhất định nghĩ rằng dù sao thì người cũng là do mình làm mất, nếu tìm không ra thì cũng chẳng liên quan đến anh ta! Hừ! Nhất định anh ta đang nghĩ như thế! Ghét anh Nam Xuyên quá...

28. Chương 28

V

Cúng tôi đi theo cảnh sát Trần đi đến chỗ mấy con chó ở. Cái cảm giác đầu tiên của tôi giống như A Mộc đã từng nói rằng phòng của mình giống như chuồng chó vậy, hình như là A Mộc nói như thế chẳng sai chút nào. Chuồng chó mà cao hơn phòng của mình một trăm lần, rộng hơn một trăm lần, thoải mái hơn một trăm lần, sạch sẽ hơn một trăm lần.(Lời bình: Cậu hâm mộ như thế, vậy thì nửa đời còn lại làm chó cho rồi đi!)Tôi vẫn còn đang say sưa với ý nghĩ của mình thì anh Nam Xuyên đột nhiên gõ lên đầu: “Ê! Cô bé! Anh nghĩ là tuyến yên trên đầu của em bị biến dạng rồi, sao tự nhiên chẳng nhúc nhích gì thế?” Á...“Jimmy, mau dẫn con Rex ưu tú nhất, được huấn luyện nhiều nhất qua đây!” Cảnh sát Trần nói với một viên cảnh sát có dáng người thấp.

“Yes sir!”

Hả? Rex? Cái tên nghe quen quá, hình như mẹ đã từng dẫn mình đi xem một bộ phim nước ngoài rất cũ rồi, trong phim có một con chó rất giỏi cũng tên là Rex. Con này có phải là con trong phim không vậy nhỉ?

(Lời bình: Trời đất! Bạn học Dương Hạ Chí của chúng ta đúng là siêu ngốc. Đó là phim hồi mấy mươi năm về trước, nếu con chó đó sống tới giờ, nhất định là đã biến thành yêu quái!)

Một lúc sau, viên cảnh sát Jimmy dẫn theo một con chó cực kỳ hung dữ đến trước mặt chúng tôi. Trời, oai phong quá, con chó oai phong quá! Đúng là một con “tuần cẩu”! Cả tiếng kêu cũng hùng dũng nữa...

Tôi và anh Nam Xuyên tròn mắt lên mà nhìn: “Đây hả?”

“Đúng rồi! Đây là niềm tự hào của chúng tôi đây! Đây là Rex số Một, siêu cấp cảnh khuyến chiến công lừng lẫy! Qua đây nào! Nào! Rex, ngồi xuống! Tốt đấy!”

Oa! Tuyệt thật! Quả nhiên con chó ngoan ngoãn ngồi xuống trước mặt chúng tôi. Anh Nam Xuyên hào hứng đi về phía trước sờ đầu con chó: “Con chó này tuyệt quá! Cảnh sát Trần à, chú bán cho cháu nhé?”Sát mặt của cảnh sát Trần và Jimmy đột nhiên biến sắc. “Nam Xuyên à, chó của cảnh sát không thể tùy tiện đem bán được...” Rồi cảnh sát Trần đột nhiên vội ôm lấy con chó: “Còn nữa, cậu dùng nó xong thì trả lại cho tôi ngay đây. Nếu không thì tôi bị nghỉ hưu sớm mất. Nghỉ hưu sớm! Cậu có nghe chưa hả?”

Anh Nam Xuyên trề môi, khoanh tay trước ngực nói: “Biết rồi! Nhìn cái dáng hẹp hòi của chú kia!”

Cái gì? Người ta đã mang cả con chó tốt nhất của Cục cảnh sát Ợn, mà anh ta còn dám nói với họ như vậy?

“Nam Xuyên này, bây giờ cậu với Jimmy tập làm quen với mấy kỹ thuật điều khiển chó đơn giản, để có thể hiểu Rex hơn. Yên tâm đi! Chỉ cần có Rex thì sẽ tìm được A Dạ mà. Bây giờ tôi về văn phòng trước, có chuyện gì thì đến tìm tôi.”Cảnh sát Trần nói xong, đưa sợi dây thừng cho anh Nam Xuyên, trước khi đi còn

không quên vỗ vai anh ta: “Cậu nhỏ này, cố mà chăm sóc Rex cho tốt đấy nhé. Nó còn có giá hơn cả cái mạng này của tôi nữa đấy.” Cảnh sát Trần đi rồi, anh Nam Xuyên bắt đầu cùng Jimmy học một số kỹ thuật khiến chó. Nhìn cái vẻ hào hứng của anh ta, thật chẳng biết anh ta có còn nhớ là mình đến đây để làm gì không nữa? Chắc quên mất chuyện đi tìm Nguyên Dạ luôn rồi? Anh Nguyên Dạ nhất định phải kiên trì đấy, đừng có chuyện gì nha! Tiểu Chí tôi nhất định tìm ra anh mà, nhất định mà! Anh chờ em nhé...

LỚP HỌC HONEY

Ô là la, hôm nay cảnh sát Trần uy danh bốn phương, anh tuần dưng mãnh sẽ đến giảng bài cho chúng ta. Mọi người hãy ột tràng pháo tay nhiệt liệt nhất để chào đón cảnh sát Trần đi nào!

Bóp bóp bóp!...CẢNH SÁT TRẦN:

Chào các bạn! Hôm nay, tôi sẽ giới thiệu với các bạn một số kiến thức về chó.

Mọi người có biết cảnh khuyển của đất nước Trung Quốc chúng ta là thuộc giống nào không? Biết ngay là các bạn không biết mà.

Cảnh khuyển của chúng ta cơ bản có ba loại lớn: chó chăn cừu của Đức, chó Côn Minh và chó Kim Lăng. Con chó mà hôm nay tôi đưa cho Nam Xuyên mượn chính là giống chó chăn cừu của Đức uy danh lừng lẫy.

Tôi thấy mọi người đối với chó quá hung bạo, quá tàn nhẫn, quả thật là rất quá đáng. Chó tuy tiến hóa lên từ sói, nhưng con người thuần dưỡng chó cũng đã có 12 ngàn năm lịch sử rồi, vào 12 ngàn năm trước khi mà cho chó sói đầu tiên về ở với loài người, chó bắt đầu cùng con người đi suốt cuộc hành trình này. Chúng rất trung thành, rất thực thà, khi chủ nhân gặp phải nguy hiểm thì chúng sủa lên liên tục để cảnh báo, thậm chí chúng còn hy sinh mạng sống của mình cho con người. Khi chủ nhân vui vẻ, chúng cũng sẽ cùng đùa giỡn với người chủ, khi chủ nhân đau buồn, chúng sẽ đi đến tựa vào bên cạnh, thậm chí gặm nhấm một phần nào đau buồn và nước mắt của họ. Cho nên, mấy ngàn năm nay, chó đã trở thành người bạn trung thành với con người. Mọi người không nên khinh khi chúng, đối xử tệ với chúng, mà phải bảo vệ chúng cho tốt.

(Trời ơi! Cảnh sát Trần giảng bài cảm động quá, chờ chút đã, ông ấy đang lấy khăn tay ra, định làm gì thế?)

À quên, tuổi thọ của chó thông thường từ 12 đến 15 năm, cho nên thời gian mà một con chó bầu bạn với các bạn rất ngắn ngủi, hãy biết quý trọng chúng. Tôi lại nhớ đến con chó bảo bối đáng yêu của tôi, một tháng trước, nó...

(Trời đất! Một chú cảnh sát cao to dũng mãnh thế kia mà đột nhiên vừa lấy khăn tay vừa lau nước mắt vừa nói là sao, thời gian tiết học hôm nay hết rồi, mà sao chú cảnh sát này chẳng có biểu hiện nào cho thấy là tan học hết nhỉ? Lại còn muốn nói chuyện hồi tháng trước nữa chứ, thôi đi, tôi chuẩn trước đây, đôi bụng quá, chuẩn thôi, đi ăn cơm đã. Lần sau, chúng ta gặp lại nhé!)

29. Chương 29

VI

Nửa tiếng sau, tôi và anh Nam Xuyên dẫn theo con Rex rời khỏi Cục cảnh sát. Thật là buồn cười, tôi nghĩ là đến đây để dẫn theo một đội Phi Hổ, kết quả là dẫn theo đúng một chú chó.

Nhưng dù sao đi nữa, chúng tôi vẫn cảm thấy khí thế tăng thêm nhiều, con Rex này là một giống chó chăn cừu của Đức rất nổi tiếng kia mà!

“Anh Nam Xuyên này, bây giờ chúng ta nên làm gì?” Tôi mở to mắt, nhìn con Rex rồi quay qua nhìn anh Nam Xuyên.

“Lát nữa, em phải nắm dây kéo cổ con chó lại đấy.” Nói xong, anh Nam Xuyên trao sợi dây lại cho tôi, cho tôi ngồi vào ghế bên cạnh rồi nói tiếp: “Nhớ đấy! Đừng có nói lỏng tay, sau đó anh lái xe đi theo nó. Hiểu chưa?”

Tôi vô cùng mơ màng: “Ồ... Nhưng làm thế được hả? Rex biết chạy đến chỗ nào hả?”

Anh Nam Xuyên nghiêm túc nói: “Này... Em lấy điện thoại di động của Nguyên Dạ ra, chúng ta cần làm cho Rex nhận biết được mùi của A Dạ!”

“À! Hiểu rồi!” Tôi nhanh nhẩu lấy điện thoại của Nguyên Dạ đưa cho anh Nam Xuyên. Anh ta đưa ra trước mũi con Rex, thật không hổ danh là cảnh khuyển có huấn luyện! Nó ngửi một cách cẩn thận, còn ra vẻ là đang suy nghĩ nữa. Anh Nam Xuyên la lên: “Tuyệt vời! Nó có phản ứng rồi! Chúng ta đi nào!” Nói xong, anh Nam Xuyên nhảy lên xe nổ máy, cùng lúc này Rex dường như phát hiện ra điều gì nên kêu lớn và bắt đầu kéo tôi đi. “Nó bắt đầu chạy này. Mau nhìn đi! Nó chạy...” Tôi vui mừng đến nỗi nhảy chồm lên trên ghế ngồi, cứ như là từ đó giờ chưa bao giờ nhìn thấy chó vậy.

“Biết rồi! Kêu la cái gì! Giữ chặt sợi dây đấy! Chúng ta đi nào!”

“Dạ!” Tôi quấn mấy vòng dây vào cổ tay mình. Nào! Nguyên Dạ, em đến cứu anh đây.

Nói đến bản lĩnh của Rex thì không phải cái gì cũng giỏi, về tốc độ, chắc tôi chạy nhanh hơn nó nhiều! ‘Anh Nam Xuyên. Sao nó chạy chậm thế? Mà còn lúc chạy lúc dừng nữa?’

“Em không biết rồi. Nó vừa ngửi vừa tìm đó mà. Nhìn kìa! Cái mũi của nó không ngừng nhúc nhích thấy không?...”

Trời, tôi thì lại cảm thấy chẳng có gì hay ho, lỗ mũi của tôi cũng có thể nhúc nhích giống như thế mà, chỉ là không để anh nhìn thấy thôi, kỳ lắm.

“Nhưng mà... Nếu cứ đi với tốc độ này, trời tối cũng chưa tìm ra nữa. Đến lúc đó, Nguyên Dạ có...”

Anh Nam Xuyên cười lớn: “... Đói chết hả? Ha ha... Yên tâm đi! Cái tên tiểu tử này đói hai ngày hai đêm bên ngoài, sang ngày thứ ba vẫn sống nhăn răng đấy thôi!”

“Hả? Anh Nguyên Dạ thường bị mất tích à?” Tôi ngạc nhiên hỏi.

“Cũng không phải thường lắm, cao lắm mỗi tháng 7, 8 lần gì đó...”

Chết thật! Tôi thương cảm cho anh Nguyên Dạ quá! Lúc trước, A Mộc nói cái đầu ngu ngốc của mình mà sống được trên đời này là một sự kiện vô cùng cần có dũng khí lắm mới làm được, nhưng bây giờ thấy Nguyên Dạ còn có dũng khí hơn mình nữa. Con Rex vẫn cứ lúc chạy lúc dừng, chiếc xe của chúng tôi chạy theo thật khó khăn. Người hai bên đường nhìn với ánh mắt dò xét, khiến chúng tôi ngại ngùng quá đỗi! May chỉ là con đường bình thường, nếu không thì đã bị mấy chú cảnh sát bắt xuống xe rồi.

Con Rex cứ như thế kéo chúng tôi đi khoảng 20 phút, bây giờ, đến cả anh Nam Xuyên cũng chịu đựng hết nổi: “Đáng chết! Sao nó cứ thế này mãi vậy? Lúc chạy lúc dừng kiểu này hao xăng lắm! Nó không thể ngửi một hơi rồi chạy đến đích luôn à? Em coi cái lỗ mũi nhích lên nhích xuống của nó kìa, nhìn thấy ghét ghê!”

Hết nói luôn! Anh ta mới vừa nói với mình là, cái lỗ mũi rung rinh đó của nó thật hay quá! ‘Anh đừng có nói nó như thế, nó đã ngửi 20 phút rồi, cũng chẳng dễ dàng gì đâu. Nếu đổi lại là em, lỗ mũi em sớm bị mỏi chết rồi, đâu còn sức... A! Anh xem nó kìa!’

Tôi đang nói thì thấy Rex như có linh tính dừng lại trước xe, sủa lên om sòm, chúng tôi còn đang ngạc nhiên, Rex đột nhiên như điên nhào về phía trước.

“Ồi chào! Sợi dây...”

Con Rex mạnh quá. Tôi còn chưa kịp phản ứng thì sợi dây đã tuột khỏi tay. Chết rồi! Chết rồi! Dương Hạ Chí tôi vô dụng quá! Sao mình lại ngốc thế? Ngay cả sợi dây mà cũng nắm không chắc nữa! Nhưng tôi vẫn hy vọng anh Nam Xuyên không trách tôi, bởi vì sức mạnh của con Rex quả thật rất lớn. Nhưng sự lo lắng của tôi là quá dư thừa, anh Nam Xuyên chẳng hề có ý trách mắng, cứ phần khởi nhún ga đuổi theo.

Oa! Rex chạy quả là nhanh thật, còn vừa chạy vừa sủa nữa, người đi bên đường la lối, hoảng hốt. Tôi biết là, Rex nhất định phát hiện ra tung tích của Nguyên Dạ cho nên mới chạy bạt mạng như thế. Hay quá! Anh Nguyên Dạ sắp được cứu rồi, tôi cuối cùng cũng được giải thoát khỏi sự trách và áy náy dày vò! Tôi thể là, lần này chỉ cần tìm ra Nguyên Dạ sẽ chăm sóc anh thật tốt, không để anh đi đâu nữa! Rex! Cố lên!

Tôi nắm chặt lấy tay vịn, nhồm người lên nhìn chăm chăm con Rex đang chạy phía trước xe, nếu nó chạy đi mất, lúc đó thì quả thật là nguy.

Rex càng chạy càng nhanh, rồi nó dừng lại trước một con hẻm lớn? Chuyện gì thế? Anh Nam Xuyên lập tức thắng xe lại: “Trời ơi! Sao nó dừng lại mà không báo một tiếng? Xe của tôi mắc lằm đấy!”

Rex chỉ là một con chó thôi mà, làm sao mà nói chuyện với anh được?

Lúc đó, tôi phát hiện Rex chạy vào một con hẻm nhỏ bên phải, vội kêu lên: “Anh Nam Xuyên nhìn kìa, nó chạy vào cẳng rồi. Chúng ta làm sao đây?”

“Mau xuống xe!” Anh Nam Xuyên kêu lên, chúng tôi vội nhảy xuống xe, tiếp tục chạy theo con Rex. Còn may, cái con chó thông minh này chạy cũng không nhanh lắm, nhưng chẳng sửa nữa, Nguyên Dạ sao lại vào chỗ này? Con hẻm này thật hoang vắng, yên tĩnh. Thật kỳ quái!

Đột nhiên, con Rex dừng lại trước sân một nhà, nhào đến cánh cửa đóng kín mà sủa inh ỏi. “Anh Nam Xuyên, Nguyên Dạ chắc ở trong nhà này hả?” Tôi kích động kêu lên.

“Cái tên tiểu tử chạy đến đây làm gì? Chẳng lẽ bị bắt bán đi hay sao?” Anh Nam Xuyên vừa nhíu mày vừa lăm nhăm nói một mình vừa gõ cửa: “Này! Mở cửa! Mau mở cửa!”

Khoảng 5 phút sau, trong sân mới vọng ra tiếng bước chân nho nhỏ. Kẹt... Cánh cửa hé ra một khe nhỏ, một cậu học sinh gầy gò khoảng 16, 17 tuổi thò đầu ra hỏi: “Các cậu... các cậu là ai? Có chuyện gì không?”

Cái gã này thật là kỳ quái. Không biết tại sao trên trán hắn đổ đầy mồ hôi, còn hai con mắt thì cứ liếc qua liếc lại như đang dò xét. Bầu không khí dường như không hay cho lắm.

Anh Nam Xuyên chẳng chút khách khí: “Tìm người! Cho chúng tôi vào xem xem!”

“Không! Không được! Bên trong chỉ có mình tôi thôi, các người tìm nhầm chỗ rồi!” Nói xong, tên đó đóng cửa lại.

“Không được!” Anh Nam Xuyên dùng hai tay chặn cửa lại, hung hăng nói: “Mau tránh xa, biết điều thì đừng có cản tôi!”

Trời, bây giờ còn chưa tìm hiểu rõ tình hình bên trong thế nào mà? Anh Nam Xuyên làm như thế rõ ràng là đột nhập vào nhà người ta?

Thấy vẻ hung tợn của anh Nam Xuyên, gã này càng khẩn trương hơn, đóng mạnh cửa. Lúc này, con Rex sủa lên hai tiếng, xông về phía tên đó, hất ngã hắn vào bên trong. Hành động của Rex càng khiến chúng tôi tin rằng Nguyên Dạ nhất định đang ở bên trong căn nhà này. Vậy là, chúng tôi chạy theo con chó xông vào nhà.

“Anh Nguyên Dạ nhất định là ở trong nhà này! Chúng ta...” Tôi chỉ cánh cửa gỗ mục nát la lên.

“Rầm...” Tôi còn chưa nói xong, anh Nam Xuyên đã đập bay cánh cửa, theo sau con Rex cũng nhào vào trong. Trời! Sao không gõ cửa cho lịch sự chứ? Thôi đi! Chẳng cần nghĩ mấy chuyện đó nữa! Mau vào trong xem thử xem.

A... Vừa vào cửa, tôi và anh Nam Xuyên lập tức ngó người nhìn, ngay cả Rex cũng không kêu nữa...

30. Chương 30

VII

Chết thật rồi!

Chỉ thấy ba nam sinh cao lớn đang hầm hầm chĩa súng vào hai chúng tôi và con Rex nữa! Nhìn xuống đất, trên mấy tờ tiền còn có chút phần màu trắng... A! Phần trắng? Ma túy? Không phải chứ?

“Đứng yên!” Tên cao nhất trong số chúng hét lên. Tôi và anh Nam Xuyên không hèn mà cùng giơ hai tay lên. Đến ngay cả con Rex được huấn luyện siêu cấp cũng giơ hai chân trước lên.

Tuy mấy gã này xem ra cũng có vẻ sợ chúng tôi, trên trán chúng còn đổ mồ hôi lạnh nữa, nhưng trong tay chúng là súng thật! Chúng có thể cho chúng tôi và con Rex chết ngay tại chỗ. Thật là xui xẻo.

Lúc này, cái tên vừa bị con Rex hất ngã chạy vào nói: “Đại ca! Chúng... chúng nó xông vào mạnh quá!”

“Thôi được rồi! Tao biết rồi!” Tên cao gần giọng nói, hình như là đang tức giận cái tên kia đã cho chúng tôi vào đây.

“Này! Chúng mày là ai? Do thám hả?”

Anh Nam Xuyên vội cười hi hi giải thích: “Do thám? À không phải đâu! Không phải mà! Qua đường! Chúng tôi chỉ qua đường thôi mà! Ha ha...” Hai chân tôi mềm nhũn ra rồi, anh Nam Xuyên còn cười được nữa sao? Nhưng có điều là nụ cười của anh ấy lộ rõ ra là ngoài cười nhưng trong bụng run! Chẳng đẹp trai chút nào!

(Lời bình: Nhảm nhí! Cái mạng nhỏ giữ còn chưa xong, ai mà còn cười cho đẹp trai được nữa đây hả?) “Qua đường?” Tên cao người hóp một ngụm nước. Hình như hắn ta còn căng thẳng hơn chúng tôi nữa? Hắn nhìn chúng tôi dò xét từ trên xuống dưới: “Xem hai đứa chúng mày sạch sẽ quá nhỉ, cũng không giống bọn dò thám... Cái con bé này, hình như còn nhỏ lắm?” Hu hu hu... Đúng rồi! Chúng tôi là những đóa hoa của đất nước. Đặc biệt là tôi, bây giờ tôi vẫn còn là nụ hoa mà! Chẳng bao lâu nữa là hoa nở rồi! Các người đừng biến tôi thành nhụy tàn trước khi kịp nở đấy nhé! Hu hu hu... Tôi nhớ mẹ quá...

“Đúng rồi! Chúng tôi chỉ là qua đường thôi mà, chúng tôi không cố ý quấy rầy các anh đâu... Thế, các anh cứ tiếp tục đi nhé! Chúng tôi đi trước nhé, ha ha...” Nói xong, anh Nam Xuyên nháy mắt với tôi, chuẩn bị đi ra cửa.

“Đứng lại!” Thấy chúng tôi muốn bỏ trốn, mấy tên đó trở nên căng thẳng vô cùng, “cách cách cách” mấy tiếng nấp đạn lên nòng, khiến tôi sợ quá nước mắt chảy tràn.

“Hu hu hu... Anh... anh... anh Nam Xuyên, họ có súng đấy, em... em... thấy chúng ta đừng nên cử động thì tốt hơn...”

“Ừ! Anh thấy em nói cũng có lý đấy!”

Lúc này, một tên đeo kính đứng sau tên cao nãy giờ đột nhiên kêu lớn: “Đại ca! Anh mau nhìn này! Đó... đó chính là cảnh khuyến mãi!” “Cái gì? Cảnh khuyến?”

Vừa nói xong mấy tên kia lập tức lộ vẻ hoảng hốt, tay cầm súng cứ run lên bần bật.

Hu hu hu... Trời ơi! Các người đừng có run tay nữa được không? Lỡ như bóp trúng cò thì sao? Hu hu hu... Không ngờ thận phận thật của Rex bị họ phát hiện ra, lần này thì vô phương giải thích rồi! Chết chắc!

Tôi loáng thoáng nghe anh Nam Xuyên đang nghiêng răng lẩm bẩm: “Cái tên bốn mắt chết bầm đó cũng có hiểu biết đấy nhỉ, ngay cả cảnh khuyến mà cũng nhận ra...” Hu hu hu... anh Nam Xuyên ơi, anh nói nhỏ tiếng chút chứ! Nếu để họ nghe được anh đang chửi rủa thì sẽ chẳng còn cơ hội để sống nữa đâu! Hu hu hu... Số mạng của tôi sao lại khổ thế này?

“Nói! Các người... rốt cuộc là người thế nào hả?” Tên đại ca rõ ràng là đang rất tức giận, nhất định cho là chúng tôi đang gạt hắn, giương mắt nhìn xoáy vào chúng tôi.

Anh Nam Xuyên tỏ ra vô cùng nhẫn nại nói: “Hiểu lắm rồi! Hoàn toàn là hiểu lắm thôi! Nó tuy đúng là cảnh khuyến, nhưng không giống như các anh nghĩ đâu...” “Rốt, rốt, rốt cuộc là chuyện gì hả?”

“Ừ, chuyện là thế này. Chúng tôi...” Thế là anh Nam Xuyên không thể không mang chuyện đi tìm Nguyên Dạ kể hết cho bọn chúng nghe. Tên cao cao gãi đầu: “Cái gì? Bệnh mù đường? Mày tưởng tao là thằng ngu hả? Tao có thể tin mấy lời bịa đặt của chúng mày sao?”

Anh Nam Xuyên phẩy tay: “Trời ơi! Tôi nói đến khăn cổ mà các anh chẳng chịu tin? Thôi đi! Thôi đi! Không chơi với các anh nữa! Chúng tôi đi đây!”

Hả? Anh Nam Xuyên điên rồi à? Sao anh ấy dám nói chuyện với chúng như thế chứ?

Tên cao lớn hét lên, trán đổ mồ hôi ào ào: “Không được! Tụi bay biết hết rồi. Tuyệt đối không được đi!”

“Ui da, anh yên tâm đi! Chúng tôi không nói chuyện các anh đang dùng thứ bột trắng trắng này ra đâu!”

“Bột trắng?” Bốn tên đó đồng thanh kêu lên, mặt sợ đến nỗi trắng bệch ra.

31. Chương 31

VIII

Tên cao lớn vội giải thích: “Mày... mày không được nói vậy! Tụi tao không có mua bán ma túy! Trên đất chỉ là bột mì thôi. Là bột mì dinh dưỡng hiệu Tiểu Hoa đường hoàng đấy. Chúng tao định làm mì sợi để ăn tối nhưng miếng vải bông bị rách nên vải dấy ra đất đấy thôi! Tụi bay không tin sao? Thế thì để Đại Bảo ăn cho coi!” Nói xong, tên đó đập mạnh vào mông tên mập ù đứng bên cạnh: “Mau! Ăn cho tụi nó coi!”

“Dạ! Đại ca!” Nói xong, cái tên mập tên là Đại Bảo lập tức ngồi xuống hốt một nắm bột mì nhét vô miệng, vừa nhét vừa quay đầu lại nhìn chúng tôi cười. Anh Nam Xuyên và tôi chợt hiểu ra: “Ồ! Thì ra các anh không phải mua bán ma túy?”

“Đúng! Tụi tao không phải! Ha ha ha...” Cả bọn bốn người chngl nó giống như con nít học thuộc lòng cùng đồng thanh hét lên. Đồng thời còn cười thật thà như vút đi được một gánh nặng vậy. Hả? “Thật thà”? Chết thật... mình dùng từ “thật thà” sao? Tôi nhất định là điên rồi!

Anh Nam Xuyên thành thật gật đầu nói: “Ok! Chúng tôi biết rồi, yên tâm đi, sau khi chúng tôi đi, nhất định không nói chuyện các anh làm tiền giả đâu!”

“Tiền giả”? Mấy tên đó lại kinh hoàng thất sắc nhảy nhồm lên. Tên cao lớn meo máo nói: “Đại ca! Anh đang nói chơi đó hả? Đó đúng là tiền thật! Tiền thật mà! Chúng tôi thật không có làm tiền giả! Đây là tiền chúng tôi thu tiền bảo kê thôi! Đại Bảo! Mau lấy tiền dưới đất đưa cho họ coi đi! Mau lên...”

“Vâng!” Cái tên mập đang còn ngồi dưới đất miệng mồm đầy bột lộn người xuống đất, bò đến lấy mấy tờ tiền đưa cho anh Nam Xuyên. Chết rồi anh Nam Xuyên ơi! Anh làm gì mà nhìn kỹ thế? Người ta nói là thật thì là thật cho rồi. Lo giữ lấy mạng không tốt hơn sao?

Anh Nam Xuyên gật đầu: “Ồ! Là thật đấy!”

“Chúng tôi không có làm tiền giả đấy nhé! Hô hô hô...” Bốn tên kia “hạnh phúc” cười ầm lên, cười đến nước mắt chảy ra luôn.

Có sai sót gì không vậy?

“Thôi được rồi! Các anh đã không mua bán ma túy cũng không làm tiền giả, thế thì chúng tôi đi nhé! Chúng tôi sẽ không nói chuyện các anh trộm súng ra đâu! Yên tâm đi!”

“Trộm súng?...”

Tôi dường như nghe được tiếng kêu tuyệt vọng trong lòng của bọn chúng: Đại ca! Đừng có đùa nữa được không? Tên cao lớn thêu thào nói: “Trời ơi! Chúng tôi thật không có trộm súng mà! Mấy cây súng này là giả đó! Là giả mà! Không tin thì các người xem này...”

Nói xong, ba tên đó đồng thời bóp cò ba khẩu súng. A! Họ bắn rồi kìa! Tôi và anh Nam Xuyên hoàn toàn đứng bất động, dường như tim ngừng đập rồi. Lúc ấy...

“Ret...”

Ba vòi nước bắn vào đầu tôi và anh Nam Xuyên. Ngay lúc ấy, chúng tôi chảy nước mắt luôn, nước sao mà mát thế! Trời cao sao mà xanh thế! Thế giới này sao mà đẹp thế! Cuộc sống sao xinh tươi thế!... A, tôi ước gì lúc này mình có tài hoa của một nhà thơ! Lòng tôi đang tuôn trào... Nước mắt tôi đang chảy ngược... Thân thể tôi đang run lên...

“Hu hu hu... Chúng ta vẫn còn sống...” Tôi kích động ôm lấy anh Nam Xuyên, sự sống vạn tuế! Sự sống vạn tuế! Vạn tuế... vạn tuế...

“Gừ gừ gừ...”

Khi chúng tôi còn đang kích động, nước mắt lưng tròng ôm chầm lấy nhau thì con Rex này giờ yên lặng đột nhiên lao vào mấy tên kia sủa âm lên, khiến cho bọn chúng ngã lặn vào một góc. Chẳng lẽ Rex cũng biết là súng nước không bắn chết nó được hay sao? Thấy mấy gã này không có súng nó liền hung hãn lao vào, nhìn bọn họ gằm gừ không ngớt.

Oa! Quả nhiên là chó cao cấp được huấn luyện, hiểu được nên có những hành động vào những lúc thích hợp. Thế này thì đúng rồi, chó cũng có quyền của chó mà. Người ta không thể nào chỉ dạy nó dừng cảm tiến lên, xung phong giết địch, cũng cần dạy cho chúng có ý thức tự bảo vệ mình! Đây... Hình như đi lạc đề rồi!

“Rex! Ngồi xuống!”

Ồi! Anh Nam Xuyên cũng lợi hại đấy chứ! Tuy chỉ mới học chưa đầy nửa tiếng đồng hồ, bây giờ đã có thể chỉ huy con Rex này rồi, thật là tuyệt vời!

Rex không kêu nữa, ngoan ngoãn ngồi xuống, mắt trừng trừng nhìn vào mấy tên kia.

“Anh hùng Zorro người dơi, người nhện, siêu nhân Ultraman xin hãy tha cho chúng tôi! Đây là lần đầu tiên, cũng chỉ là nhất thời bốc đồng thôi! Chúng tôi nhất định sẽ sửa đổi mà, sau này không dám nữa đâu! Xin hãy tha cho chúng tôi! Đừng giao chúng tôi cho cảnh sát...”

Nói xong, “bịch” một tiếng, cả 4 tên quỳ xuống trước mặt anh Nam Xuyên.

Lần này thật khiến chúng tôi chẳng thể nào hiểu nổi: “Hả? Có lộn không vậy? Các anh không mua bán ma túy, không làm tiền giả, cũng không trộm súng... tôi giao các anh cho cảnh sát làm gì? Các anh tưởng tôi dư thời gian như thế à? Thật là...” Nói xong, anh Nam Xuyên kéo tôi định rời khỏi đây.

Anh Nam Xuyên vừa kéo con Rex vừa tức giận mắng: “Đáng chết... cái con chó này điên cái gì vậy? Mau đi thôi! Biết không? Mau đi...”

Đột nhiên, tên cao to nhào đến ôm lấy chân anh Nam Xuyên gào lên: “Đại ca... Chúng tôi thật biết sai rồi! Cho chúng tôi một cơ hội sửa đổi đi mà... Chúng tôi sau này không dám nữa đâu...” “Đúng rồi! Sau này không dám nữa đâu!”

“Sau này không dám nữa...”

Họ đang nói cái gì thế? Chẳng lẽ bị Rex hù chết khiếp rồi sao? Anh Nam Xuyên bực mình nhìn họ: “Này! Các người nói rõ ràng có được không?”

Con Rex đang xông đến cái thùng sủa không ngừng. Đột nhiên, trong đầu tôi lóe lên một ý nghĩ đáng sợ... Tôi từng coi trong phim, thấy mấy tên giết người chặt người ta ra làm nhiều khúc, bỏ vào trong thùng, sau đó mang đi vứt lung tung ở nhiều nơi! Nghĩ đến đây, trong đầu tôi muốn nổ tung, ngón tay run run chỉ về phía cái thùng: “Anh Nam Xuyên! Anh Nguyễn Dạ có ở trong đó không?”

Nam Xuyên hình như cũng nhận thấy được điều này, anh ấy đá mạnh vào tên cao lớn: “Mau! Mau mở ra coi!” “Dạ! Vâng!” Tên đó nhanh chóng chạy đến cái thùng và mở ra, tôi gần như là ngừng thở, đầu óc căng phồng ra như muốn nổ tung, thậm chí không dám nhìn vào đó nữa.

“Ủa? Cô ấy là ai?”

32. Chương 32

IX

Nghe tiếng kêu kinh ngạc của anh Nam Xuyên, tôi mới dám mở mắt ra nhìn.

Trong cái thùng to tướng đó có một cô gái gầy ốm, tóc dài, tay chân bị trói chặt, đang nằm cuộn tròn. Miệng của cô ấy bị bịt kín lại nên không nói được, nhưng từ ánh mắt rực lửa của cô ấy cũng dễ dàng thấy được sự phẫn nộ.

Anh Nam Xuyên thấy cảnh này lại cười nhạt, nói: “Ồ! Mấy cái tên thối tha này giỏi thật, thì ra là giấu một cô gái ở trong này! Đây gọi là bắt cóc đấy, chúng mày có biết không? Lần này chúng mày chết chắc!”

“Không phải đâu, chúng tôi chỉ là muốn hăm dọa cô ta thôi! Chỉ giả bộ bắt cóc thôi, chẳng muốn cô ta như thế, cũng không muốn đòi tiền chuộc đâu!”

Tên bốn mắt cũng tức tưởi nói: “Hu... Đúng đấy! Đúng đấy!... Chúng tôi chỉ nhất thời hồ đồ nên mới làm ra chuyện này thôi! Đâu hối hận rồi, đang chuẩn bị đi tự thú thì các người xông vào đây... Hu hu... Chúng tôi quả thật chỉ làm lần đầu thôi... Sau này, chúng tôi không dám làm như vậy nữa đâu...”

Tôi kéo nhẹ vạt áo của anh Nam Xuyên: “Này... Anh Nam Xuyên, xem ra mấy gã này cũng tội nghiệp quá, không cần làm khó chúng làm gì.” Tôi bắt đầu thương tình với bọn lưu manh hồi nào vậy nhỉ? Anh Nam Xuyên khinh khỉnh nói: “Này! Mấy đứa tiểu tử các người nghe đây này!...”

“Vâng, vâng, chúng tôi đang nghe đây!”

“Tuy chúng mày chỉ là lưu manh, nhưng lưu manh cũng phải có quy tắc! Một khi mà lưu manh đã làm ra những chuyện mà lưu manh không nên làm thì đã phạm quy tắc của lưu manh, cho nên nhất định phải bị trừng phạt...”

Này... Anh Nam Xuyên đang nói cái gì thế? Đầu tôi choáng váng rồi này... Xem ra trí thông minh của mình kém quá, anh Nam Xuyên là học sinh ưu tú của trường Úc Văn quả nhiên danh bất hư truyền, tôi nhất định phải học hỏi nhiều ở anh Nam Xuyên mới được. Nhưng quả tình anh Nam Xuyên nói năng khó hiểu quá. “Tóm lại, mấy cái chuyện như thế này không được làm nữa! Bây giờ tôi sẽ giới thiệu các người đi học 7 ngày lớp Cẩm hóa tâm hồn của Khoa tâm lý thuộc Cục cảnh sát, để cho các cậu có sự hồi tỉnh sâu sắc về vấn đề này! Sao?”

“Cám ơn đại ca! Cám ơn...”

“Ok, từ đây đi đến Cục cảnh sát cũng khá xa, hay là gọi một chiếc xe đến chở các cậu đi vậy!”

Tên bốn mắt nước mắt lưng tròng, tình cảm nhìn anh Nam Xuyên: “Đại ca! Anh là cha mẹ tái sinh của chúng tôi! Sau này có chuyện gì thì anh chỉ cần gọi một tiếng, bốn anh em chúng tôi có vào nơi đâu... đâu...” “Là dầu sôi lửa bỏng...” Một tên khác nhắc.

“Ồ! Đúng rồi! Nhất định vào chôn dầu sôi lửa bỏng cũng không chối từ!”

Anh Nam Xuyên cười hớn hở: “Hả? Đây là các cậu nói đó nha! Thế thì sau này phải nghe lời tôi đấy!”

“Không thành vấn đề! Không thành vấn đề! Chúng tôi nhất định nghe anh mà!”

Hả? “Thế thì sau này phải nghe lời tôi đấy!” Cậu này nghe quen quen? Trời... Hình như lúc này mình bị anh Nam Xuyên nắm đầu, anh ta cũng nói câu này thì phải?

Anh Nam Xuyên đã nói là làm, lập tức gọi điện cho cảnh sát Trần, một lúc sau, xe cảnh sát chạy đến dẫn bốn tên lưu manh này đi. Trước khi đi, tôi còn nhìn thấy những giọt nước mắt cảm động còn vương lại khóe mắt của họ. Lúc này, anh Nam Xuyên giao con Rex lại cho anh cảnh sát lúc này. “Con Rex năm nay bao nhiêu tuổi rồi?”

“13 tuổi.”

“Ồ... già thế à? Thảo nào lỗ mũi nó hết thính rồi...”

“Đúng thế.”

“Về kiểm tra lại nó đi, nó bây giờ không phân biệt được nam nữ...”

“Ồ.”

Trên đây là đoạn đối thoại ngắn giữa anh Nam Xuyên và viên cảnh sát khiến tôi cũng cảm thấy tức tối. Tiền con Rex và bốn tên lưu manh đi rồi, tôi và anh Nam Xuyên thở một hơi nhẹ nhõm. Nhưng đây chỉ là giải quyết một vấn đề nhỏ xíu mà thôi, vấn đề lớn nhất vẫn chưa tìm được Nguyên Dạ. Trời sắp tối rồi, thật chẳng biết tiếp theo nên làm cái gì nữa?

“Đi thôi. Cô bé! Đừng có lo nữa, dù sao thì mạng của tên tiểu tử A Dạ mạnh mẽ lắm! Từ từ nghĩ cách thôi.” Nói xong, anh Nam Xuyên vỗ vỗ đầu tôi.

“Dạ.” Tôi chỉ đành gật đầu một tiếng, chẳng có chút tinh thần nào.

Ngay lúc chúng tôi vừa định ra khỏi đây thì đột nhiên trong nhà vọng ra tiếng “rầm rầm rầm” đập vào thềm. Suýt nữa chúng tôi quên luôn cô gái đó! Cô gái bị bắt nhốt trong cái thùng...

“Anh Nam Xuyên, mau giúp cô ấy ra đi!”

“Ừ! Đợi đã!” Anh Nam Xuyên nhieu mày thò đầu đến trước mặt cô gái ấy, dò xét kỹ lưỡng một hồi. Vừa nhìn vừa lầm nhảm: “Sao mà xấu thế... Tôi ôm rồi sau này có bị sao không đấy?...”

Bây giờ là lúc nào rồi mà anh Nam Xuyên còn hỏi vấn đề đó nữa chứ? Hơn nữa, cô gái này xinh đẹp thế kia, sao anh ta lại nói người ta như vậy? Con gái ghét nhất là bị người ta nói là mình xấu xí... À, ngoài tôi ra, dù có người nào nói tôi xấu tôi cũng chẳng để bụng. Anh Nam Xuyên hoàn toàn chẳng có ý muốn ôm cô gái ấy nên đặt cô nằm xuống đất. Trời ơi! Đối xử với con gái phải nhẹ nhàng một chút chứ!

Tôi vội đi đến mở dây trói chân tay cho cô ấy ra, và gỡ miếng keo dán miệng ra.

“Côn đồ!” Cô ta quát lớn.

Làm tôi sợ quá trời! Tôi vừa mở băng keo dán miệng, cô ấy liền nhảy đứng lên, giận phùng phùng chỉ vào mặt anh Nam Xuyên nói: “Cái đồ du côn! Lưu manh! Ủy Bảo Nhi này nhất định sẽ không tha cho các người đâu! Cứ chờ đấy!” Nói xong, cô ấy đi mất như một làn khói.

Tôi và anh Nam Xuyên đứng như trời trồng hết mấy phút giây: Hả? Vừa rồi hình như là chúng tôi cứu cô ấy mà? Sao tự nhiên lại nổi giận như vậy? Chẳng lẽ vì anh Nam Xuyên nói cô ấy xấu hay sao?

“Hi hi...”

Ủa? Rõ ràng là vừa bị chửi mà anh Nam Xuyên còn cười được? Tôi lo lắng kéo nhẹ vạt áo anh Nam Xuyên: “Anh này, anh không sao chứ?”

“Tiểu Chí! Mau giúp anh lập hồ sơ cái cô bé tên là Ủy Bảo Nhi này đi, mã số hồ sơ là 10429, phía sau ghi thêm là đối tượng cần phòng bị.” Anh Nam Xuyên khinh khỉnh nói.

“Anh nói cái gì?”

“À! Em không nghe vừa rồi cô ấy nói là anh hãy chờ cô ấy à? Cái cô bé xấu xí ấy nhất định là muốn theo đuổi anh rồi! Những cô gái như thế đã có đến 10428 cô rồi, thật là phiền phức...” Nói xong, anh Nam Xuyên cười nhạt rồi đi ra cửa.

33. Chương 33

X

Màn đêm buông dần xuống. Chúng tôi lái xe chạy khắp tất cả những nơi mà Nguyên Dạ có thể lạc đến, nhưng chẳng thấy manh mối.

Lòng tôi càng lúc càng nặng nề hơn: Dương Hạ Chí tôi lớn thế này rồi, đây là lần đầu tiên gặp phải tình cảnh này đây! Trước giờ tôi chưa hề nghĩ đến mình sẽ có một ngày làm tổn hại đến người ta như thế. Anh Nguyễn Dạ ơi, Tiểu Chí thật lòng xin lỗi anh, nếu tất cả mọi chuyện quay ngược trở lại, tôi nhất định dù có đói chết cũng không nhờ anh đi mua cái bánh Hamburger chết tiệt ấy nữa, sẽ không...

Tôi thật không dám tưởng tượng, nếu chúng tôi không tìm ra được Nguyễn Dạ thì làm sao đây?

Anh Nam Xuyên đột nhiên dừng xe lại bên đường: “Thôi đi. Anh thấy hay là đừng tìm như thế này nữa, cứ đợi qua 24 giờ rồi báo cảnh sát đi tìm.” “Nhưng mà...” Anh Nam Xuyên gượng cười nói: “Không sao đâu cô bé! Đừng có nhăn mặt nhú mày như thế! Em nhìn em xem, tuổi còn nhỏ xíu mà mặt nhăn như cái bánh bao kìa!”

“Nhưng mà... Em vẫn rất lo cho Nguyễn Dạ...” Tôi cúi đầu, mắt đỏ hoe nói: “Đừng lo mà! Anh không phải đã nói rồi sao? Cái tên tiểu tử này sống dai lắm, nếu không thì cứ 5 ngày đi lạc một lần như thế thì làm sao sống cho đến giờ? Được rồi, anh nghĩ nên đưa em về nhà trước, nếu không mẹ em sẽ lo lắng lắm đấy! Mà này, nhà em ở đâu vậy?”

Ừ, anh Nam Xuyên nói cũng đúng, nếu về trễ hơn nữa, mẹ nhất định sẽ lo lắng. Thế là, tôi lau nước mắt nơi khóe mắt, ngẩng đầu lên: “Em ở... Ừa? Anh Nam Xuyên, đến khu nhà nhỏ của em rồi này.”

“Hả? Em sống ở đây hả?” Anh Nam Xuyên lộ vẻ rất kinh ngạc.

“Đúng thế! Chỉ cần rẽ cua phía trước là có thể thấy nhà em ở rồi. Ở ngay phía trước ấy. Anh Nam Xuyên, anh cũng vất vả rồi, hay là anh đến nhà em nghỉ ngơi một lát nhé?”

“Được thôi.”

Thật chẳng thể ngờ anh Nam Xuyên lại trả lời một cách vui vẻ như thế. Là tôi chỉ thuận miệng nói chơi thôi. Thế là, tôi dẫn anh Nam Xuyên đi vào ngôi nhà nhỏ bình thường chỉ có hai mẹ con tôi.

34. Chương 34

MÀN 7NHẠC GIAO HƯỞNG NGÀY HẠ CHÍ

Vào đêm Trọng Hạ, Chúng tôi cần có đàn thụ cầm và nửa ly rượu nho...

I

“Mẹ ơi! Con về rồi nè!”

Tôi phấn chấn lên một chút rồi, hình như là nụ cười trên gương mặt mình ngọt ngào lắm thì phải, có như thế mới có đủ dũng khí mở cửa, vui vẻ chào mẹ.

Đó là thói quen mà tôi đã tập thành từ hồi nhỏ. Cho dù gặp phải chuyện gì không vui, khó khăn đến đâu đi nữa, trước khi bước vào nhà thì nhất định phải quên hết mọi chuyện, cho dù đó chỉ là nhất thời quên đi. Tóm lại là không thể mang tâm trạng buồn về nhà, để mẹ không phải lo lắng: “Tiểu Chí, hôm nay con về hơi trễ đấy!” Mẹ nở nụ cười dịu dàng, thân thiết nhất đón tôi. Mẹ thật là đẹp, mẹ là niềm tự hào lớn nhất của tôi!

Lúc này, mẹ nhìn thấy anh Nam Xuyên đang đứng sau lưng tôi: “Ừa? Đây là...”

“Anh ấy là...”

Tôi chưa kịp nói gì thì anh Nam Xuyên đã nhanh nhẩu: “Chào dì ạ! Cháu tên là Nam Xuyên, học lớp lớn hơn Tiểu Chí... Ôi! Dì đúng là người mẹ trẻ nhất, đẹp nhất và có phong thái nhất mà cháu từng gặp trong đời đấy! Nếu cháu không mang đóa hoa hồng do đích tay thiên thần tạo nên tặng cho dì thì cháu nghĩ thật không biết trên cõi đời này ai dám xưng là chủ nhân của nó nữa.” Anh Nam Xuyên trầm trồ nói liên tục,

rồi đột nhiên lấy cánh tay vẫn đặt ở sau lưng nãy giờ ra, trên đó cầm một nhành hoa hồng đỏ tươi còn vương sương đêm đưa đến trước mặt mẹ tôi.

Anh Nam Xuyên quả thật là thần tình yêu! Khi anh ấy khom lưng dâng đóa hoa lên ẹ, tôi dường như thấy được rất nhiều thiên thần nhỏ có cánh đang hát sau lưng anh.

Nhưng mà, anh ấy lấy đâu ra cành hoa hồng này thế? Chẳng lẽ anh ấy biết phép thuật sau? Mẹ dường như bị anh Nam Xuyên nói đến nở hoa trong lòng, vui vẻ đón anh Nam Xuyên vào nhà: “Cậu bé dễ thương! Mau vào nhà ngồi đi cháu! Dì đi lấy lon nước ngọt cho cháu! Tiểu Chí, con tiếp đãi anh Nam Xuyên ẹ chút nhé!”

“Dạ...”

Mẹ vừa đi vào, tôi đi theo anh Nam Xuyên hiếu kỳ hỏi: “Anh Nam Xuyên này, cành hoa đó anh lấy đâu ra vậy?”

Anh ta chỉ cười đắc ý.

“Chẳng lẽ anh biết phép thuật sau?”

Vẫn cứ cười đắc ý: “Em cầu xin anh mà, nói cho em nghe đi!”

Vẫn tiếp tục cười đắc ý: “Em ngốc thật đấy! Vừa rồi thuận tiện hái dưới nhà em đó mà!”

“...?”

Tôi mời anh Nam Xuyên ngồi ở phòng khách. Ủa? Kỳ lạ thật, sao hôm nay trên bàn ăn bày nhiều đồ ăn thế nhỉ? Hơn nữa toàn là món mà mình chưa thấy qua bao giờ? Chuyện gì thế?

Tôi còn đang suy nghĩ thì mẹ mang Coca ra.

“Mẹ ơi, mấy món đó đều là mẹ làm hả?”

Mẹ mỉm cười, đặt lon Coca lên bàn nói: “Mẹ? Hi hi, ngốc à, mẹ làm sao biết làm mấy món này chứ! Ồ, đúng rồi! Hôm nay có một người bạn mới nữa cần giới thiệu cho các con đây!” Nói xong, mẹ chạy vào trong bếp, chẳng bao lâu sau, một anh chàng cao hơn mẹ hai cái đầu đang đeo tạp dề trước bụng, tay cầm cái muỗng nấu đi ra...

35. Chương 35

II

“A Dạ?”

“Anh Nguyên Dạ?”

Tôi và anh Nam Xuyên thật không dám tin vào mắt mình. Trời ơi! Cái anh chàng đẹp trai đang đứng trước mặt chúng tôi không phải là Nguyên Dạ thì là ai nữa chứ! Vậy chuyện gì xảy ra thế? Sao Nguyên Dạ lại chạy đến nhà tôi thế này? Lại còn giúp mẹ nấu cơm nữa? Chuyện gì xảy ra thế?

Đầu của tôi loạn lên cả rồi! Nhưng nói gì đi nữa, tôi cũng vui đến phát điên lên! Hu... Rốt cuộc Nguyên Dạ bây giờ cũng bình yên vô sự rồi, tôi không còn phải tự trách mình vì làm mất anh ấy nữa! Ông trời thật là thích đùa! Ai mà ngờ được một Nguyên Dạ mà cả ngày tôi lang thang tìm kiếm khổ sở lại ở ngay trong nhà tôi? Lúc này tôi thật muốn nhào đến ôm lấy anh ấy khóc cho thỏa lòng. “Dương Hạ Chí!”

Hả? Tôi còn đang xúc động vô cùng vì tìm thấy Nguyên Dạ, nào ngờ anh ta giận dùm dùm giật cái tạp dề ra, cầm cái sạn hầm hầm đi về phía tôi. Chuyện gì vậy?

Tôi sợ quá nhảy tránh xa ra, mẹ và anh Nam Xuyên cũng vội chạy đến kéo anh ấy lại: “A Dạ! Cậu làm cái gì thế? Cậu điên rồi sao?”

“Nam Xuyên! Đừng có kéo tôi! Hôm nay tôi nhất định phải dạy cho cô bé này một bài học! Đáng chết! Dùng một tấm bản đồ chẳng hiểu gì cả để đùa giỡn với tôi! Hừ! Tôi biết là cô cố ý giỡn mặt với tôi mà! Đúng không?”

Cái gì? Cố ý giỡn mặt? Sao anh ta lại nói thế? Tôi có nghĩ thế bao giờ? Anh ta thật là quá đáng! Sao lại đổ oan cho người ta thế? Tiểu Chí tôi không phải là hạng người xấu xa đáng ghét như thế đâu!

“A Dạ, cậu hiểu lầm rồi! Tiểu Chí không phải cố ý làm cậu lạc mất đâu! Cô ấy cũng lo lắng cho cậu cả ngày nay rồi. Tìm cậu khắp nơi đến ngay cả dép cũng mòn rồi kìa, có biết không?” Anh Nam Xuyên tức giận ăn Nguyên Dạ ngồi xuống ghế nệm.

“Cái gì? Cái đầu trái thơm đó mà có lòng tốt đến vậy sao? Có mà ai tin!” “Vậy đây là chuyện gì vậy?” Mẹ hoảng sợ, hỏi gấp anh Nam Xuyên.

“Dì à, A Dạ sao lại đến đây?” Anh Nam Xuyên hiếu kỳ hỏi. “Các con đừng có cãi nhau nữa, mau nói rõ mọi chuyện trước đã!” Mẹ tôi nói. Thế là, chúng tôi ngồi xuống, kể hết một lượt từ đầu đến đuôi chuyện ngày hôm nay. Thì ra, chiều nay, lúc mẹ trên đường đi siêu thị về, vừa đúng lúc gặp phải Nguyên Dạ đi lạc đường đến đây. Nói ra thì cái thế giới này nhỏ thật, sao mọi người lại chạy đến cái khu bé nhỏ này chứ? Nguyên Dạ thấy mẹ tôi liền kêu lên một tiếng rồi ngất đi, mẹ tôi không biết chuyện gì nên nhờ hàng xóm khiêng anh ta vào nhà.

Sau khi Nguyên Dạ tỉnh dậy, mẹ tôi mới biết, thì ra người mẹ quá cố của Nguyên Dạ giống mẹ tôi như đúc. Do quá kinh ngạc lại thêm một mối nên Nguyên Dạ hôn mê bất tỉnh tại chỗ luôn. Mọi chuyện là như thế.

Đương nhiên rồi! Chuyện Nguyên Dạ bị bệnh “mù đường” không thể nói ẹ biết rồi, nếu mà nói ẹ tôi biết thì Nguyên Dạ cũng thật khó xử.

TRÊN BÀN ĂN TỐI “Oa! Không nói thì không biết, dì và mẹ của A Dạ quả thật giống nhau như đúc.” Anh Nam Xuyên nói xong, gấp ẹ một miếng đùi gà. Tôi định gấp ẹ mà, lại bị anh ta giành trước.

“Giống lắm hả?” Mẹ cười hỏi.

“Dạ. Lúc nhỏ, cháu chỉ thấy qua mẹ của A Dạ mấy lần thôi nhưng lại có ấn tượng rất sâu sắc.”

“Ồ, thật là trùng hợp!” Có lộn không đây? Sao mẹ mình lại giống mẹ của Nguyên Dạ nhỉ? Thật là kỳ quái.

“A Dạ, ăn nhiều một chút đi, cháu hôm nay vất vả nhiều rồi.” Mẹ tôi nói.

“Cảm ơn dì, dì cũng nên nếm thử mấy món của cháu đây nhé. Nếu dì thích hy vọng sau này còn có nhiều dịp cháu làm cho dì ăn.” Hả? Anh Nguyên Dạ bình thường luôn dùng cái mặt đáng ghét nhìn người khác, ngay cả đối với tôi anh ta cũng chưa từng có thái độ tốt. Nhưng sao lại tốt với mẹ tôi như thế? Hình như có chuyện gì không hay đây? Không phải anh ta thấy mẹ mình giống mẹ anh ta nên định cướp bà đi? Nguyên Dạ và anh Nam Xuyên đều biết lấy lòng mẹ, mình phải cẩn thận một chút mới được.

Thấy tôi ngồi một bên buồn buồn không nói, mẹ cứ nghĩ là tôi vì việc hôm nay mà không vui. “A Dạ, chuyện hôm nay con bỏ qua cho Tiểu Chí của dì nhé, được không? Nó không cố ý đâu.”

Tôi cúi đầu nắm vạt áo mẹ nói: “Mẹ, thôi đi, anh ta chẳng bỏ qua cho con đâu.”

“Dì à, dì yên tâm đi, cháu từ trước giờ không tính toán với cô bé này đâu!” Nguyên Dạ nói. Anh ta vừa nói gì? Anh ta nói không tính toán với mình? Mình có nghe lầm không? Tôi vẫn không tin vào tai mình, hỏi anh ta: “Anh Nguyên Dạ, anh thật chịu tha thứ cho em?”

“Đồ ngốc!” Nguyên Dạ chẳng thèm nhìn tôi, coi như chẳng có chuyện gì tiếp tục cúi đầu xuống ăn cơm. “Tiểu Chí này! Anh Nguyên Dạ đương nhiên bỏ qua cho em rồi, còn lo lắng gì nữa?” Anh Nam Xuyên cười tít nói.

“Nhưng mà...” Tôi cảm thấy có chút không tin được, Nguyên Dạ ghét tôi lắm, sao lại tha thứ cho tôi chứ?

Anh Nam Xuyên nhét nguyên cái đùi gà vào miệng tôi: “Thôi được rồi! Không có nhưng nhị gì nữa! Mọi người mau ăn đi! A Dạ ít khi nào xuống bếp nấu cho người khác lắm!”

“Đúng thế, mau ăn đi, đồ ăn nguội hết rồi kìa.” Mẹ tôi vui vẻ nói. Cuối cùng, tôi cũng an tâm thưởng thức mấy món ngon lành này rồi. Cảm ơn trời đất.

36. Chương 36

III Sao trên bầu trời đêm hôm đó dường như sáng hơn hẳn, khiến cho bầu trời đêm mùa hạ thêm phần đẹp đẽ. Tôi ngồi chống cằm bên cửa sổ phòng mình, thanh thản nhìn lên những vì sao. Gió đêm mát lạnh thổi luồng qua cổ và vai, giống như là những ngọn cỏ bốn lá của thiên thần đang miên man trên tôi, thật thoải mái.

Cuối cùng cũng tìm được Nguyên Dạ, hơn nữa anh ấy cũng đã tha thứ lỗi của mình hôm nay rồi. Cái cảm giác giống như được sống lại này thật là hay.

“Tiểu Chí, con ngủ chưa?” Là tiếng mẹ.

“Chưa ạ!” Tôi vui vẻ đáp lời, đến mở cửa cho bà. Bây giờ là hai mẹ con tôi ngồi nhìn những vì sao trên trời qua khung cửa sổ, cảm giác này tuyệt thật... Tôi ngược nhìn khuôn mặt dịu dàng của mẹ, một cảm giác hạnh phúc dâng lên từ đáy lòng. Tuy tôi từ nhỏ đã không có cha, ngay cả tên của cha cũng không biết, nhưng tôi vẫn được mẹ luôn bầu bạn bên cạnh nên trước giờ không hề cảm thấy cô độc và lạc lõng.

Tôi yêu mẹ, cũng như mẹ yêu tôi vậy. Tôi biết mẹ đặt hy vọng rất lớn ở tôi, mẹ lấy hết tâm huyết của mình truyền cho tôi, hy vọng rằng một ngày nào đó, tôi sẽ trở thành niềm tự hào của mẹ. Tiểu Chí à, mày phải cố gắng lên! Mẹ nghiêng đầu qua nhìn tôi, mỉm cười nói: “Tiểu Chí, sao trước giờ mẹ chưa từng nghe con nhắc đến hai người hồi này?”

Hả? Anh Nguyên Dạ và anh Nam Xuyên hả? Mặt tôi đỏ lên. “À... Họ đều là... Đó là... Mới quen thôi...” Trời... Tôi căng thẳng cái gì chứ? Làm gì mà nói chuyện cứ ấp a ấp úng thế? “Mới quen hả? Hi hi, Tiểu Chí thật giỏi đấy! Có thể làm quen được với mấy cậu bé giỏi giang như thế?”

“Mẹ, làm gì có... Nhiều người biết họ lắm, họ là người được mến mộ mà.”

Thôi chết! Tôi nói họ là người được mến mộ làm gì thế? Nói thế làm như mình cũng mến mộ họ lắm đấy? Mẹ sẽ suy nghĩ lung tung đây.

“Nhưng mẹ thấy quan hệ của tụi con mật thiết lắm mà!” Mẹ tôi nói.

“Mẹ, sao mẹ lại nói thế? Tụi con chỉ là anh em học chung bình thường thôi...”

Mẹ cười lớn: “Ha ha, họ đều là người con trai tốt! Chẳng lẽ Tiểu Chí của mẹ không động lòng sao?”

Tôi vô cùng khó xử: “Mẹ! Mẹ đang nói cái gì thế?”

“Tiểu Chí đã lớn rồi, sao lại không có người con trai nào làm con động lòng chứ? Huống chi họ lại rất giỏi.” Mẹ tôi vẫn nói.

“Không có đâu! Con mới cấp hai mà! Làm sao mà sớm nói chuyện yêu đương cho được? Mẹ thật là...” “Hả? Thật vậy hả? Hi hi, nhưng Tiểu Chí của mẹ từ hồi học mẫu giáo đã thầm yêu anh bạn đẹp trai Phi Phi kia mà?” Chuyện cũ rích thế mà mẹ vẫn còn nhớ nữa sao?

“Ui! Mẹ đừng nói nữa, con đi ngủ đây!”

Ừ, mẹ thật là, sao lại lôi mấy chuyện từ hồi còn học mẫu giáo ra nói chứ? Thật là...

Tôi đỏ mặt nằm trên chiếc giường nhỏ của mình, lăn qua lăn lại nhưng không ngủ được. Hình như là mẹ thích hai anh ấy lắm thì phải, điều này cũng dễ hiểu thôi, có ai mà nhìn thấy vẻ đẹp trai của họ mà không thích kia chứ? Đặc biệt là anh Nam Xuyên, cái miệng ngọt lừ, lại còn hay nháy mắt nữa, ha ha, mẹ không

thích anh ta mới lạ! Nhưng Nguyên Dạ biết xuống bếp nấu ăn lấy lòng mẹ, điều này mình thật nghĩ không ra?

Hờ... Cái gã Nguyên Dạ này ngày thường đối xử với mình hung hăng thấy ghê, nào ngờ lại đối xử với mẹ tốt như thế? Anh ấy nấu ăn cũng ngon đấy chứ! (Còn ngon hơn cả đầu bếp!) Thảo nào ngay cả người làm mà anh ta cũng không cần, thì ra bình thường anh ấy tự mình xuống bếp. Thật không thể tin được.

Còn nữa, nghe anh Nam Xuyên nói mẹ Nguyên Dạ rất giống mẹ mình? Đáng tiếc là mẹ anh ấy đã mất rồi, nếu không mình cũng muốn nhìn. Thực ra, Nguyên Dạ rất đáng thương, bị bệnh lạ mà không nói với ai, mẹ lại mất sớm, người thân thì không ở bên cạnh... Cho nên mình cảm thấy Nguyên Dạ có tính khí thất thường cũng là dễ hiểu.

À, đúng rồi, mình là tiểu muội nên thì phải nên hiểu anh ấy mới đúng, hơn nữa lại là người con gái duy nhất biết anh ấy bị bệnh “mù đường”, nên mình càng phải tận sức giúp anh ấy trị khỏi căn bệnh này! Không thể để giống như hôm nay được, không thể làm mất anh ấy nữa.

Nhưng mà... Nói đi thì phải nói lại, lần nào mình cũng đối xử tốt với anh ấy, nhưng anh ấy vẫn cứ hung hăng như thế. Nếu Nguyên Dạ có thể đối xử với mình tốt bằng một nửa anh Nam Xuyên thì mình đâu có thành kiến với anh ấy như vậy chứ?Ha? Mình nghĩ đi nghĩ lại thì anh Nam Xuyên vẫn là người đối xử tốt với mình! Nhưng không biết tại sao, đối với cái tốt này mình luôn cảm thấy không thực lắm? Thôi, không nghĩ mấy chuyện này nữa, chi bằng ngủ ngon một giấc cho đã, ngày mai còn phải tập luyện với Ban Kịch nghệ nữa.

Chúc ngủ ngon!

NHẬT KÝ TẮT XÓA CỦA TIỂU CHÍMấy hôm trước, tôi gặp lại anh chàng đẹp trai Phi Phi mà tôi thầm “yêu” hồi còn mẫu giáo ở trong siêu thị.

Chết thật! Anh ta bây giờ sao mà trở nên xấu xí thế, thật đúng là con trai lớn lên có 18 cái thay đổi, càng thay đổi càng thấy ghê! May mà lúc xưa mình không nói cho anh ta biết. Hi hi, thảo nào thầy cô nói với mình không nên yêu sớm là cũng có lý đấy chứ!

37. Chương 37

MÀN 8HOÀNG TỬ GẶP NẠN

Tôi trốn trong góc lén nhìn anh.

Chưa từng nghĩ là sẽ phải đưa tay ra giúp đỡ...

INGÀY HÔM SAU: TRƯỜNG HỌC

“Cái gì? Chị Lai Tử bệnh rồi à? Sao lại thế?” Vừa mới chạy đến Ban Kịch nghệ, tôi liền bị một tin bất ngờ làm giật cả mình. Chị Lai Tử là nữ vai chính giỏi nhất của vở kịch này mà, nếu chị ấy bệnh rồi, vậy có còn diễn kịch nữa không?

“Vậy làm sao bây giờ? Bây giờ có nhiều người ngồi bên dưới chờ xem, anh Nam Xuyên mau nghĩ cách đi!”

Đột nhiên, anh Nam Xuyên nắm tay tôi, dùng ánh mắt đầy thâm tình nhưng có chút ý gì đó bí ẩn nhìn chằm chằm vào tôi: “À... Có một cách... Tiểu Chí, sự tồn vong bây giờ của Ban Kịch nghệ chỉ còn trông chờ vào em.”

Tôi kêu lên kinh ngạc và giằng ra khỏi tay anh Nam Xuyên, nhảy lùi ra xa: “Em? Anh... anh, ý là thế nào?”

“Tiểu Chí, em hãy giúp đỡ các anh chị nhé! Em hãy thay Lai Tử diễn vai nữ chính hôm nay.”

“Cái gì?” Tôi không thể nào tin vào tai mình nữa. Diễn vai chính? Tôi không phải nằm mơ chứ?

Anh Nam Xuyên tiếp tục nói: “Tiểu Chí, chỉ có em mới rành lời thoại của Lai Tử, hơn nữa mỗi ngày em đều ngồi dưới chân Lai Tử xem cô ấy diễn xuất, nhất định là nhớ hết mà phải không? Tiểu Chí, anh biết là em có thể làm được mà! Em nhất định có thể cứu lấy Ban Kịch nghệ!”

“Nhưng mà...” Có thể diễn vai chính là mơ ước trước giờ của tôi. Nhưng mà, điều này đột ngột quá! Huống chi tôi chẳng có chút nào tự tin cả, nếu lỡ thất bại thì không phải cả Ban Kịch nghệ tàn lụi trong tay mình sao? Lại thêm Nguyên Dạ ghét mình như ghét ruồi kia nữa. Hừ! Mình cũng ghét anh ta! Anh ta nhất định là không ỉnh diễn vai chính đâu! Đó là điều không thể...

“Tiểu Chí!”

Hả? “Mới nhắc Tào Tháo thì Tào Tháo đến ngay”, Nguyên Dạ bất ngờ xuất hiện ngay trước mặt tôi. Tôi thận trọng lui lại mấy bước.

“Tiểu Chí... Một thiên thần đáng yêu nhất trên thế giới này... Nàng công chúa xinh đẹp nhất trong vũ trụ.”

Trời đất! Cái lão già Nguyên Dạ này đang nói chuyện với mình hả? Tôi vội lắc đầu qua lại liên tục. Ủa? Anh ấy hình như đang nhìn mình với ánh mắt tình tứ, thật không biết anh ta điên hay tôi điên nữa?

“Tiểu Chí thân ái đáng yêu, ai nhìn cũng thích, lúc trước đều là do anh không đúng, anh không tốt, anh sai, anh xin lỗi em! Bây giờ, hy vọng Tiểu Chí vĩ đại đại nhân đại lượng không chấp nhặt với tên tiểu quỷ anh mà giúp đỡ Ban Kịch nghệ của chúng ta vượt qua cơn khó khăn này. Nguyên Dạ anh xin thề, sau này không dám ăn hiếp Tiểu Chí nữa, sẽ không đặt ngoại hiệu lung tung cho Tiểu Chí nữa, cũng không để Tiểu Chí phải ngồi trong cái hố đen để nhắc vở nữa, không...”

“Ha ha ha ha...” (Lời bình: Trời! Cậu có cần phải cười thấy ghê vậy không? Mất mặt quá!)

“Ha ha ha ha... Thật không ngờ được, Nguyên Dạ anh cũng có ngày này nữa hả? Ha ha ha... Thật là ông trời có mắt mà! Ha ha ha... ha ha ha...”

...“Dương Hạ Chí! Em đứng dậy cho cô!”

Á!... Sấm đội lên đầu!... Hết rồi! Tôi lại nằm mơ ban ngày nữa rồi, mà lại trong tiết học của cô giáo dạy toán nữa chứ, cô này vốn đã không còn có thể chịu nổi tôi. Lần này chết chắc!

“Cô, em...” “Còn gì để nói nữa hả? Những lời biện bạch của em, cô không muốn nghe nữa! Một học sinh đáng ghét, lại còn dám cười ầm lên trong tiết học của tôi nữa? Thật chẳng ra gì! Không hiểu nổi một học sinh có thành tích bê bết như em lại có chuyện gì có thể cười hả hê như thế? Đi! Lập tức đi quét nhà vệ sinh nữ cho cô!”

“Cô...” “Đừng có giả vờ tội nghiệp! Đi mau!” “A Mộc...”

Mắt tôi ngấn đầy nước, thê thảm cúi đầu nhìn A Mộc vẫn ngồi nghiêm chỉnh ra đấy. Phục A Mộc thật, lần nào tôi bị mắng, cậu ấy cũng ngồi ngay ngắn, ra vẻ một học sinh ngoan ngoãn đang chăm chú lắng nghe lời giảng. Làm cho tôi trở nên càng giống một học sinh hư hỏng hơn.

“Mau đi quét nhà vệ sinh nữ đi... Đừng có liên lụy đến tớ...” A Mộc lén nhìn tôi. Trời... Cậu ấy lợi hại thật đấy, mắt vẫn cứ nhìn thẳng hàng về phía trước, mặt chẳng chút thay đổi, môi cũng không hề nhúc nhích... Hả? Vậy sao cậu ấy lên tiếng được? Thật là kỳ lạ.

Hu hu hu... Tại sao cứ đến lúc này thì cậu ấy lại tỏ ra chẳng có lương tâm vậy? Ừ, chẳng biết nữa, tôi chỉ biết lầm lũi đi ra cửa trong tiếng cười châm chọc của bọn bạn học.

Tôi dựa vào tường một cách náo nê, bắt đầu nhớ lại giấc mơ khiến tôi sững run người hồi nãy. Ôi chao, nếu quả thật có một ngày Nguyên Dạ quỳ xuống trước mặt tôi van xin tôi, tặng bốc tôi, lấy lòng tôi... Chà chà chà... Đó là việc tốt đẹp biết bao... Thậm chí là có thể diễn vai chính hay không thì đối với tôi cũng chẳng quan trọng.

38. Chương 38

II

Cuối cùng, tôi cũng bò đến được nhà vệ sinh nữ. Ủ, những bạn học khác đều đang lên lớp, còn tôi thì lại đang đi rửa bồn cầu! Thật xin lỗi mẹ. Học phí trường Úc Văn cao nhất trời, nhưng mẹ vẫn kiên trì cho tôi đi học ở đây chính là hy vọng tôi học được bản lĩnh, để có thể làm nên chuyện lớn. Nhưng kết quả bây giờ thì... kỹ năng rửa bồn cầu ngày càng tinh thâm. Sớm biết thế này, tôi ở nhà tự học cũng có thể thành tài. (Lời bình: Dương Hạ Chí, cậu thật là vô tích sự, chẳng lẽ cậu không thể nào sửa đổi được cái bệnh hay ngủ ngày của cậu hay sao? Chẳng lẽ cả đời cậu cứ buồn ngủ hoài cho đến chết sao?)

Hơ! Tôi cũng muốn sửa đổi lắm chứ, nhưng mà... nhưng mà không thể kiểm chế được mình, hình như là mi mắt như của ai khác vậy... Ủ, chẳng lẽ mình là người đẹp ngủ say chuyển thể thành hay sao? (Lời bình: Người đẹp cái nỗi gì! Tớ thấy cậu là con sâu ngủ thành tinh thì đúng hơn!) Có cần nói trực tiếp vậy không?

Ủ, sắp đến kỳ thi tháng rồi, nếu lần này mà không đạt chuẩn ở tất cả các môn thì sẽ bị Ban Kịch nghệ loại ra. Thực ra, chỉ có ma mới thêm tham gia cái Ban Kịch nghệ đó, chẳng qua là mình bị anh Nam Xuyên nắm cán mà thôi, muốn từ chối cũng không được! Nếu lần này không qua, nếu quả thật bị đá ra khỏi Ban Kịch nghệ, anh Nam Xuyên nhất định không tha ình. Đáng sợ quá! Như có một luồng gió lạnh thấu xương thổi qua.

Nhưng ở trong Ban Kịch nghệ thật là khó chịu, tuy phần lớn mọi người đều coi như thân thiện với mình, nhưng Nguyên Dạ và chị Lai Tử hình như rất ghét mình, hễ sơ suất làm sai chút xíu gì là bị mắng ngay. Mấy người này thật chẳng có tình người, không hiểu chút xíu nào tâm tư của người ta, làm như mình cố ý làm sai vậy! Mình cũng muốn làm cho tốt lắm chứ, nhưng đâu có dễ dàng gì đâu, chỉ nghĩ đến việc phải học thuộc lòng mấy lời thoại là lòng tôi lại nhưng héo ứa đi.

Ui da! Chút nữa là quên mất! Chiều nay còn phải tập kịch nữa, nếu nhớ sai lời thoại thì thế nào cũng bị mắng nữa à coi! Nhưng mình cũng nên tranh thủ thời gian học thuộc cái đã, không nên lãng phí một chút xíu thời gian quý báu nào! Nghĩ đến đây, tôi lấy trong túi ra một tờ giấy nhỏ. Hi hi, thấy tôi biết tính toán không nào! Tôi đã ngồi viết lại mấy lời thoại trọng tâm vào tờ giấy này hồi sáng sớm, hơn nữa còn mang theo bên người nữa, nếu có thời gian là lấy ra học ngay. Tôi tin là người có chí ắt thành công, ông trời nhất định sẽ cảm động cho sự tận tâm này của mình, không chừng sẽ ình một chỉ số thông minh cao nữa chứ! Hả? Không được! Tự nhiên biến thành quá thông minh như thế thì e rằng mình không kịp thích nghi. Hi hi...

“... Nếu... em được sống trong trái tim anh... là một nơi tuyệt diệu nhất... Trời đất, thật là chói tai quá, ha ha... Ở đó, người khác không thể nhìn thấy em... không có ai... không có có thể khinh khi tình yêu... của chúng ta... Chết chưa, mấy người này nói chuyện trực tiếp quá, hễ động đến là yêu với đương, ha ha, làm mình nổi da gà...Thật ghê quá!” Tôi vừa học thuộc lời thoại một cách vụng về vừa không nhịn được cười. (Lời bình: Cái cậu Dương Hạ Chí này, những lời thoại kinh điển này mà cậu nói là “chói tai”? Thật hết thuốc chữa!)

“Cô...mới... ghê... ấy!”

“Á! Hú hồn!” Tôi bị một âm thanh đáng ghét không biết từ đâu bay đến làm sợ muốn chết. Vứt cái giấy thông sang một bên, nhảy lên ngồi trên bồn cầu. Trời ơi! Ban ngày ban mặt, trong nhà vệ sinh nữ sao lại có tiếng con trai chứ? Chẳng lẽ trong nhà vệ sinh nữ có ma? Oa, sợ quá!

“Này, cô thích ngồi bồn cầu thế kia à? Làm gì mà ngồi trên đó hoài không chịu xuống thế?” Cái giọng này sao nghe quen quá vậy ta? Chẳng lẽ?...

Tôi nuốt nước bọt, thò đầu ra ngoài nhìn xem. Chỉ thấy Nguyên Dạ đang ôm vai khinh khỉnh đứng dựa ngoài cửa nhà vệ sinh. Hu hu... Tuy tôi có ngốc chút đỉnh, nhưng ông trời cũng đừng có giỡn tôi như thế chứ? Ngay cả việc mình dọn nhà vệ sinh cũng để cho cái gã Nguyên Dạ miệng mỉm cười nhìn thấy nữa. Anh ta thế nào cũng bêu xấu mình cho đến chết à xem!

“Sao... Sao anh lại ở đây?” Tôi đỏ mặt, nhảy xuống khỏi bồn cầu. Nghe tôi hỏi như thế, không ngờ mặt Nguyên Dạ cũng đột nhiên đỏ lên, nhìn tôi với vẻ hung tợn. Chẳng lẽ anh Nguyên Dạ lại lạc đường nữa?

Chết thật, anh ấy thật đáng thương, không, thật là thê thảm. Ủ, con người sống trên thế gian này cần có dũng khí...

“Ui da! Anh Nguyên Dạ sao lại đánh em thế?” Thật là tức quá, tôi còn đang xót thương mà anh ta lại ra tay đánh tôi! “Cô đang nghĩ gì thế hả? Đang vui mừng lắm hả? Đầu cán chổi!”

Hả? Tôi vui mừng? Tôi làm gì mà vui mừng? Thật kỳ quái, một nữ sinh như tôi đang tiết học mà bị phạt quét nhà vệ sinh mà vui mừng nổi gì?

“Không có, Nguyên Dạ, em đâu có vui gì đâu, anh hiểu lầm rồi...” Tôi dịu giọng nói.

“Thế thì tốt! Mau dọn dẹp đi rồi đưa tôi qua khu cấp 3. Nhanh lên!” Hừ, cái gã này sao thích nói chuyện lớn lối như thế nhỉ? Thật là... Chẳng lẽ mỗi lần anh ta nhờ người khác đều giữ cái giọng đó ra hay sao? Đáng ghét... Tôi nói: “Cái gì? Còn phải đưa anh đi nữa hả? Lần trước đưa anh đi rồi mà? Sao anh chẳng có chút ần tượng nào thế? Anh thật khiến người ta nhức cả đầu. Em chưa từng qua bên khu cấp 3 mà còn có thể tìm được, còn anh đã ở đó 2 năm rồi, sao lại chẳng biết đường? Hơn nữa, anh Nam Xuyên chẳng phải đã nói với anh rồi à, sau khi hết tiết không được đi lung tung. Anh sao lại... Ui da! Anh...”

Ngày hôm nay mình thật là xui xẻo, chỉ mới có chút xúi mà bị Nguyên Dạ gõ đầu hai cái. Cuộc đời sao đen đủi!

“Cô bé, hình như cô thích nói lắm nhỉ? Vậy sao lúc nhắc vở lại chẳng lưu loát hả? Đồ ngốc!”

“Không phải mà! Mấy cái lời thoại đó kỳ quái như tiếng nước ngoài ấy, cho nên... Ui da! Anh sao lại đánh người ta?”

“Tốt nhất là đừng đứng trước mặt tôi mà kể lể khóc than nữa! Đừng quên, lúc đầu cô nhất định đòi gia nhập Ban Kịch nghệ đấy!”

Hu hu... Tôi muốn điên lên rồi nè, anh thật sự nghĩ mình muốn ở lại cái nơi chết tiệt đó hay sao?

“Mau đưa tôi đi ngay! Nếu không, tôi không tha cho cô đâu!”

Thật là xui xẻo! “Biết rồi! Anh tránh ra một chút, em rửa sạch sàn nhà xong rồi đưa anh đi!” Tôi vô cùng bất mãn trề môi kéo anh ta sang một bên, rồi buồn bã kéo ống nước, mở vòi, vừa rửa sàn nhà vừa len lén nhìn anh ta.

Đúng là một con người đáng ghét vô cùng, tuy sống đến mười mấy tuổi đầu rồi mà ngay cả đường đi cũng không biết thì cũng đáng thương thật. Nhưng cái dáng vẻ hung tợn, đáng ghét đó thật khiến người ta chẳng thể nào đồng tình! Hừ, thật không hiểu nổi loại người như thế sao có thể làm trưởng Ban Kịch nghệ được chứ? Mà lại còn là thần tượng của mọi người được chứ? Tôi thấy anh ta chẳng đẹp trai bằng anh Hàn Vũ, cũng không dễ thương bằng người ta. Đến ngay cả anh Nam Xuyên có chút xấu bụng kia cũng hơn anh ta gấp trăm lần! Cái đồ đáng ghét, nhìn cái vẻ kênh kiệu đáng ghét chưa kia! Thật là bất công, rõ ràng thấy mình đang cực khổ lau sàn nhà thế này mà có thể thanh nhiên khoanh tay đứng nhìn như thế, chẳng chịu đến giúp dùm một tay nữa? Cái gã này...

“Này?”

Hết hồn!

Mắt Nguyên Dạ đột nhiên long lên, hung hăng nắm lấy tay tôi lôi sang một bên: “Cô đang nói xấu tôi đấy hả?”

Đáng ghét! Bộ trong đầu tôi nghĩ gì anh đều đoán được hết sao? Thật là đáng sợ!

“Ai bảo cô nói xấu tôi?”

“Làm gì có! Tôi chỉ đang nghĩ trong lòng... chút chút thôi mà...” Chết rồi! Sao lại tự thú nhận thế này.

“Đồ ngốc.” Anh ta nói tiếp

Hả? Mình thật là ngốc, coi cái điệu kênh kênh của tên đó kia, chỉ một chút mọ nhỏ thôi mà mình cũng mắc bẫy nữa! Mình sao lại ngốc thế!

Tôi vừa tức giận hét lên vừa vùng tay ra khỏi anh ta: “Anh mau tránh ra, tránh ra đi! Tránh ra! Anh đang cản trở tôi rửa sàn đây này! Tránh qua một bên!”

“Cái gì? Cô cần thận một chút chứ! Nước văng trúng tôi đây này biết không? Đáng ghét...”

Hừ! Chẳng thèm quan tâm đến anh ta làm gì! Tôi đứng, đứng, đứng nè!

Hơ... Tôi vẫn còn ấu trĩ thế nhỉ, cách báo thù thế này thế nào cũng bị A Mộc cho là đồ trẻ con. Nhưng bây giờ tôi đang rất muốn đứng anh ta, tốt nhất là đứng cho anh ta ngã xuống sàn luôn. Ha ha ha...

Đang suy nghĩ như vậy, nào ngờ tôi đạp phải cục xà bông còn để quên dưới sàn, lập tức cả người trượt dài trên sàn nhà vệ sinh: “Á, cứu tôi!...” Tôi hốt hoảng.

“Đồ ngốc.” Anh Nguyên Dạ giận phùng phùng la lên, sau đó chụp lấy cổ áo tôi, nhưng lúc đó tôi đã không còn giữ được thăng bằng nữa, ngã đè lên người Nguyên Dạ. Hơ... May mà có Nguyên Dạ làm đệm dưới lưng, nếu không thế nào cũng bị ê ẩm cả người!

“Đáng chết! Mau lui ra!” Anh Nguyên Dạ kêu lớn, làm tay chân tôi rối loạn, càng muốn đứng lên thì càng bị trượt ngã, cái ống nước trong tay không chịu nghe lời phun tới tấp vào tôi.

“Lấy cái ống nước ra! Văng trúng tôi đây này!”

“Hu... Anh đừng có kêu nữa, anh không thấy là tôi cũng bị phun tùm lum hay sao?” Tôi càng kêu càng căng thẳng, không thể nào nắm chặt được cái vòi nước đang nổi điên kia. Chẳng biết làm sao, tôi chỉ còn cách ném vòi nước đi, cố gắng đóng van nước lại. Phù... Cái vòi nước cuối cùng cũng được khống chế, còn tôi và Nguyên Dạ thì lại biến thành hai con gà mắc mưa. Trên đầu Nguyên Dạ còn nhỏ xuống từng giọt nước, hai mắt anh ta như hai họng súng ngắm vào tôi, thật đáng sợ.

Tôi lau nước trên mặt, gượng một nụ cười: “Hi hi, không có sao hết... Đứng ngoài cửa sổ cho gió thổi một lát là khô...”

Trời, những lời ngu ngốc thế mà mình cũng nói được, đúng là ngu ngốc!

Nhưng lúc này, Nguyên Dạ dường như nghe được tiếng gì đó, vội chạy lại cửa nhà vệ sinh xem xét. Tôi không biết xảy ra chuyện gì, cũng chạy vội theo anh ta: “Anh Nguyên Dạ, xảy ra chuyện gì vậy?”

Nguyên Dạ nhíu mày: “Có nghe thấy âm thanh gì không?” Tôi ngoáy ngoáy nước trong lỗ tai: “Âm thanh? Âm thanh gì? Em chẳng nghe thấy gì cả!”

Anh Nguyên Dạ nhìn tôi hậm hực: “Không biết đầu cô mọc hai cái lỗ tai để làm gì?” Sao anh ta lại có thể nói thế chứ? Chẳng lẽ là học lớp lớn thì có thể sỉ nhục tôi như thế hay sao? Chắc là do việc mình làm ướt người anh ta nên anh ta mới bực mình nói như thế.

Anh Nguyên Dạ hung hăng nói: “Này! Cô còn ngờ người ra đó làm gì? Mau đưa tôi về bên khu cấp 3 đi! Còn nữa! Chuyện hôm nay không được để cho người thứ ba biết. Nếu không thì...” Anh Nguyên Dạ dùng tay vạch ngang cổ làm tôi lạnh cả người...

39. Chương 39

III BỮA CHIỀU

“Reng reng reng...”

Oa! Không phải chứ? Tiết tự học sao đến nhanh thế? Thế có nghĩa là mình phải đi sang Ban Kịch nghệ để tập kịch? Thấy Nguyên Dạ với cái mặt đáng sợ đó? Cứu mạng...

“Đồ ngốc! Cậu ngồi đây nhắm mắt nhíu mày làm gì thế?” A Mộc đáng ghét này, không hiểu được người ta chút nào cả, tôi đang phiền muốn chết, cậu ấy còn đá vào tôi, hình như là cậu ấy thành thói quen rồi.

“Làm gì vậy? A Mộc, sao lại đá tớ?”

“Cậu không nghe tiếng chuông báo tiết tự học hay sao? Tập kịch ở Ban Kịch nghệ sắp bắt đầu rồi kìa, đi mau đi! Còn ngồi thờ thẩn cái gì nữa? Đừng làm tớ phải mất mặt!”

“Hả? A Mộc, tớ đến trễ thì làm gì mà cậu mất mặt? Đâu phải cậu đến trễ đâu?”

“Đồ ngốc!” A Mộc lại gõ lên đầu tôi. Gần đây, không biết tại sao những người xung quanh thích gõ lên đầu tôi như vậy? Người ta đã đủ ngốc rồi, bây giờ lại còn bị tổn thương tể bào não nữa, mấy người này thật chẳng có lương tâm.

“Bây giờ cả trường này đều biết tớ là người quản lý của cậu. Cậu mất mặt thì cũng chính là làm tớ mất mặt, biết không?” A Mộc nói: “Thế thì cậu đừng làm người quản lý cho tớ nữa. Chẳng biết việc làm của cậu có gì hay không?” Tôi trề môi.

“Dương Hạ Chí, A Mộc tôi là bạn tốt của cậu nên mới giúp đỡ cậu. Bây giờ cậu đã là minh tinh rồi, sau này có thể làm đại minh tinh nữa, bên cạnh không có người quản lý làm sao được? Cái gì cậu cũng không biết, chẳng trách thành tích lại kém thế?”

Hả? Đại minh tinh? Hơ... Sao A Mộc lại trở nên thành thật thế nhỉ? Cả đời tôi cũng chẳng thể trở thành cái đại minh tinh gì đó, cả đời cũng chắc chỉ là người nhấc vở...

A Mộc vẫn nghiêm túc nói tiếp: “Còn nữa! Cần phải tập luyện nghiêm túc, không được lười biếng, nếu không thì không tha cho cậu đâu!” Nói xong, A Mộc lại đá vào tôi, không biết cái đá này là lần thứ bao nhiêu rồi. Thật thâm hiểm cho tôi quá! Ở đây thì bị A Mộc, bên kia thì bị Nguyên Dạ ăn hiếp...

Hết cách, tôi đành cúi đầu thở dài lê bước đến khu cấp 3.

40. Chương 40

IVBUỔI DIỄN TẬP CỦA BAN KỊCH NGHỆ

Hi hi, tôi cần phải nhắc lại một lần nữa, vị trí của người nhấc vở quả thật là một chỗ đặc biệt để xem kịch đấy! Không những có thể nhìn rõ mồn một những hóa trang của mỗi diễn viên trên sân khấu, mà ở cái ô này mùa đông thì ấm, mùa hè thì mát, gió không thể thổi đến, mưa không thể tạt vào, thật là thoải mái!

Đương nhiên rồi, nếu không cần cứ phải ngược lên nhìn, và kế bên có thể để một lon Coca bự và một bịch khoai tây chiên thì hay biết mấy.

“Dương Hạ Chí! Dương Hạ Chí!”

Hả? Có người kêu mình kìa! Chết lại lơ đễnh nữa rồi! ‘A... chị, chị Lai Tử...”

Tôi còn đang nghĩ là có thể mang mấy cái gối ở nhà đến lót sau lưng thì thoải mái biết bao, nào ngờ bị chị Lai Tử đứng mé bên phải trên đầu nhìn tôi với ánh mắt như muốn ăn tươi nuốt sống vậy. Tôi nhìn về phía anh Nam Xuyên ở mé bên trái, cũng thấy anh ta cũng đang lắc đầu. Hả? Chẳng lẽ mình lại làm sai chuyện gì sao?

“Dương Hạ Chí! Cô làm cái gì thế hả? Cô không thấy tôi quên lời thoại rồi à? Còn ở đó mà đứng mơ mộng giữa ban ngày! Thật là đáng ghét!” Chị Lai Tử nói.

Chết rồi, tôi còn nhớ là nãy diễn tập tôi còn đọc một hơi gần hết những lời thoại của chị Lai Tử, lưỡi muốn đơ ra luôn. Tưởng này giờ có thể nghĩ ngơi một chút, ai ngờ cái chị Lai Tử này vẫn cứ ba câu thì quên hết hai rồi.

Chán thật, tôi cứ nghĩ là trí nhớ của mình kém lắm rồi, nào ngờ người được xưng tụng là đệ nhất mỹ nhân của trường Úc Văn lại kém trí nhớ hơn cả tôi nữa. Thật không biết trí nhớ kém như thế thì làm sao mà làm diễn viên được chứ?

Nhưng mà cũng kỳ, bình thường ngay cả học một từ tiếng Anh thôi cũng khiến tôi buồn ngủ muốn chết, nhưng lại học thuộc lời thoại nhanh đến thế? Xem ra mình không phải là không còn chỗ nào xài được, không chừng sau này mình còn có thể làm một người nhắc vở nổi tiếng nữa!

(Lời bình: Trời, A Mộc nói không sai mà! Lý tưởng của cậu luôn nhỏ bé như thế!)“Ồ... Em...” Tôi mới vừa định mỉm cười giải thích, nào ngờ chị Lai Tử chẳng cho cơ hội, quay về phía anh Nam Xuyên tỏ ra vô cùng oán trách, “Nam Xuyên...”

Úi... Nghe giọng chị ta mà nhột cả người, gai ốc nổi lên...

“Anh tìm đâu ra con bé này thế? Thật là dở hơi, cái gì cũng không biết, cái gì cũng không hiểu! Hai mọi người phải bắt đầu lại từ đầu!”

“Cô luôn nói cô ấy làm gì? Một đứa trẻ mà bị mắng cả ngày không tốt cho sự phát triển, cô có biết không? Cô xem cô ấy kia, 15 tuổi mà còn như đứa học sinh tiểu học ấy! Cô là chị lớp lớn không thể đối xử với cô ấy tốt hơn một chút sao?” Anh Nam Xuyên nói.

Tôi trẻ môi đứng cúi đầu trong cái ô đó, tôi hy vọng mình có thể ẩn thân như nhẵn giả vậy, chẳng ai có thể nhìn thấy... Nghe anh Nam Xuyên đang bên vực tôi, nhưng không biết sao mấy lời nói tốt của anh lại khiến tôi buồn thêm: “15 tuổi mà còn như đứa học sinh tiểu học ấy”“Nam Xuyên, em cũng muốn tốt với cô ta lắm chứ! Nhưng anh nhìn kia, lớn đầu thế này rồi mà cứ nằm mơ giữa ban ngày thôi hay sao ấy. Ngay cả chuyện có chút xiu ấy thôi mà cũng không xong, thật chẳng hiểu để cô ta lại đây làm gì nữa? Người như thế này sao không sớm đuổi khỏi Ban Kịch nghệ đi cho rồi?” Chị Lai Tử bắt măn nói.

Anh Nam Xuyên chỉ vào trán chị Lai Tử, giận dùm dùm: “Còn cô thì sao? Lớn đầu thế này, chỉ có mấy câu thoại thôi mà cũng không thuộc, thật chẳng biết để cô làm nữ chính để làm gì nữa?”

“Nam Xuyên, anh...” Chị Lai Tử dường như còn tức hơn tôi nữa, nước mắt bắt đầu chảy xuống. Thật không thẹn là nữ vai chính, chỉ chớp mắt một cái là khóc rồi! Những người làm việc bên dưới vội dáo chị Lai Tử qua một bên an ủi.

Ừ... Là con gái xinh đẹp có thể chiếm ưu thế hơn, người đẹp khóc thì đáng thương làm sao, ai cũng thông cảm. Nhưng còn mình sao chẳng có ai xót thương, chẳng ai thèm để ý tới. Trên đời này thật không công bằng, sao Thượng Đế không nặn tôi thành một người đẹp nhỉ? Lòng tôi đột nhiên cảm thấy khó chịu vô cùng.

Anh Nam Xuyên đi đến chỗ tôi: “Này, cô bé, đừng có buồn rầu nữa. Lai Tử là như thế đấy, được mọi người chiều chuộng mãi nên hư người rồi, miệng lưỡi cũng hơi dữ dội. Nhưng thực ra lòng dạ cô ta cũng không xấu lắm đâu, đừng tính toán với cô ấy làm gì.”

Tôi nén lòng lau nước mắt: “Dạ... Em biết rồi...”

“Mau lau nước mắt đi.” Nói rồi anh Nam Xuyên lấy khăn giấy lau nước mắt cho tôi: “Vốn đã phát triển không tốt rồi lại còn khóc nữa thì không lớn lên nổi nữa đâu, thế thì khó coi lắm!”

“Anh Nam Xuyên, mọi người ở đây chẳng có ai thích em cả, chỉ có anh là tốt với em thôi. Nhưng em biết mục đích của anh là gì rồi.” Tôi nói.

Anh Nam Xuyên chút nữa té lệt xuống cái ô này của tôi. “Trời ơi! Sao em lại nói chuyện khó nghe thế? Sao lại nói anh có mục đích chứ? Xem ra tốt với em cũng không được nữa. Thế thì em tự lo thân mình đi.” Nói xong, anh Nam Xuyên gõ lên đầu tôi rồi bỏ đi.“Này! Anh Nam Xuyên! Em không có ý đó! Em...” Tôi ngốc thật mà! Đến ngay cả người quan tâm cuối cùng tới mình mà cũng bị mình chọc tức bỏ đi. Dương Hạ Chí ơi! Mày nhìn lại mày đi, quả thật là hết thuốc chữa rồi. Mày đúng là... Cho dù là biết là anh Nam Xuyên muốn lợi dụng mày để trị khỏi bệnh “mù đường” của Nguyên Dạ mới tốt thế này với mày, nhưng cũng đừng nên nói ra chứ! Hu hu... Ngốc! Ngốc quá! Tôi còn đang hối hận tội cùng thì một luồng gió lạnh thổi qua: “Dương Hạ Chí! Tránh Nam Xuyên xa ra một chút! Đây là lần cuối cùng tôi cảnh cáo cô!”

Tôi ngơ ngác ngẩng đầu lên: “Hả? Không phải thế đâu, chị Lai Tử hiểu lầm em rồi! Chị đừng có đi, nghe em nói nè! Đừng đi...”

Rồi, cả hai người nam nữ chính trong Ban Kịch nghệ mình đều đắc tội, cái gã Nguyễn Dạ đó lại chẳng có ấn tượng gì tốt ở mình, những người làm việc khác cũng bị mình hại phải làm lại từ đầu hoài nên cũng trở nên ghét mình, đến ngay cả anh Đa Lâm tốt bụng cũng dành nhìn tôi thờ dài... Dương Hạ Chí à Dương Hạ Chí. Mày chỉ là một con ký sinh trùng trong Ban Kịch nghệ thôi... Mày còn mặt mũi nào mà sống trên đời này nữa chứ... Hu hu hu...

Anh Đa Lâm nói lớn: “Thôi được rồi! Các bộ phận chuẩn bị làm lại, chúng ta làm lại lần nữa. Ok?”

Mọi người chán nản gật đầu: “Được”.

“Dạ.” Tôi cũng cúi đầu nói nhỏ một tiếng rồi chui người vào cái ô đó.

NHẬT KÝ TẮY XÓA CỦA TIỂU CHÍ

Hôm nay, tôi tổng kết lại những nguyên nhân mà mình khiến người ta ghét. Đó chính là do mình không được xinh đẹp.

Nhất định là thế. Coi chị Lai Tử, tính tình thì xấu, trí nhớ cũng kém, lại hay chửi người khác... Nhưng ai cũng thích chị ấy.

Trên thế giới này thật không công bằng, tại sao lại không chia cho tôi chút xíu ưu điểm nào hết vậy? Nếu có thể khiến tôi ngu như trái dưa thì sao không thể ban cho tôi gương mặt đẹp được chứ? Thực ra, yêu cầu của mình cũng đâu có cao đâu, tôi chỉ muốn mặt mình nhỏ đi một chút, lỗ mũi có thể đứng lên một chút, miệng nhỏ lại một chút, mắt lớn một chút, thân người cao ột chút, ngực lớn lên một chút, hông ột chút....

(Lời bình: Tớ thấy cậu nên đi thẩm mỹ viện cho rồi).

41. Chương 41

VSÁNG SỚM HÔM SAU

“...Ban Kịch nghệ quan hệ nam nữ lung tung... Uyên ương trong nhà vệ sinh... Uyên ương đùa nước? Công nhiên phá hoại kỷ luật của trường!”

“Hả? A Mộc đọc cái gì thế? Mau đưa tớ coi coi!” Tôi giật lấy tờ báo A Mộc đang coi. Trời ơi! Không thể nào tin vào mắt mình, trên báo không những đăng một đoạn bình luận cực kỳ lớn, mà còn đính kèm theo một tấm hình chụp lúc tôi và Nguyễn Dạ ước như hai con gà mắc mưa đang ôm lấy nhau.

“Uyên ương đùa nước?”

Mấy từ này bình thường nghe rất lãng mạn nhưng sao bây giờ nghe sao mà nổi cơn lên? Hơn nữa, trong đầu cứ hỗn loạn, không ngừng tự trách mình là một kẻ quá yếu đuối...

Nhớ lại chuyện hôm qua của tôi với Nguyễn Dạ trong nhà vệ sinh. Đúng rồi, chúng tôi quả thực rất giống hai con vịt nhúng nước (Trời! Hôm qua mới nói là con gà mà, sao bây giờ lại thành con vịt thế này?), sau đó... sau đó Nguyễn Dạ có nghe thấy tiếng gì đó. Chẳng lẽ, có người chụp lén?

Hu hu... Mấy người bên Ban Thông tin sao mà xấu thế? Sao không lên lớp như người ta mà lại chui vào nhà vệ sinh ngồi chụp lén chứ? Không chừng họ bắt đầu theo dõi mình rồi?

Tôi tủi thân ôm chầm lấy A Mộc, nước mắt trào ra như suối: “A Mộc! Có người rình rập tớ!”

A Mộc vội bịt miệng tôi lại, thò đầu ngó ra ngoài: “Nhỏ tiếng một chút. Đồ ngốc. Kêu lớn như thế bộ muốn bị phát hiện à? Tớ vì cậu mà liên lụy rồi đây này, có biết không?”

“Hu hu... Nhưng tớ phải làm gì bây giờ? Chuyện này nếu để mẹ tớ biết được thì bà ấy sẽ rất buồn đấy, A Mộc...”

Mẹ ơi, Tiểu Chí xin lỗi mẹ, học hành đã không ra gì thì không nói, bây giờ lại yêu sớm với anh cấp 3 nữa... Nhưng mà mẹ ơi, mẹ nhất định phải tin con, con thật chẳng làm sai chuyện gì mà! Tuy con rất muốn yêu, nhưng chỉ là trong lòng nghĩ thế thôi! Con thật sự không phải không nghe lời! Hơn nữa, cứ coi như mắt của con có bị mù đi nữa thì cũng sẽ không thích Nguyễn Dạ đâu! Mẹ... Mẹ đừng bao giờ tin những chuyện này! Đừng nên thất vọng với Tiểu Chí con! Mẹ...

Nghĩ lại, Dương Hạ Chí mình từ hồi còn học mẫu giáo đến học cấp 2 như bây giờ, học hành tuy không có gì tốt cả, cũng chẳng được thầy cô yêu mến gì, nhưng ít ra cũng chưa từng vi phạm kỷ luật của nhà trường! Bây giờ lại bị truyền ra tin đồn nhảm khó nghe này... Thật khiến mình khó nghĩ quá, càng nghĩ càng tủi thân, càng tủi thân càng muốn khóc...

Tôi cứ như thế trốn trong nhà kho của trường với A Mộc khóc cho đã đến khi tan học.

Sự việc là như thế này:

Sáng sớm hôm nay, khi chúng tôi đến trường liền bị vô số truyền đơn, báo chí trường tung lên đầu. Trên tất cả những tờ báo đều đăng hình hôm qua tôi và Nguyễn Dạ biến thành hai con gà mắc nước trong nhà vệ sinh, hơn nữa còn vu oan chúng tôi đang yêu nhau nữa. Còn nói tôi có thể gia nhập vào Ban Kịch nghệ là do Nguyễn Dạ cho tôi lên lút đi cửa sau...

Tin tức vừa lan truyền, toàn bộ nữ sinh trong trường đều tức giận, sự phẫn nộ của họ lên tới đỉnh điểm cứ như mưa đổ xuống đầu tôi, khiến tôi vô cùng sợ hãi, may mà có A Mộc xuất hiện, cứu tôi ra khỏi. Chúng tôi sau đó phải trốn vào trong nhà kho của trường. Thật đáng sợ.

“Tiểu Chí. Lát nữa mình phải đi qua bên Ban Thông tin tính sổ mới được!” A Mộc nói.

“Hả? Nhưng họ dữ lắm đấy.” Tôi băn khoăn.

“Yên tâm đi! Có tớ ở đây. Không thể để họ quá đáng như thế được.”

A Mộc, cậu thật là dũng cảm, còn tôi hình như bị chuyện này làm ất hết sức lực rồi. Thật không hiểu, Ban Kịch nghệ và Ban Thông tin rốt cuộc có thâm thù đại hận gì, chẳng lẽ chỉ là tranh tuyển thôi, làm gì mà tuyệt tình đến thế chứ? Thê thảm nhất vẫn là tôi bị cái chuyện này bó buộc vào mình...

42. Chương 42

VI

Thoát khỏi vòng vây của bọn nữ sinh, tôi và A Mộc vô cùng khó khăn mới đến được văn phòng của Ban Thông tin.

“Ngô Nhã Mỹ!” A Mộc mạnh mẽ ghé, đá một cái làm bung cửa của Ban Thông tin, hầm hầm lôi tôi đến trước mặt Nhã Mỹ.

“Hai đứa này vào đây làm gì hả? Không biết gõ cửa à?” Nhã Mỹ chưa kịp mở miệng nói gì, Tiểu Ưu đứng kế bên đã hét vào mặt chúng tôi.

Hả? Sao cô ta lại ở đây? Tôi thật không hiểu, bên cạnh mỗi nhân vật lớn (à... tôi vô ý gọi Nhã Mỹ là nhân vật lớn rồi) đều luôn có cái đuôi giống như Tiểu Ưu vậy chứ? Chẳng lẽ họ cảm thấy như thế mới oai hay sao? Thật không hiểu nổi.

“Chúng tôi không phải đến đây để tìm chị! Tránh ra!”

Vẫn là A Mộc mạnh mẽ, đẩy Tiểu Ưu dội qua một bên. “Ui da! Cái con nhỏ này! Đáng ghét mà!” Chị Tiểu Ưu vừa học cách như mấy cô gái trong phim bị thương la lên vừa vội trốn ra sau lưng Nhã Mỹ. Xem ra

hình tượng bạo lực của A Mộc đã khắc sâu vào lòng người ta rồi, ngay cả Ban Thông tin không coi ai ra gì cũng sợ cậu ấy nữa.

Nhưng Nhã Mỹ vẫn ngồi đó không nói gì, dường như chẳng sợ gì cả, vẫn cứ cứng đờ gương mặt ra, chẳng đổi sắc. Mẹ nói là, loại người mà mặt không đổi sắc mới đáng sợ, bởi vì bạn sẽ không biết trong lòng họ nghĩ gì. Tôi bây giờ đang có cảm giác này, cảm thấy từ Nhã Mỹ như có luồng gió lạnh thổi đến tôi, thổi đến độ tâm trí tôi rối loạn, có chút sợ hãi nữa.

Tôi sợ sệt kéo vạt áo A Mộc: “A Mộc, nhỏ tiếng một chút...” A Mộc không để ý: “Ngô Nhã Mỹ! Chị hãy giải thích đây rốt cuộc là chuyện gì?” A Mộc nói xong, dần tờ báo có tấm hình chụp tôi và Nguyên Dạ “làm dáng” lên trên bàn.

Nhìn thấy tờ báo, Nhã Mỹ hơi mỉm cười, lạnh lùng nói: “Chức trách của Ban Thông tin chúng tôi là thông báo sự thật. Có vấn đề gì sao?”

A Mộc bắt chước theo nụ cười lạnh của Nhã Mỹ: “Sự thực? Hừ, cái mà các người gọi là sự thực đó chính là thất thiệt thì có! Không điều tra rõ chuyện gì đã vội vu khống người ta như thế, các người biết như thế sẽ gây tổn hại bao nhiêu cho người khác không?”

“Tổn hại? Tôi không biết cô đang nói gì?” Trời ơi! Ngô Nhã Mỹ lợi hại thật. Sao cô ấy có thể giữ mãi nét bình tĩnh được chứ? Nếu là tôi gặp phải chuyện này, nhất định trong lòng sẽ hoảng hốt, toát mồ hôi, hai chân run run, nhưng Nhã Mỹ thì trấn tĩnh như chưa từng làm qua bất cứ chuyện xấu nào. Loại người như vậy khiến người ta khiếp sợ, không phải sao?

A Mộc nghiêm giọng nói: “Không biết? Thế thì tôi nói cho chị nghe nhé! Chính vì bài báo thất thiệt này của Ban Thông tin các người mà dẫn đến bạn Dương Hạ Chí đây của tôi bị tất cả đám Dạ Oanh vây lấy! Nên biết là Tiểu Chí mới bước vào Ban Kịch nghệ, trước sau gì cũng có tiền đồ sáng lạn, nhưng bây giờ chính vì bài báo thất thiệt này của các người mà phá đi tiền đồ của Tiểu Chí! Hành động của các người thật là vô trách nhiệm! Tôi lấy danh phận là một học sinh rất bình thường của cấp 2 mà cảm thấy vô cùng bị sỉ nhục!”

Oa! A Mộc giỏi thật! Nói hết ra những gì mình nghĩ trong lòng! Nhưng mà, cái gì mà “phá đi tiền đồ...” Có cần phải nghiêm trọng như vậy không? Tôi chỉ là dự bị, làm công việc nhắc vở trong Ban Kịch nghệ thôi, có tiền đồ gì đâu? Điều quan trọng nhất là thanh danh của tôi kìa... Tôi không muốn bị thầy cô bạn bè đeo cho cái tiếng là “yêu sớm”.

“Bạn Mộc Mộc, tôi biết cô là người quản lý cho Dương Hạ Chí, nhất định sẽ bảo vệ cho cô ấy trong một ý nghĩa nào đó, điều này là dễ hiểu. Nhưng mà, nếu cô nói Ban Thông tin chúng tôi báo cáo thông tin thất thiệt thì hãy lấy bằng chứng ra đây. Nếu không có chứng cứ, mời các cô ra khỏi đây ngay.” Nhã Mỹ nói.

“Ha! Thật tức cười! Ân oán giữa Ban Thông tin và Ban Kịch nghệ cả trường này ai mà chẳng biết! Các người bày ra chuyện này là muốn phá hoại danh dự của Ban Kịch nghệ, để có thể giành chiến thắng trong cuộc tranh tuyển học kỳ sau chứ gì? Không phải thế sao?”

Nhã Mỹ cười nhạt: “Tùy các cô nói gì thì nói, chẳng liên quan gì đến tôi, dù sao thì Ban Thông tin vẫn tiếp tục báo cáo.”

Nghe nói đến việc vẫn tiếp tục báo cáo, tôi muốn nhảy dựng lên: “Chị thật là quá đáng! Đã nói rõ với chị chuyện này là hiểu lầm rồi, sao chị lại còn tiếp tục báo cáo hử? Các người làm như thế, thật là... thật là không có đạo đức...”

Tôi giận muốn khóc, mà chẳng biết làm sao. Thật không hiểu, mình sao lại xui xẻo thế này, sao lại biến thành con cờ giữa cuộc chiến giữa Ban Thông tin và Ban Kịch nghệ chứ, bị người ta tùy thích lợi dụng? Điều này với tôi thật không công bằng. Dương Hạ Chí tôi trước giờ chưa từng làm qua chuyện tốt gì kinh thiên động địa cả, nhưng cũng chưa từng làm qua chuyện gì xấu xa! Tôi chỉ muốn yên bình, đơn giản sống qua ngày, sao lại thành như thế chứ?

A Mộc lau nước mắt cho tôi: “Tiểu Chí, đừng có đau lòng!” Sau đó quay sang nói với Ngô Nhã Mỹ, hét vào mặt cô ta: “Các người yên tâm! Âm mưu của các người không thành đâu! Chúng tôi sẽ vạch trần bộ mặt

xấu xa của các người, nhất định không để cho các người làm tổn thương bất kỳ ai hay phá hoại danh dự của Ban Kịch nghệ đâu!”

“Oa! Cô bé này nói giỏi hơn cả tôi nữa đấy!”

Hả? Đây là tiếng của anh Nam Xuyên mà. Chỉ thấy cửa Ban Thông tin mở ra, dáng người đẹp đẽ của anh Nam Xuyên xuất hiện ngay cửa. Ôi chào! Lúc này, anh thật đẹp trai quá! Mái tóc đỏ lấp lánh dưới ánh nắng mặt trời, sắc mặt rạng rỡ sáng ngời, đôi mắt đen láy ánh ra tia nhìn dễ chịu, anh đang mặc bộ đồ nghỉ mát và đôi giày trắng kiểu mới. Quả thật còn đẹp hơn cả mấy người mẫu trong cuốn tạp chí Model nữa. Đẹp quá!...

A Mộc dùng hết sức giật tay tôi, mắng nhỏ bên tai: “Tiểu Chí! Bây giờ là lúc nào rồi hả? Đúng là si cuồng...”

Hả? Đúng rồi! Bây giờ là lúc nào chứ, sao mình lại có thể như thế chứ? Tôi vội thu lại ánh mắt “mê mẩn” của mình, cúi đầu hơi thấp xuống.

“Nam Xuyên! Cậu đến đây làm gì?” Nhã Mỹ hỏi.

Thật kỳ lạ, sao Nhã Mỹ nhìn thấy Nam Xuyên đến đây lại kích động như thế chứ? Nhã Mỹ từ hồi chúng tôi bước vào đến giờ vẫn cứ đứng chờ mặt ra, sao bây giờ mặt ửng tai đỏ thế kia, mắt lộ ra tia nhìn kỳ quái! Chuyện gì thế? Anh Nam Xuyên cười cười: “Ha, tôi có thể đến làm gì? Đương nhiên là đến để thăm hai cô rồi. Nói thế nào thì chúng ta cũng quen biết đã lâu mà, bây giờ thì người lâu trên người lâu dưới, sao lại không thể đi thăm nhau chứ? Coi như cô không nhớ tôi thì tôi cũng nhớ cô mà...”

“Đáng ghét! Cậu đang nói nhảm gì thế hả?” Nhã Mỹ dường như giận nổi lửa. Nhìn cô ta kìa, hai con mắt đỏ rực như là có thâm thù đại hận gì với anh Nam Xuyên hay sao ấy.

“Đừng có kích động như thế! Làm mấy cô bé lớp dưới sợ rồi kìa!” Lúc này, anh Nam Xuyên quay người qua nhìn tôi và A Mộc: “Hai cô bé còn đứng đây làm gì nữa? Mau về lên lớp đi!” “Em không lên lớp! Chuyện còn chưa giải quyết xong mà!” A Mộc kích động nói.

“Nếu em có thể giải quyết, thế tôi còn sống làm gì nữa chứ?” Nói xong, anh Nam Xuyên đẩy hai chúng tôi ra ngoài.

“Nhưng mà...”

“Anh Nam Xuyên...”

Chúng tôi rất muốn ở lại cùng nhau giải quyết chuyện này, nào ngờ cánh cửa đóng kín lại.

“A Mộc, chúng ta làm gì bây giờ?”

“Còn làm gì nữa? Quay về lớp thôi!”

“Ờ...”

Tôi cúi đầu, buồn bã đi theo A Mộc ra khỏi tòa nhà khu cấp 3. Buổi sáng qua nhanh, chớp mắt đến trưa. Chúng tôi không về lớp mà ghé vào tiệm kem bên đường.

“A Mộc, cậu nhìn thấy dáng vẻ của Ngô Nhã Mỹ vừa rồi không? Hình như cô ấy có thù hận gì với anh Nam Xuyên đấy, đáng sợ thật.” “Cái này còn phải nói nữa sao? Ngốc cũng nhìn thấy mà!” “Nhưng... sao lại thế chứ? Chẳng lẽ bởi vì Ban Kịch nghệ và Ban Thông tin có mâu thuẫn với nhau hay sao?”

“Hừ, tớ thấy không đơn giản như thế đâu.” A Mộc cười một cách khác lạ. “Hả? Thế cậu nói xem chuyện gì? A Mộc?”

“Hơ hơ hơ, theo kinh nghiệm của tớ mà đoán, quan hệ hai người này nhất định không đơn giản.”

“Không đơn giản?” Tôi tròn mắt kinh ngạc nhìn A Mộc.

“Không sai! Cậu chẳng phải nghe anh Nam Xuyên mới nói đó sao, họ dường như quen nhau lâu rồi!”

“Hả? Thế thì làm sao nào?”

“Cậu thật sự ngốc quá!” A Mộc gõ mạnh lên đầu tôi hai cái. Đau quá! Cậu ấy không nhẹ tay một chút được hay sao? A Mộc nói tiếp: “Theo tớ thấy, Nhã Mỹ vốn dĩ từng đeo đuổi anh Nam Xuyên, nhưng anh Nam Xuyên không quan tâm tới cô ấy, cho nên mới hận anh Nam Xuyên.”

“Hả? Thật hay giả vậy? Sao cậu biết?”

“Cậu dùng đầu óc suy nghĩ được không vậy? Chuyện gì có thể khiến một người con gái hận một người con trai như thế chứ? Không cần nói, đó nhất định là gặp trắc trở trong tình yêu.”

Tôi vô cùng ngưỡng mộ nói: “Oa! A Mộc! Cậu giống chuyên gia tình yêu quá!”

“Cái đó đương nhiên rồi.”

Hai đứa chúng tôi nói chuyện người ta sao mà vui vẻ thế không biết, quên hết thảm cảnh sáng nay. Đúng ngay lúc này, mấy đứa học sinh tiểu học mặc đồng phục ào ào đẩy cửa vào, lao nhao cười nói, ngồi xuống bên cạnh chúng tôi.

43. Chương 43

VII

“Ừ, cái cô bé tên Dương Hạ Chí đó cũng giỏi quá chứ!”

Nghe đến ba từ Dương Hạ Chí, tôi vội gục đầu nấp sau ly kem A Mộc, sợ bị người ta phát hiện! Cũng kỳ lạ thật, việc gì mình phải sợ chứ?

Nhìn lại, tôi thấy A Mộc đang tỏ ra vô cùng thích thú, thò cái cổ ra dài thườn thượt, như muốn thò đến trước miệng người ta không bằng.

“Cái gì? Dương Hạ Chí? Cái tên gì mà khó nghe thế?”

Nghe vậy tôi như muốn ngất xỉu. Trời đất, mấy đứa này có phải học sinh tiểu học không? Sao hung hăng, vô lễ thế? Xem ra nền giáo dục bây giờ quả là gánh nặng đường xa. Nhưng sao chúng lại biết mình nhỉ? Dương Hạ Chí mình trước giờ đâu có tiếng tăm gì đâu?

“Tuy tên có hơi khó nghe một chút, nhưng...” Một cô bé mập mạp cố hết sức hớp một ngụm to nước chanh, miệng ba hoa nói tiếp: “Nhưng cô ấy có thể cướp đi Nguyên Dạ mà chúng ta yêu mến, nhất định là không đơn giản!” Trời đất ơi! Cuối cùng cũng biết chuyện gì rồi. Thật không ngờ, đúng là “chuyện tốt chẳng ai hay, chuyện xấu truyền xa ngàn dặm”, mới hồi sáng này thôi mà bây giờ ngay cả mấy đứa tiểu học cũng biết hết rồi! Có cần thổi phồng lên như thế không? Điều đáng nói ở đây là, đội ngũ của nhóm “Dạ Oanh” đã phát triển đến bọn nhóc tiểu học này rồi! Lợi hại thật!

Một cô bé đeo mắt kính nói tiếp: “Này! Tớ cũng nghĩ thế đấy! Tớ nghĩ cái chị tên là Dương Hạ Chí này nhất định rất đẹp!” Hơ hơ... phải không? Lần đầu tiên có người “đánh giá” Dương Hạ Chí mình là đẹp đấy! Tôi còn đang đắc ý thì một cô bé khác nói tiếp: “Đừng có nói vậy! Tớ nghe chị họ nói, cái bà già ấy không đẹp chút nào!”

Hả? Bà già? Đang nói tôi sao? Nghe nói chị ấy vừa mập vừa xấu, mặt mày đầy tàn nhang, mắt thì nhỏ như hạt đậu, học hành chẳng ra gì, lần nào thi cũng xếp hạng chót.”

Tôi muốn xỉu. Ai phao tin đồn nhảm này thế? Rõ ràng là có ác ý. Tuy tôi không đẹp gì, nhưng cũng không đến nỗi xấu xí như bọn chúng nói, hơn nữa, ai nói lần nào tôi thi cũng xếp hạng chót? Học kỳ vừa rồi rõ ràng là xếp thứ 9 từ dưới đếm lên mà! Sao chúng có thể nói tôi như thế chứ? Làm tổn thương tôi quá đấy...

Tôi vừa tủi vừa tức, một tay cầm chặt ly kem, tay kia không ngừng cào cào mặt bàn, cúi đầu xuống, nước mắt lại rơi lã chã. Đến ngay cả dũng khí đi qua bên đó dạy dỗ cho bọn chúng một bài học cũng không có. Bởi vì, tôi sợ chúng biết mình là Dương Hạ Chí. Hôm nay, tôi đã trở thành một cô gái hèn mọn đối với tất

cả bọn nam sinh trong trường, là cái đình trong mắt bọn con gái, là ma nữ trong lòng những “Dạ Oanh”. Lúc này, tôi chỉ muốn biết mất khỏi thế gian.

“Đồ ngốc! Đừng có vô tích sự như thế! Phấn chấn lên!” A Mộc đập vào chân tôi dưới gầm bàn, mắt mở to trách tôi: “Ồ...” Phấn chấn? Đâu có dễ thế chứ... Tôi như kiệt sức đáp một tiếng, sau đó cúi đầu tiếp tục cào cào cái bàn.

Mấy đứa học sinh tiểu học ấy nhao nhao: “Hả? Xấu xí thế thật sao? Vậy Nguyên Dạ của chúng ta sao lại thích cô ta được chứ? Không được...”

“Đừng có nói bậy! Anh Nguyên Dạ không thích cô ta đâu! Nhất định là bà già Dương Hạ Chí này bám mãi lấy anh Nguyên Dạ thôi.” “Ừ! Tớ tin lời Phi Phi nói, nhất định là như thế! Hừ, tớ ghét Dương Hạ Chí.”

“Đúng thế! Tớ cũng ghét!” Lại là cô bé mập ú nói, lần này nó nhét một miếng kem đầy áp úng nói: “Vậy chúng ta phải làm sao bây giờ? Làm sao để Dương Hạ Chí không tiếp tục đeo bám lấy Nguyên Dạ nữa?”

“Tớ cũng không biết! Nhưng mà, nếu Dương Hạ Chí vẫn còn gần Nguyên Dạ thì tớ nhất định không đến xem Ban Kịch nghệ diễn xuất!”

“Hả? Nhưng tớ cũng đã mua vé xem Ban Kịch nghệ của trường Úc Văn công diễn vào cuối tuần rồi! Cả nhà tớ đều muốn xem.”

“Ừ... Tớ cũng mua rồi, nhưng nhất định sẽ trả vé lại! Nếu Dương Hạ Chí không rời khỏi Ban Kịch nghệ, tớ sẽ không ủng hộ Ban Kịch nghệ nữa!”

“Ha ha! Nói đúng lắm! Trả vé! Tớ cũng trả vé!”

“Tớ cũng trả vé!...”

...Những lời nói này của bọn học sinh tiểu học như đâm sâu vào trái tim tôi. Thật không ngờ chuyện này lại gây ra nhiều phản ứng dây chuyền như thế. Không những ảnh hưởng đến cuộc tranh tuyển học kỳ mới của Ban Kịch nghệ, mà bây giờ, ngay cả buổi công diễn vào ngày thứ sáu cũng có nguy cơ bị tẩy chay. Tôi thật không hiểu, rốt cuộc mình đã làm chuyện gì? Sao lại trở nên như thế này? Tại sao chứ? Tại sao?

“Dư hơi!” Lúc này, A Mộc nhãy giờ chẳng nói tiếng nào đột nhiên giận dỗi đứng bật dậy lên, đứng chống nạnh trước mặt mấy đứa nhỏ, nhìn chúng chằm chằm, khiến cho bọn chúng ôm nhau hoảng hốt.

“... Chì... Em, em, em, tiền của tụi em mua kem hết rồi... Hu hu hu...”

Trời... Bọn chúng tưởng A Mộc muốn cướp tiền của bọn chúng? Mấy đứa nhỏ này ngây ngô quá!

Ôi chao, A Mộc hung dữ lên nhìn cũng khủng bố quá chứ, nếu đổi lại bọn chúng là tôi thì cũng sợ khóc thét lên rồi.

“Mấy đứa bây không ở trong lớp học hành đàng hoàng mà lại chạy ra đây nói bậy bạ cái gì đó hả? Hừ? Con nít còn hơi sữa mà bày đặt lo chuyện người lớn rồi, mộng của chúng mày chắc đánh đã lắm đấy! Nếu tao mà còn nghe chúng mày nói xấu về Dương Hạ Chí nữa, tao sẽ lấy bùn nhét bít miệng chúng mày cho cả đời không được nói chuyện, ăn kem nữa!” Vừa nghe mấy lời này, bọn nhỏ khóc òa lên, chạy tủa ra như ruồi gặp phải thuốc diệt côn trùng, chưa đầy hai giây sau, một mống cũng không còn.

Tôi lau nước mắt: “A Mộc, đừng có hung dữ với chúng như thế, chúng là con nít mà, chẳng hiểu chuyện đâu... Thôi đi.”

A Mộc kiên quyết nói: “Thế sao được? Trẻ con cũng không được hỗn như vậy! A Mộc tớ quyết không cho người nào làm hại đến bạn của tớ!”

“A Mộc...” Tôi nói không thành lời, khóe mắt lại đỏ lên. Cuối cùng tôi đã hiểu, có được một người bạn tốt như A Mộc là một việc hạnh phúc biết bao. Cậu ấy luôn khuyên tôi vững vàng hơn vào những lúc yếu đuối nhất, luôn an ủi vào những lúc tôi đau buồn nhất... Tôi thật không thể tưởng tượng là xảy ra chuyện như ngày hôm nay, nếu không có A Mộc bên cạnh, không ngừng động viên, khích lệ và giúp đỡ, tôi đã sớm quy ngã rồi. A Mộc, cảm ơn cậu đã luôn bên tôi. Cậu là người bạn cả đời này của Tiểu Chí. “Mạnh mẽ lên! Chúng ta cùng cố gắng, mọi việc sẽ tốt lên thôi mà!” A Mộc vỗ vỗ vào vai tôi, cười tí mắt nói.

LỚP HỌC HONEY

Chào mọi người, người giảng bài hôm nay chính là tôi, Tiểu Chí, là người bạn tốt mãi mãi của các bạn.

Các bạn biết không, hôm nay xảy ra một chuyện khiến tôi khó xử lắm.

May mà, có người bạn tốt A Mộc bên cạnh.

Trong cuộc sống, người mà dùng nhiều thời gian bầu bạn với bạn, cùng vui với bạn, cùng chịu đau thương với bạn nhất,

Không phải là ba mẹ, cũng không phải là người yêu, mà chính là người bạn.

Có thể có được một người bạn đáng để thực lòng tin tưởng chính là điều hạnh phúc nhất trong cuộc đời của một con người.

Hôm nay, tôi sẽ giảng cho các bạn một câu chuyện về tình bạn.

Theo truyền thuyết, ở Ả Rập, có hai người bạn đi trong sa mạc. Một hôm, họ cãi nhau, một người còn đánh người kia choáng váng mặt mày. Người bị đánh cảm thấy bị sỉ nhục, không nói lời nào, viết mấy chữ lên cát: “Hôm nay, người bạn tốt của tôi đánh tôi một bạt tay.” Sau đó, họ tiếp tục lên đường. Cứ như thế, họ đi đến một ốc đảo, quyết định dừng lại nghỉ ngơi. Người bị đánh hôm trước khát nước, đi đến bờ sông để uống nước, do không cẩn thận trượt luôn xuống sông, may mà có người bạn đến cứu. Sau đó, anh ta lấy dao khắc vào đá một hàng chữ: “Hôm nay, người bạn tốt của tôi cứu tôi một mạng.” Người bạn đứng bên cạnh hiếu kỳ hỏi: “Tại sao tôi đánh cậu xong thì cậu viết chữ trên cát, còn bây giờ thì lại khắc chữ lên đá?” Người kia cười nói: “Khi bị một người bạn làm mình tổn thương thì viết ở chỗ nào đó để bị xóa đi. Bạn bè làm tổn thương nhau luôn chỉ là vô tình, giúp đỡ nhau mới chỉ là thực tâm. Quên đi những tổn thương vô ý, ghi nhớ lấy những giúp đỡ thật lòng, cậu sẽ thấy trên thế giới này sẽ có rất nhiều người bạn chân thật.”

Những người bạn của tôi, bây giờ, các bạn đã hiểu ý nghĩa của tình bạn chưa?

44. Chương 44

VIII

Đến ngày hôm sau, chuyện tồi tệ đã xảy ra. Chỉ có một buổi sáng thôi mà đã có khoảng gần một trăm người đến Ban Kịch nghệ để trả lại vé. Hơn nữa, những người hâm mộ còn nói rằng nếu Dương Hạ Chí tôi còn ở trong Ban Kịch nghệ thì sẽ mãi mãi không đi xem Ban Kịch nghệ biểu diễn nữa.

Tôi vô cùng buồn bã. Tôi thật không hiểu đó không phải là vì bức ảnh đó chứ? Sao lại có nhiều chuyện thế? Tại sao...

Thực ra, nếu chỉ có mình tôi bị người khác mắng, bị người khác đánh thì chẳng sao cả, nhưng chính bởi vì mình mà liên lụy đến cả Ban Kịch nghệ! Tôi không biết phải ăn nói làm sao với Ban Kịch nghệ đây?

Buổi trưa, tôi đi đến văn phòng Ban Kịch nghệ và nói với anh Nam Xuyên: “Anh Nam Xuyên, em muốn rời khỏi Ban Kịch nghệ.” “Cô bé ngốc, em đang nói cái gì thế?”

“Em không muốn liên lụy đến mọi người. Xin lỗi...”

Anh Nam Xuyên làm mặt quỷ nhìn tôi, thật không thể biết lúc này mà anh ấy làm sao còn có thể thoải mái như thế được: “Ha ha, em đang nói giỡn? Chuyện này không thể trách em được. Muốn trách thì phải trách cái tên tiểu tử kia.” Nói xong, anh Nam Xuyên chỉ chỉ Nguyên Dạ đang ngồi ủ rũ bên cạnh nói: “Ai bảo không chịu ở yên trong lớp, chạy loạn xạ ra ngoài làm chi. Kết quả là xảy ra chuyện đó rồi.”

“Không! Chuyện này em phải gánh trách nhiệm rất lớn... Nếu em không lên lớp ngủ gục thì sẽ không bị phạt quét nhà vệ sinh... Nếu không bị phạt quét nhà vệ sinh thì sẽ không gặp Nguyên Dạ... Nếu không gặp Nguyên Dạ thì sẽ không xảy ra chuyện này...” Tôi nói một mạch.

“Đừng suy nghĩ lung tung, tóm lại chuyện này không thể trách em.” Anh Nam Xuyên vẫn nói.

“Anh Nam Xuyên, anh không cần khuyên em nữa, em biết nếu em không đi thì sẽ có nhiều người hơn đến để trả lại vé... Xin anh cho em đi nhé...” Tôi khẩn cầu. Nguyên Dạ này giờ không nói gì đột nhiên đứng phắt dậy: “Tuyệt đối không thể được! Cái đồ ngốc này! Nếu bây giờ cô ra đi thì có nghĩa là thừa nhận những lời đồn nhảm nhí đó là đúng sao?” Tôi hốt hoảng: “Hả? Thế... thế phải làm sao bây giờ?”

Anh Nam Xuyên vỗ vỗ tôi: “Đừng lo, chúng ta cùng tìm cách nào!”

“Hu hu hu... Còn cách gì nữa chứ?”

“Anh thấy, việc làm cấp bách bây giờ là mở một buổi họp báo để nói rõ chuyện này.”

Nét mặt Nguyên Dạ cực kỳ khó coi: “Nói rõ? Nói dễ nghe quá, nhưng cũng cần có người tin chứ?”

“Thực ra, chuyện này không phải khó khăn lắm.”

“Hả?” Tôi và Nguyên Dạ cùng ngạc nhiên nhìn anh Nam Xuyên.

“Các bạn nghĩ mà xem, xảy ra tình hình như thế này, chủ yếu bởi vì mấy fan cho rằng Nguyên Dạ yêu dấu của họ thực sự có bạn gái rồi! Bây giờ, chỉ cần chứng minh là Tiểu Chí không phải bạn gái cậu, thì chúng ta có thể khôi phục lại lòng tin của fan, mà không cần Tiểu Chí phải bỏ đi!”

Anh Nguyên Dạ trừng mắt nhìn tôi, trách móc nói: “Hừ! Mấy người ngu ngốc kia bị mù rồi hay sao ấy! Cô ta có chỗ nào giống bạn gái tôi chứ!”

(Có cần trực tiếp thế không?...)

“Cho nên, chúng ta sẽ nói rõ với giới truyền thông, nói...” Anh Nam Xuyên nói.

“Nói cái gì?” Nguyên Dạ hỏi.

“Nói... Hi hi.” Anh Nam Xuyên vẫn cười nói tiếp: “... Nói Tiểu Chí là em cùng cha khác mẹ của cậu!”

“Cái gì?” Tôi và Nguyên Dạ kêu lên.

“Nói đùa kiểu gì vậy? Cậu nói thế bộ muốn bố tớ giết chết tớ hả?” Nguyên Dạ la to.

“A Dạ, cậu bình tĩnh chút đi, chú Đăng Nguyên hồi trước phong lưu cả thế giới đều biết m, không có gì đâu. Huống chi, nếu không nói như thế thì ai mà tin chứ?”

Hừ! Anh Nguyên Dạ thì chịu, còn tôi thì không! “Nhưng, mẹ em sẽ không vui!”

“Tiểu Chí, anh biết em từ nhỏ đã không có ba, cho nên nói như thế người ta mới dễ tin chứ! Hơn nữa, chuyện này sẽ không truyền tới tai mẹ em đâu!”

“Nhưng...” Thế này có được không? Sao nghe có vẻ không đảm bảo lắm?

“Không nhưng nhị gì nữa! Bây giờ hết cách rồi!” “Nam Xuyên! Cái đầu heo của cậu không còn nghĩ ra cách nào khác nữa sao?”

“Cậu nói tớ là cái đầu heo? Vậy tớ sao có thể nghĩ ra cái gì được nữa!” Anh Nam Xuyên nghịch ngợm nói.

“Đáng chết...” Nguyên Dạ quả thật bị anh Nam Xuyên chọc cho tức đến nói không ra lời.

“Được rồi! Dù sao bây giờ cũng không còn cách nào khác đâu. Chúng ta cần vượt qua khó khăn này là được rồi. OK?”

“...”

“Được! Hai người không nói gì tức là đồng ý rồi. Bây giờ mau chuẩn bị đi!”

“Hả? Chuẩn bị cái gì?” Tôi và Nguyên Dạ cùng đồng thanh hỏi. “Hai người càng ngày càng giống anh em rồi đấy! Ngốc một đồng giống nhau quá. Đương nhiên là chuẩn bị mở cuộc họp phóng viên ngày mai rồi!” Anh Nam Xuyên lắc đầu, khinh khỉnh bỏ đi.

Chỉ còn tôi và Nguyên Dạ đứng đấy nhìn nhau. Đứng xuất thần một hồi, chúng tôi nhìn phớt qua nhau rồi cùng đi ra. NGÀY HÔM SAU: HIỆN TRƯỞNG CUỘC HỌP BÁO

“Ui da, đừng có lẩn tôi chứ, tuy tôi không cao, nhưng đứng ở đây cũng là một con người mà, (Trời, nói cái gì tối nghĩa vậy chứ!) Ui da...”

Chết thật, tôi lại bị đẩy ra nữa rồi, mấy phóng viên này luyện qua công phu hay sao? Ngay cả khe hở nhỏ như thế mà cũng chui lọt nữa. Thật chịu không nổi, tôi rõ ràng là một nửa vai chính của ngày hôm nay mà? Bây giờ thì ngay cả cửa cũng không chui lọt nữa... Còn A Mộc đáng thương, mới vừa thấy cậu ấy đang trước mặt, giờ đâu mất tiêu rồi không biết? Cứu tôi với...

Xem cái phòng tội nghiệp chưa kìa, tôi có cảm giác hai bên tường bị nhét đến nỗi phình ra luôn. Bình thường nó hình chữ nhật, bây giờ biến thành hình vòng tròn luôn rồi. Cái phòng này có nổ tung không nhỉ? Nêu mà nổ tung, mấy người này có giống như trong phim “Ma trận” không nhỉ, toàn bộ sẽ bị nổ tung lên trời... sẽ... Khi tôi còn đang tưởng tượng ra cảnh khủng khiếp thì bên tai bỗng nghe thấy tiếng kêu thảm thiết: “Này này... Anh Nam Xuyên, căn phòng này không chen lọt người vào được nữa, đề nghị anh đổi địa điểm họp báo đi, xem tình hình này thì nên đổi qua phòng thể thao thì hay hơn. Mau thông báo đi, ở đây sắp nổ tung lên rồi. Ui da, ai đập tôi vậy? Ai vậy? Cái đồ không có mắt!”

Ủ, sao chỉ nghe tiếng mà không thấy người vậy? Tôi ngó đông ngó tây, cuối cùng cũng tìm ra nơi phát ra giọng nói đó. Chỉ thấy ở cửa căn phòng sắp nổ tung này có một người con trai đầu đầy bụi bặm, áo quần rách te tua, không nhìn ra tuổi tác vừa gọi điện thoại, vừa cố gắng phá vòng vây, nhích từng chút một ra ngoài. Vừa đi người này vừa không ngừng lăm nhăm: “Coi chừng cái chân. Nhìn đường kia! Có người! Đừng đập chân tôi chứ!” Nhưng dù có la hét như thế cũng chẳng có tác dụng gì, chân anh ta vẫn bị vô số chiếc giày dẫm lên. Ủa? Anh ấy không phải là anh Đa Lâm sao? Sao lại biến thành như thế chứ? Chết thật... Thật không ngờ, buổi họp báo của Ban Kịch nghệ nhỏ nhỏ thôi mà có nhiều fan và đài truyền thông đến thế...

Tôi còn đang cảm thán thì giọng anh Nam Xuyên từ trong lao vọng ra.

“Các bạn giới truyền thông của các trường! Do số người tham dự buổi họp báo lần này vượt quá dự liệu của chúng tôi, địa điểm định trước không thể chứa nổi nữa, do đó địa điểm tạm thời đổi sang phòng thể thao trường Úc Vãn. Mời mọi người mau chóng dời qua địa điểm mới! Buổi họp báo sẽ bắt đầu đúng nửa giờ đồng hồ nữa!”

Giọng anh Nam Xuyên vừa dứt, một trận gió lốc thổi ù ù vào tôi. Chết rồi, mau né thôi, nếu không thì bị đập nát bét mất, tôi né qua né lại, rồi vắt giò lên cổ mà chạy qua một bên với tốc độ nhanh nhất của mình, nhưng vẫn bị chậm một bước. Bị kẹt vào giữa đám phóng viên như phát điên kia, tôi vừa bò vừa chen đến phòng thể thao, còn kịp nhìn thấy anh Đa Lâm đang cố gắng chen ra lúc này bây giờ đang hoàn toàn nằm bẹp dí dưới đất. Thật là thê thảm.

NỬA TIẾNG SAU, PHÒNG THỂ THAO Có hết sức qua bao cực khổ, gần cả ngàn người cuối cùng cũng dời qua đến phòng thể thao. Phù... coi như thoát được rồi, tôi và A Mộc cuối cùng cũng gặp nhau, ngồi yên vị trên bục chủ tọa, cảm động quá. “A Mộc! Đáng sợ thật! Còn náo nhiệt hơn cả họp báo của đại minh tinh nữa! Đồng nghị người!” Tôi lau mồ hôi chảy đầy trên trán, có chút thoải mái nói.

A Mộc vừa buồn rầu ngồi sửa lại bộ đồ nhàu nát vừa nói: “Đồ ngốc! Anh Nguyên Dạ vốn là đại minh tinh mà! Hơn nữa, lần này họp báo về việc tin đồn thất thiệt có liên quan đến anh ấy, sao lại không náo nhiệt chứ? Cậu thật là cái gì cũng không biết, chẳng trách thành tích kém thế!”

Cậu nói cái gì? Sao lúc nào cũng lôi thành tích học tập của tôi vào đây?

Lúc này, anh Đa Lâm nói lớn vào micro: “Xin quý vị hãy yên lặng! Cảm ơn mọi người!” Cả hiện trường nhón nháo bỗng yên lặng xuống.

Ủa? Anh Đa Lâm còn nói chuyện được à? Giỏi thật! Ha ha ha... hay thật!

(Lời bình: Người ta đâu dễ chết thế chứ!)

“Bây giờ, chúng ta hãy ột tràng pháo tay nồng nhiệt chào đón Trưởng ban Nguyên Dạ và Phó ban Nam Xuyên lên bục!” Tiếng anh Đa Lâm vừa dứt, toàn bộ hiện trường nổ ra một trận pháo tay và tiếng hoan hô ầm ĩ. Khi Nguyên Dạ và anh Nam Xuyên đẹp trai bước lên từ cửa khách quý bên cạnh bục chủ trì, phóng

viên khắp phòng thể thao chụp hình lách cách như diên vậy, ngay cả tôi và A Mộc cách họ khá xa mà cũng bị những ánh chớp máy ảnh làm cho lóa mắt. Còn những fan hào hứng hét ầm lên kiến tôi và A Mộc như bị diếc đặc. Chung đụng với mấy tay đại minh tinh này thật chẳng tốt chút nào.

Cuối cùng, anh Nam Xuyên và Nguyên Dạ cũng ngồi xuống cạnh tôi.

Buổi họp báo chính thức bắt đầu. Mồ hôi của tôi bắt đầu tuôn ra. Bởi vì vừa mới bắt đầu, đám phóng viên đã hét lên hàng đồng vấn đề nhứt nhối ột người đang ngồi ủ rũ, ngó ngẩn trên bục là tôi đây: “Bạn Dương Hạ Chí, cho hỏi với tư cách và thành tích của bạn thì làm sao có thể vào được Ban Kịch nghệ? Thủ đoạn của bạn là gì?” “Bạn Dương Hạ Chí, tôi đại diện cho nhóm Dạ Oanh của trường chúng ta hỏi bạn. Bạn làm sao mà lừa được Nguyên Dạ vậy?”

“Bạn Dương Hạ Chí, hững người hâm mộ Nguyên Dạ của trường chúng ta rất muốn biết bạn cảm thấy có thể xứng với Nguyên Dạ sao?”

“Bạn Dương Hạ Chí, hôm đó bạn lừa Nguyên Dạ đến nhà vệ sinh nữ, sau đó làm ướt hết thân thể mình là có mục đích gì? Để mê hoặc Nguyên Dạ có phải không?”

“Bạn Dương Hạ Chí, bạn mê hoặc Nguyên Dạ như thế là vì muốn làm diễn viên chính trong Ban Kịch nghệ có phải không?”

...

Bọn phóng viên của cả những trường cấp 3 lẫn tiểu học đều đưa ra những câu hỏi ác độc, cay cú liên hồi ào đến tôi, tôi chỉ thấy có vô số cái miệng đang há ra trước mắt, vô số những gương mặt xấu xí đang chia đến, dường như muốn ăn tươi nuốt sống tôi vậy. Trong đầu tôi một mầng trống trơn, không ngừng “ong ong ong”... Có ai cứu tôi với? Sao mọi người đều nhắm vào tôi thế này? Sao lại hỏi tôi, sao lại... Tôi nào có muốn làm diễn viên chính gì đâu, tôi cũng đâu muốn vào Ban Kịch nghệ, tôi cũng đâu có mê hoặc Nguyên Dạ của các người?...

“Tôi... Tôi không có... Tôi không có...” Đầu tôi muốn nổ tung ra, nước mắt tủi thân lại trào ra như hai dòng suối trên má tôi... Tôi không biết phải trả lời làm sao, không biết làm sao để tranh biện. Tôi đột nhiên cảm thấy hụt hẫng... A Mộc, tớ làm sao bây giờ?

“Tiểu Chí, kiên cường lên một chút! Không có sao đâu!” Tôi cảm thấy A Mộc đang nắm chặt tay tôi, giọng cậu ấy cũng mạnh mẽ vô cùng, nhưng trong lòng tôi sao vẫn thấy khó chịu quá. Mắt tôi đã không còn nhìn thấy gì nữa rồi, chỉ thấy một màn nước trắng mờ màng trước mặt.

Anh Nam Xuyên ngồi bên cạnh tôi đột nhiên đứng dậy, đi đến trước micro: “Các vị! Nếu mọi người muốn biết sự thật, xin hãy yên lặng một chút, nghe tôi nói.” Anh Nam Xuyên nói với giọng rất nghiêm túc.

Không hổ danh là anh Nam Xuyên, hội trường đang ồn ào đột nhiên yên lặng lại một cách nhanh chóng, đến ngay cả tiếng kim đồng hồ cũng như nghe thấy được. Tôi hít một hơi thở thật sâu, hơi thở đều trở lại một chút, nhưng trong lòng không thể nào bình lặng được.

“Các bạn giới truyền thông, đầu tiên, tôi muốn đại diện cho Trường ban Nguyên Dạ và bạn Dương Hạ Chí nói rõ chuyện xảy ra trong nhà vệ sinh nữ ngày hôm kia.” Anh Nam Xuyên điềm tĩnh nói tiếp: “Ngày hôm đó do bạn Dương Hạ Chí bị phạt dọn nhà vệ sinh, sau đó ống nước bị bể, nước văng khắp người bạn Dương Hạ Chí, còn Nguyên Dạ thì vừa đúng lúc đi ngang qua, nghe tiếng kêu cứu của bạn Dương Hạ Chí cho nên vội vã chạy vào, giúp bạn Dương Hạ Chí tắt cái ống nước bể ấy đi, do đó toàn thân bạn Nguyên Dạ cũng bị ướt hết... Đó vốn dĩ là chuyện nhỏ mà thôi, nhưng vừa lúc đó bị những người không có chuyện gì làm chụp lén, càng vô duyên hơn nữa, những người lòng dạ xấu xa này muốn mượn chuyện này để gây đả kích cho Ban Kịch nghệ chúng tôi, thật là đáng tức cười!” “Anh Nam Xuyên, giải thích như thế cũng có lý. Nhưng không thể nào giải đáp hết những nghi ngờ của chúng tôi!” Đáng ghét! Lại là Tiểu Ưu, cô ta là người đầu tiên đứng lên gây khó khăn cho chúng tôi! “Thế anh có thể giải thích tại sao bạn Dương Hạ Chí có thể vào Ban Kịch nghệ không? Ai cũng biết là với điều kiện của cô ấy thì không thể nào vào Ban Kịch nghệ được. Nếu cô ấy với Nguyên Dạ không có quan hệ đặc biệt gì đó thì có lý do nào khác nữa không?” Tiểu Ưu thật là xấu xa. Xem ra, cô ấy không đưa chúng tôi đến chỗ chết thì không buông tay. Không đúng, muốn đưa chúng tôi đến chỗ chết không phải là Tiểu Ưu, mà chính là Nhã Mỹ mặt không đổi sắc đang ngồi cạnh cô ấy! Tại sao chứ? Tại sao một cô gái đẹp như thế mà có lòng dạ độc ác thế? Tại sao?

“Cô gì ơi, tôi rất thích câu hỏi này, còn thích luôn kiểu tóc của cô hôm nay nữa!”

Lúc này là lúc nào, anh Nam Xuyên còn có thể nói đùa vô tư như thế chứ? Thật là phục anh ấy luôn...

“Nói đến quan hệ đặc biệt, vào buổi họp báo hôm nay, tôi muốn nói với mọi người đó chính là...” Anh Nam Xuyên cười một cách thoải mái.

“Hả? Quan hệ đặc biệt? Đó là bí mật mà không thể nói cho người khác biết?”

“Tôi đã nói là quan hệ của họ không đơn giản mà!”

“Ôi chào! Rốt cuộc là quan hệ gì? Hiếu kỳ quá! Ngày mai thế nào cũng có tin hay à xem!...”

Mọi người bắt đầu bàn tán xôn xao, xem có vẻ hình như rất thích thú.

Hừ... Thời khắc quan trọng đã đến rồi, có thể giải trừ được mối nguy cho Ban Kịch nghệ hay không chính là lúc này! Căng thẳng quá! Nếu lát nữa mọi người không tin lời anh Nam Xuyên nói thì sao? Huống chi chuyện anh Nam Xuyên nói đều bịa đặt, nếu lỡ bị... Nếu thế thì chết chắc rồi...

Mồ hôi của tôi chảy xuống ào ào, hai chân bắt đầu run lên cầm cập. Lúc này, anh Nam Xuyên không chậm cũng không gấp, tiếp tục nói: “Chuyện này, vốn là một bí mật, ngoài Nguyên Dạ và bạn Dương Hạ Chí ra, chỉ có tôi mới biết thôi. Tôi vốn không muốn công khai chuyện này, nhưng với tình hình trước mắt, không nói không được.”

“Hả? Bí mật? Chuyện gì thế? Có vẻ thần bí quá?”

“Anh Nam Xuyên nói có bí mật kia! Nhất định là chuyện nghiêm túc đó!”

“Trời! Có phải anh Nam Xuyên và Nguyên Dạ có bệnh đồng tính không hả? Quan hệ thường ngày của họ thân thiết lắm!”

“Thật đáng sợ! Phía sau còn có bí mật! Nếu anh Nam Xuyên nói anh ấy mới thật là bạn trai của Dương Hạ Chí thì tôi sẽ điên lên mất!”

“Đúng thế! Rốt cuộc là bí mật gì vậy?”

“Thật là hiếu kỳ quá!”

...Những người bên dưới bắt đầu ồn ào lên. Nhưng tôi thật cũng bái phục sức tưởng tượng của mấy người này ghê!

“Anh Nam Xuyên, rốt cuộc là bí mật gì? Mau nói ra đi!” Lúc này, Ngô Nhã Mỹ này giờ ngồi im lặng bắt đầu ngồi mở miệng. Chỉ một câu này thôi, toàn cục trường lập tức yên lặng trở lại. Trời... xem ra mọi người đều có vẻ sợ Ngô Nhã Mỹ? Anh Nam Xuyên khẳng khái nói: “Thôi được... chuyện đã đến nước này, tôi chỉ đành nói sự thật thôi! Thực ra...”

Toàn trường yên lặng cực độ...

“Thực ra...” Anh Nam Xuyên cố ý đằng hắng nói tiếp: “Nguyên Dạ và Dương Hạ Chí là anh em cùng cha khác mẹ!”

“A... Anh em?”

“Trời ơi! Sao họ lại là anh em?”

“Họ đâu có giống nhau chút nào đâu! Là thật hay giả đây?” “Đồ ngốc! Người ta đã nói là cùng cha khác mẹ mà! Không phải một mẹ sinh ra thì làm sao mà giống nhau được!”

“Chưa từng nghe qua chuyện này! Thật không thể ngờ được!”

“Dấu kín bấy lâu nay, thật là lợi hại!”

“Chính là như thế!”...

Một trận bàn tán nữa lại bùng nổ.

Mấy người chúng tôi trên bục đều căng thẳng chờ đợi phản ứng của mọi người. Tôi lén quan sát thái độ của Nhã Mỹ và Tiểu Ưu: Lúc vừa mới nghe tin này, họ tỏ ra rất kinh ngạc, sau đó lại trở nên vô cùng giận dữ. Tôi biết họ đang tức giận chúng tôi phá vỡ âm mưu của họ. Bởi vì nếu tôi và Nguyên Dạ là anh em thì âm mưu ly gián Ban Kịch nghệ và những người hâm mộ coi như bị thất bại.

“Xin lỗi!” Đột nhiên Nhã Mỹ không chút biểu cảm đứng lên. Toàn bộ lại yên lặng trở lại lần nữa. Cô áy long mắt lên nhìn chăm chăm vào anh Nam Xuyên, lạnh lùng nói một câu: “Đã là anh em, tôi muốn các người đưa ra bằng chứng!”

Hả? Cái gì? “Bằng chứng?” Tim tôi trong chốc lát đau nhói, chút nữa là ngất đi. Là giả mà, lấy đâu ra bằng chứng chứ? Tôi đã sớm nói biện pháp này không được, huồn chi Nhã Mỹ lại gian xảo thế, làm sao có thể gạt được họ? Làn này thì chết chắc rồi! “Tiểu Chí, đừng có căng thẳng, anh Nam Xuyên nhất định có cách!” A Mộc nắm chặt lấy tay tôi. Anh ấy có biện pháp sao? Tôi không biết anh Nam Xuyên đang suy nghĩ gì. Tôi đang căng thẳng gần chết rồi, còn anh ấy lại giống như chẳng gặp phải chuyện gì. Thật là tức.

“Các vị!”

Hả? Anh Nam Xuyên muốn làm gì thế? Chỉ thấy anh ấy lấy trong túi ra một tờ giấy nhỏ, bình tĩnh nói: “Mọi người hãy nhìn đi, đây là kết quả giám định quan hệ anh em của bệnh viện!”

“Oa!” Mọi người kêu lên kinh ngạc.

Hả? Chứng nhận của bệnh viện? Đây... đây là chuyện gì vậy? Trời ơi! Anh Nam Xuyên quả là thần thông quảng đại! Mặc cái thứ này mà cũng làm ra được nữa! Quả là đáng kinh ngạc!

“Cô Ngô Nhã Mỹ này, nếu cô có hứng thú thì xin hãy kiểm tra đi nào!” Anh Nam Xuyên cười mỉm.

Ha ha, Nhã Mỹ nhất định là tức điên lên! Chỉ thấy mặt cô ta từ xanh biến thành đen, trừng mắt nhìn anh Nam Xuyên, không nói gì ngồi trở xuống. Tôi nhìn thấy nét mặt âm hiểm vô cùng của Nhã Mỹ và Tiểu Ưu, giống như đang mưu tính chuyện gì đó. Đúng thế, cứ coi như lần này chúng tôi vượt qua được, nhưng Ban Thông tin cũng sẽ không buông tay, họ nhất định sẽ bày ra nhiều âm mưu, ngụy kế hơn để đối phó với chúng tôi. Anh Nam Xuyên nói tiếp một cách “đầy thâm tình”: “Các vị, quan hệ thật sự giữa Trưởng ban Nguyên Dạ và bạn Dương Hạ Chí nhất định khiến các bạn ngạc nhiên. Nhưng các bạn có biết không, đối với hai người trong cuộc này, tin đó cũng đồng thời cũng khiến họ kinh ngạc như các bạn, mơ hồ, thương cảm... Sau mười mấy năm mới có thể nhận ra anh em, nỗi đau trong lòng họ các bạn khó có thể hiểu được! Chúng tôi mang Tiểu Chí đến với Ban Kịch nghệ chính là để cho anh em họ có nhiều thời gian bên nhau hơn. Việc Trưởng ban Nguyên Dạ đi sang khu cấp 2, đó cũng là vì muốn thăm em của mình một chút. Ai có thể ngờ được, lại bị Ban Thông tin phát hiện, chưa rõ chân tướng sự việc thế nào mà đã đưa ra những thông tin thất thiệt... Tại sao? Tại sao lại như thế?”

Anh Nam Xuyên tiếp tục sắc bén nói: “Tại sao tình cảm giản đơn giữa hai anh em lại không thể có được sự thông hiểu chứ? Chẳng lẽ đó chính là kết quả mà các bạn ngồi ở đây cũng như những người hâm mộ Nguyên Dạ mong muốn nhìn thấy hay sao? Các vị, chúng ta hãy để cho hai anh em mới vừa trùng phùng này có nhiều thời gian bên nhau hơn một chút. Hãy dùng tràng pháo tay nhiệt liệt nhất của các bạn chúc phúc họ đi nào!”

“Bốp bốp bốp!...”

Bên dưới nổ ra một trận pháo tay long trời nổi đất, có người còn cảm động đến rơi nước mắt.

Thật không ngờ, chuyện vô cùng nhức đầu này đã bị diễn xuất xuất sắc của anh Nam Xuyên hóa giải một cách dễ dàng.

Tuy chuyện này có thể tạm thời lắng lại, nhưng tôi có cảm giác nó không tốt đẹp như bề ngoài. Hình như sẽ có một âm mưu lớn hơn dành cho chúng tôi.

Thôi đi! Đừng nói gở như thế chứ! Chúng tôi cần phải ăn mừng mới phải chứ, vì theo phản ứng của mọi người, chúng tôi đã thành công trong việc hóa giải hiểu lầm của mọi người với Nguyên Dạ, cũng có nghĩa là những người hâm mộ Nguyên Dạ sẽ quay lại với Ban Kịch nghệ, buổi công diễn của chúng tôi có thể tiến hành thuận lợi rồi.

45. Chương 45

IX ĐẾN NGÀY THỨ SÁU

Hôm nay, tiếng chuông tan học vừa reo, tôi và A Mộc lập tức bỏ hết tập vở vào cặp, chạy một hơi đến trạm xe buýt. Thất chiếc xe buýt số 11 chậm chậm chạy đến, chúng tôi kích động ôm nhau nhảy cẫng lên.

Hi hi, đừng có cười chúng tôi nhé! Vì hôm nay là ngày vở kịch mới “Trà Hoa Nữ” của Ban Kịch nghệ chúng tôi lần đầu tiên công diễn trước toàn thành phố, chúng tôi làm sao không kích động cho được chứ? Vất vả mấy ngày nay cũng chỉ vì ngày hôm nay thôi, nếu sự khổ công của mình mà có thể đổi lấy thành quả to lớn thì đó là việc khiến người ta cảm thấy hân hoan nhất rồi!

Hạnh phúc nhiều khi rất đơn giản, như bạn nhìn thấy hạt giống đang dần dần đâm chồi nảy lộc vậy!

“A Mộc, tớ căng thẳng quá, chỉ sợ hôm nay làm không tốt sẽ làm ảnh hưởng đến toàn bộ mọi người”.

Tôi thật sự rất căng thẳng, từ lúc bước lên xe, lòng bàn tay tôi không ngừng toát mồ hôi. Dù sao thì hôm nay cũng là ngày đầu tiên tham dự biểu diễn của Ban Kịch nghệ mà, một người chẳng chút kinh nghiệm biểu diễn như tôi, sao lại không căng thẳng cho được chứ?

“Đồ ngốc! Ảnh hưởng đến diễn xuất của mọi người? Cậu đâu có quan trọng đến thế?” A Mộc bĩu môi nói. A Mộc nói trực tiếp quá, khiến tôi muốn ỉu xìu luôn, nhưng vẫn cố tranh luận: “A Mộc, không thể nói thế được, anh Nam Xuyên nói, trong cả vở kịch, mỗi một vai diễn, mỗi một người làm việc đều quan trọng như nhau, người nào cũng không được đánh giá thấp mình.”

“Nhưng cậu chỉ là một người nhắc vở thôi mà!”

Buồn quá! Từ sau khi A Mộc biết được tôi chỉ là một người nhắc vở cứ luôn nhìn tôi bằng tôi bằng nửa con mắt.

“Người nhắc vở thì sao chứ? Anh Nam Xuyên nói, người nhắc vở là một trong những nhân tố quan trọng bảo đảm diễn xuất của các diễn viên, mà còn bảo đảm tính liên tục trong diễn xuất nữa.”

A Mộc cười nhạt nói: “Hả? Hi hi, cái cô ngốc, cậu cứ luôn miệng anh Nam Xuyên nói! Cậu không phải thích anh Nam Xuyên rồi chứ?”

“Cái gì?” Mặt tôi đỏ bừng lên: “A Mộc! Cậu đừng có nói vậy! Cậu mà nói vậy là tớ giận đấy nhé!”

“Cậu làm gì mà căng thẳng thế?” A Mộc khinh khỉnh nói tiếp: “Người ta luôn vì thế mà căng thẳng đấy!”

“Cậu còn nói vậy nữa, tớ giận thật đấy!” “Giận đi! Giận đi! Người ta luôn giận dữ vì bị tiết lộ sự thực mà!”

Nhỏ A Mộc này, tôi thật sự bị A Mộc hạ đo sát ván.

Thời gian trôi qua từng chút, xe buýt sắp chạy đến nơi chúng tôi muốn đến: Nhà hát kịch trung tâm thành phố.

Còn chưa đến nơi mà chúng tôi đã cảm nhận được bầu không khí náo nhiệt như ngày Tết vậy: hai bên đường đầy ắp những tờ báo và áp phích quảng cáo buổi công diễn hôm nay, từ bốn phương tám hướng đều thấy người ta kéo đến, tùm nập tùm ba vừa trò chuyện vui vẻ vừa đi về phía nhà hát kịch. Chúng tôi còn thấy rất nhiều cô gái đủ mọi lứa tuổi hợp thành “Nhóm thân cận Đặng Nguyên” và “Nhóm hậu thuẫn Nam Xuyên” đang giương cao cờ, hô to khẩu hiệu đi về phía nhà hát kịch.

Tôi và A Mộc ngồi cười tí mắt trên xe buýt xem cảnh náo nhiệt này. Tôi đột nhiên cảm thấy mình là một thành viên trong Ban Kịch nghệ quả là vinh dự biết bao! Nếu một ngày nào đó tôi có thể đứng trên sân khấu biểu diễn cho những người hâm mộ chính tôi xem thì thật vô cùng hạnh phúc.

Xe buýt cuối cùng cũng đến nơi, chúng tôi vui mừng nhảy xuống xe.

“Oa! Nhiều người quá!” A Mộc la to.

Ở quảng trường trước nhà hát kịch, cả ngàn người đang tập trung ở đó, chờ đi vào trong. Tôi bị cảnh tượng trước mắt làm cho ngơ ngẩn. Hình như tôi lớn thế này, ngoại trừ lúc tiến hành nghi lễ chào cờ ra, chưa từng thấy nhiều người đến thế!

Giờ biểu diễn còn đến ba tiếng đồng hồ nữa, những người này lại đến sớm như thế, xem ra họ quả thực rất thích xem Ban Kịch nghệ chúng tôi biểu diễn! Lòng tự hào của tôi bỗng dâng lên tận đáy lòng.

“Mình nhất định phải cố gắng! Nhất định phải là thành viên chính thức của Ban Kịch nghệ! Nhất định!” Tôi thầm khích lệ mình.

Đeo trước ngực thẻ công tác của anh Nam Xuyên đưa cho, tôi và A Mộc đi vào trong nhà hát kịch. Chúng tôi vừa cười phấn khởi vừa đi vào phía sau sân khấu. Hi hi, là một thành viên của Ban Kịch nghệ hạnh phúc quá, trước khi chúng tôi vào trong nhà hát kịch, thấy cô gái đó mắt cứ mở to trừng nhìn chúng tôi. Tôi nghĩ, họ nhất định là hâm mộ chúng tôi lắm! Hi hi!... Vừa bước vào phía sau sân khấu, tôi và A Mộc bị không khí khẩn trương ở đây làm ngẩn người. Trong phòng hóa trang và phòng thay đồ xôn xao tiếng người, tất cả diễn viên đều đang hóa trang bước cuối cùng trong đó. Trong phòng đạo cụ và phòng điều hành, những người công tác bận rộn chạy qua chạy lại, nào là đèn trang trí, đèn chiếu, cảnh nền, ... sự nghiêm túc làm việc của mọi người làm tôi và A Mộc kính phục vô cùng.

Ủa? Sao không thấy anh Nam Xuyên và chị Lai Tử nhỉ? Anh Nguyên Dạ cũng không biết chạy đâu... Vấn đề là bây giờ tôi phải làm gì?

“Tiểu Chí!” Anh Đa Lâm gọi. Tôi vui mừng lôi A Mộc chạy đến. “Chào anh, em làm gì bây giờ?”

“Thay đồ rồi ngồi chơi sau sân khấu. Lúc bắt đầu biểu diễn thì vất vả lắm đấy!”

“Dạ! Em không sợ vất vả đâu ạ!” Tôi mạnh mẽ nói.

Anh Đa Lâm cười, đột nhiên vỗ mạnh vào vai tôi. Trời ạ, tay anh sao mà mạnh thế, tôi suýt chút là bị té xuống đất. Nhưng tôi cố gắng đứng vững lại, chuẩn bị nghe anh nói những lời cổ vũ và dạy dỗ của anh ta. “Tiểu Chí! Do your best, you will be the best!” Nói xong, anh Đa Lâm hất đầu qua, quay người đi.

Trời... động tác này hình như chỉ có mấy anh đẹp trai mới có thể làm thôi mà! Tôi và A Mộc đứng ngẩn người. Mà anh Đa Lâm mới vừa nói cái gì? Hình như là tiếng Anh thì phải?

Tôi đỏ mặt hỏi A Mộc: “Cậu... cậu nghe hiểu mà phải không? Nói cho tớ với được không? Cậu biết là tiếng Anh của tớ rất kém mà.”

A Mộc nhéo tôi đau điếng: “Đồ ngốc! Cậu chừng nào mới tiến bộ đây hả? Do your best, you will be the best có nghĩa là cậu cố gắng hết sức mình thì cậu nhất định có thể làm được tốt nhất! Cậu đơn giản thế mà cũng không hiểu, chẳng trách thành tích kém thế!”

Oa! A Mộc thật là giỏi quá! Cậu ấy cái gì cũng biết...

“Đồ ngốc! Cậu nghĩ cái gì thế? Mau tìm chỗ ngồi đi!”

“Hả? Ừ!” Tôi không suy nghĩ lung tung nữa, vui vẻ chạy theo A Mộc đến phòng biểu diễn.

46. Chương 46

X

Buổi biểu diễn còn nữa tiếng nữa mới chính thức bắt đầu mà người ta đã ùn ùn kéo vào trong rồi.

Nhà hát kịch thành phố có đến hơn một trăm năm lịch sử, nghe nói, vào thế kỷ trước đây là nơi giải trí tiêu khiển của vương công quý tộc. Bây giờ đã qua rất nhiều lần trùng tu và mở rộng nên đã có một diện mạo hoàn toàn mới. Tuy những thiết bị và trang trí trong này đều là những thiết bị hiện đại cao cấp, nhưng

bố cục nội thất vẫn duy trì phong cách của thế kỷ trước, còn có những vật mang tính văn hóa quý giá làm trang trí.

Tôi giúp A Mộc tìm một chỗ ngồi đầu tiên ở khu khách quý. Hi hi, chính bởi vì điều này, A Mộc đã khen tôi suốt 20 phút. “Hay lắm, Tiểu Chí! Cậu thấy làm một thành viên của Ban Kịch nghệ tuyệt không, người ta nằm mơ cũng muốn ngồi ở vị trí này đó, có dùng tiền mua cũng không được, cậu chỉ nói một câu thôi mà có ngay.”

Tôi bị A Mộc khen đến đỏ mặt lên: “Hi hi, đâu có tài giỏi thế! Mỗi người làm trong Ban Kịch nghệ ai cũng được 5 vé mời ở khu đặc biệt, tôi chỉ là dự bị, đáng lẽ là không có, tấm vé này có được là do tôi và anh Đa Lâm năn nỉ gây lười cả buổi trưa mới được. Cho nên, A Mộc tặng bốc tôi như thế, tôi lại cảm thấy hơi chột dạ.

Những khán giả ở khu thông thường đã sớm vào chỗ ngồi, bây giờ kẻ thì nói chuyện phiếm, người thì ăn bánh vặt, náo loạn cả lên. Khu khách đặc biệt có yên tĩnh một chút, bởi vì những khách mời này đều đến khá trễ, giờ này chỉ có một số khán giả đến. “Ừa? A Mộc, chỗ của cậu hình như có người ngồi kìa?”

Từ đằng xa tôi nhìn thấy hai người con trai đội nón ngồi vào chỗ mà tôi đặt trước cho A Mộc, chuyện gì thế?

“Hả? Đáng ghét! Dám chiếm chỗ của tôi hả? Để tôi xem ai cả gan thế? Nếu không đẹp trai là tôi đánh tại chỗ luôn!”

“Hả? Còn nếu đẹp trai thì sao?”

“... Tha anh ta.” A Mộc do dự nói.

... Hết biết luôn...

Chúng tôi đi qua một dãy chỗ ngồi, đến trước mặt hai người đó. Ừa? Thật là hai người kỳ quái. Một người ặc đồ thể thao, đội nón bóng chày, vành nón kéo thấp xuống, ngay cả mũi cũng không thấy. Lúc này, anh ta đang ưỡn ngực tựa vào người đàn ông trung niên ngồi bên cạnh, hình như đang buồn ngủ.

Người đàn ông trung niên, đi xem kịch mà mặc áo vest trắng nếp, lúc này đang cúi đầu xem tờ báo giải trí hôm nay. Chiếc nón màu đen trên đầu cũng kéo xuống thấp.

Hai người này rốt cuộc là người nào?

Lúc tôi còn đang ngơ ngác, A Mộc vỗ vào vai người trung niên đội nón đen: “Này! Đứng lên đi!” Người này dường như bị giật mình ngẩng đầu lên, tờ báo trên tay rơi xuống đất.

“Chú Lý?” Nhìn thấy gương mặt quen thuộc này, tôi à A Mộc kinh ngạc kêu lên.

“Suyt!” Chú Lý vội đứng lên bịt miệng chúng tôi lại, vội nói nhỏ: “Hai cô bé, đừng có lớn tiếng, mau ngồi xuống, ngồi xuống đi.” Tôi và A Mộc nhìn nhau, ngoan ngoãn ngồi xuống.

“Chú Lý, chuyện gì thế?” A Mộc hiếu kỳ hỏi trước.

“Ồ, là như vậy, tôi hôm nay dẫn theo Hàn Vũ đi xem kịch, Hàn Vũ của chúng tôi rất thích xem kịch.” “Trần Hàn...” nghe đến cái tên Hàn Vũ, tôi và A Mộc kích động kêu lên. Nhưng từ “Vũ” chưa kịp thoát ra khỏi miệng thì ông Lý lại lần nữa bịt miệng chúng tôi lại.

“Đừng...” Chú Lý vội nói: “Nhỏ tiếng một chút. Nếu để người ta biết Hàn Vũ ở đây thì nó không xem kịch được nữa rồi...” “Trời... Làm người nổi tiếng khổ thật, ngay cả đi xem kịch mà cũng lén la lén lút. Cho nên có người mới nói: đẹp trai cho lắm cũng là một tội, quả thật không sai.

Chú Lý quay nửa người lại, chỉ vào người đằng sau vẫn còn đang tựa vào ghế ngủ say nói: “Đây này. Mới vừa tập xong thì chạy qua đây ngay, hơi mệt một chút.”

Thấy Hàn Vũ yếu đuối mệt mỏi như thế, chúng tôi đau lòng quá!

“Ừa? Cô Mộc này, các cô cũng đến nữa hả? Phỏng vấn à?” Chú Lý hỏi. Câu hỏi này của chú Lý khiến tôi loạn hết tay chân. Chết rồi, chuyện lần trước đừng để bị lộ nha, nếu không thì mất mặt lắm! Bây giờ nói. Làm sao đây?

A Mộc điềm tĩnh nói: “Hi hi, không phải phỏng vấn đâu chú! Làm phóng viên chỉ là việc làm thêm thôi, thân phận thật sự là diễn viên, diễn viên kịch.” Tôi muốn xỉu. A Mộc này lại bắt đầu khoát lác nữa rồi, thật đau đầu.

Chú Lý tỏ vẻ nửa tin nửa ngờ lời nói của A Mộc: “Diễn viên kịch? Thật là giỏi quá! Chẳng lẽ các cháu là thành viên của Ban Kịch nghệ trường Úc Vần?”

“Chúng cháu... Ui da!” Tôi vừa định giải thích, nào ngờ bị A Mộc néo. Hu... Cậu ấy hạ thủ chẳng nường tay chút nào. “Hi hi! Đúng thế! Chú Lý thật là tinh mắt, chúng cháu đúng là thành viên của Ban Kịch nghệ trường Úc Vần. Hơn nữa, còn là diễn viên cao cấp đặc biệt nữa.”

Chú Lý tỏ ra vẻ vô cùng tôn sùng: “Oa! Hai cô tuổi còn trẻ mà giỏi thế! Chẳng những là phóng viên xuất sắc của thành phố mà còn là diễn viên đặc biệt của Ban Kịch nghệ trường Úc Vần nữa. Thật là tuyệt quá!”

“Hi hi, chuyện nhỏ thôi mà. Có chút thành tích này thì không đáng để nói đâu!”

“Thế hôm nay có thể thấy hai cô biểu diễn không?” Chú Lý hỏi. Hả? Hôm nay? Chết rồi A Mộc ơi! Lộ tẩy rồi phải không? Nếu để người ta biết thân phận thật sự của tớ chỉ là người nhấc vở, còn cậu thì đâu có gia nhập Ban Kịch nghệ, thế chúng ta chẳng phải làm trò cười cho người ta hay sao? Xem cậu làm thế nào? Tớ đã nói là không nên nói khoác làm gì mà! Lần này thảm rồi! A Mộc vẫn điềm tĩnh nói: “À! Hôm nay chú không được như ý rồi, bởi vì chúng cháu là diễn viên đặc biệt, cho nên không tham gia diễn xuất các vở kịch nhỏ. Chú biết cuộc thi đua của Liên đoàn các Ban Kịch nghệ mỗi năm tổ chức một lần không?”

“À! Biết! Chẳng lẽ các cháu tham gia?” Chú Lý mở to hai con mắt kinh ngạc nhìn A Mộc. A Mộc cười đắc ý: “Đúng ạ, toàn bộ tinh thần diễn xuất đều nhằm vào cuộc thi đua toàn quốc đó, cho nên không tham gia diễn những vở nhỏ này.”

Chú Lý kích động nắm lấy tay A Mộc: “Ôi chao! Thật giỏi quá! Thi đấu toàn quốc phải là diễn viên cừ khôi mới tham gia được. Chú có thể quen biết được hai cô bé giỏi giang thế này thật là vui đấy. Nếu Hàn Vũ biết thân phận thật của các cháu nhất định rất vui.”

A Mộc ngoác miệng cười: “Ha ha ha... Chú yên tâm đi, đến lúc đó hai người nhất định có vé mời khách quý.”

“Thế cảm ơn cô A Mộc trước nhé. Thật hay quá!”

A Mộc quả thật nói dóc quá đà rồi, thật hết biết. Tôi không thể không lo lắng dùm cho cậu ấy, vội kéo A Mộc qua nói nhỏ: “Đừng có nói dóc nữa. Đến lúc đó lộ tẩy thì làm sao?”

A Mộc chớp mắt nhìn tôi: “Ừ. Yên tâm đi, tớ nhất định có cách gia nhập Ban Kịch nghệ, cũng nhất định phải tham gia thi đấu giải toàn quốc.”

“Nhưng mà...”

“Không cần lo quá! Chỉ cần có tớ là không có chuyện gì phải lo hết! Đến lúc đó... Hi hi hi, Hàn Vũ nhất định sẽ thích mình lắm đấy!”

Hả, A Mộc này, tháng sau là thi đấu toàn quốc rồi, để tớ xem cậu làm sao? Hừ... Có một người bạn thông minh quá cũng khiến mình lo lắng!

Chúng tôi còn đang nói chuyện với chú Lý thì anh Đa Lâm mồ hôi nhễ nhại chạy đến: “Tiểu Chí, sao em lại ở đây? Chúng tôi đang tìm em đấy!”

“Tìm em? Có chuyện gì?...” Tôi còn chưa nói xong đã bị anh Đa Lâm kéo đi.

47. Chương 47

XI

Hai chúng tôi chạy một hơi đến phòng giải lao phía sau sân khấu.

Chết thật... Chuyện gì thế này? Phía sau sân khấu lúc này đang rất bát nháo, ai cũng có vẻ lo lắng, mặt mày nhăn nhó. Nhìn qua tôi thấy chị Lai Tử vô cùng xinh đẹp đang ngồi khóc, nhưng điều kỳ lạ là chị ấy khóc không thành tiếng.

“...”

Thấy cảnh này, tôi hoàn toàn ngạc nhiên.

“Dương Hạ Chí! Cái đầu cây nấm kia chạy đi đâu thế hả? Có muốn bị đuổi ngay không hả?” Anh Nguyên Dạ nhìn thấy tôi là cứ hét âm lên, cứ như tôi thiếu nợ anh ấy vậy.

Anh Nam Xuyên vội kéo anh Nguyên Dạ sang một bên: “A Dạ! Cậu hung dữ với cô ấy làm gì? Cô ấy không chẳng có tội gì, hơn nữa bây giờ phải nhờ cô ấy giúp một tay chứ!”

Hả? Họ đang nói cái gì? Cái gì tôi không biết? Nhờ tôi giúp cái gì? Tôi ngơ mặt đứng ra đó, chẳng hiểu chuyện gì cả: “Có... có chuyện gì rồi à?”

Anh Nam Xuyên kéo tôi đến bên cạnh: “Tiểu Chí! Em nhìn chị Lai Tử...”

“Chị ấy, chị ấy..., chị ấy sao thế...” Tôi nhìn thấy chị Lai Tử cứ bụm miệng mà khóc, lòng cũng thấy xót xa. Tuy ngày thường chị Lai Tử đối với tôi chẳng tốt chút nào, nhưng bây giờ thấy chị ấy đau khổ như thế, lòng tôi cũng không thấy thoải mái.

“Có người bỏ thuốc mất tiếng vào nước uống của cô ấy, bây giờ cô ấy nói không ra tiếng được nữa.” Anh Nam Xuyên nói nhỏ với tôi.

“Mất tiếng?” Tôi không kìm được kêu lên kinh ngạc: “Nói không thành tiếng thì làm sao chị Lai Tử biểu diễn được.”

Thật không dám tin... Chị Lai Tử là diễn viên chính hôm nay mà! Nếu chị ấy không nói chuyện được thì làm sao mà diễn xuất? Nếu chị Lai Tử không thể lên sân khấu, lần công diễn này của chúng tôi không thể tiến hành được?

Tôi thấy chị Lai Tử càng khóc dữ dội hơn nữa, lòng tôi khó chịu quá. Thật là ác độc, chuyện vô sỉ thế thì là người nào làm? Chẳng lẽ người này không có liêm sỉ, không có đạo đức hay sao? Hành vi này khiến người ta khinh thường nhưng...

Lúc này anh Nam Xuyên dịu dàng nắm tay tôi, nhìn tôi một cách thân tình, vô cùng thành khẩn nói: “Tiểu Chí! Bây giờ chỉ còn mình em giúp được tụi anh vượt qua khó khăn này thôi!”

“Cái gì? Em?” Anh Nam Xuyên nhất định là điên rồi, tôi là học sinh hạng bét trường Úc Văn mà, lại là thành viên dự bị, tôi làm gì được cơ chứ? Chính xác là không thể làm được, chỉ có thể làm phiền đến mọi người thôi.

“Thôi đi! Nam Xuyên, đừng có vọng tưởng cái đầu con thỏ này có thể giúp được chúng ta cái gì!” Cái gì? Sao Nguyên Dạ lại có thể nói như thế chứ? Nói như thế thật làm tổn thương lòng tự trọng của tôi. Cứ coi như tôi không thể giúp gì được ọi người đi, nhưng chẳng lẽ lại trách tôi nặng nề đến thế sao? ‘A Dạ, bây giờ là lúc nào mà còn nói với giọng điệu đó! Mau đứng qua một bên để tớ giải quyết vấn đề này!’ Nói xong, anh Nam Xuyên đẩy mạnh Nguyên Dạ sang một bên. Nhiều lúc tôi thật nghi ngờ là không biết ai là Trưởng ban, ai là Phó ban nữa?

“Tiểu Chí!” Thê thảm rồi, anh Nam Xuyên lại bắt đầu cười với tôi, chính là nụ cười mà bình thường như điện chớp ấy, nhưng bây giờ lại khiến tôi lo sợ đến lạnh người. Không hiểu anh ấy rốt cuộc muốn gì đây?

“Anh... anh Nam Xuyên, anh... anh muốn em... làm cái?...” Tôi căng thẳng hỏi: “Tiểu Chí, anh muốn em phối âm cho Lai Tử.”

Tôi kêu lên: “Phối âm? Anh đang nói giỡn hả? Em trước giờ chưa làm qua chuyện này mà! Em chỉ là người nhắc vở thôi!”

“Yên tâm đi. Tiểu Chí, phối âm không khó lắm. Huống chi giọng của em và Lai Tử gần giống nhau, chỉ cần giọng của em cao lên một chút là được rồi.”

“Nhưng mà...”

“Không nhưng nhị gì cả! Em ngày nào cũng đọc lời thoại cho Lai Tử, ngày nào cũng xem Lai Tử biểu diễn, ngày nào cũng nghe Lai Tử diễn lời thoại ở khoảng cách gần nhất... Nhiệm vụ này không ai khác ngoài em có thể làm được.”

“Nhưng mà...” Tôi muốn khóc ghê, mục đích lớn nhất của Tiểu Chí là không gây thêm phiền phức cho người khác nữa, chứ chưa bao giờ sẽ nghĩ làm chuyện gì đó lớn cả! Bởi vì tôi hiểu mình, tôi không làm được! “Em không được... Anh Nam Xuyên... Em quả thực không được...”

Nghe tôi nói không được, mặt ai cũng lộ ra vẻ tức giận, chị Lai Tử khóc càng dữ dội hơn nữa. Nếu chị ấy không bị mất giọng thì lỗi tại chúng tôi chắc chắn bị làm điếc hết rồi.

Anh Nguyên Dạ nghiêm giọng nói: “Đừng có lãng phí thời gian với con bé này nữa! Bây giờ lập tức ra ngoài tuyên bố buổi biểu diễn hôm nay gặp sự cố nên dừng lại, khán giả có thể trả lại vé!”

“A Dạ...”

“Anh Nguyên Dạ...”

“Nguyên Dạ...”

Mọi người đều gương mặt buồn rầu nhìn Nguyên Dạ, tôi biết trong lòng mọi người đều rất kỳ vọng vào lần biểu diễn này, không ai có thể cam tâm kết thúc như thế cả. Đặc biệt là biết người có ý hại Ban Kịch nghệ, bây giờ lại cúi đầu cho người ta đắc ý... cái cảm giác này thật tệ lắm...

“Tiểu Chí! Please have a try!” Anh Đa Lâm nói.

Nhưng sao anh ấy cứ nói tiếng Anh với tôi thế này? Phải biết là có thể sẽ khiến tôi vì không hiểu mà sinh ra nhiều hiểu lầm!

“Tiểu Chí, chúng tôi tin tưởng em mà!”

“Đúng đấy! Tiểu Chí, chúng ta không thể chịu thua như thế!”

“Tiểu Chí nhất định có thể làm được mà! Nếu như thất bại chúng tôi cũng không trách em đâu, chỉ cần mỗi người chúng ta cố hết sức mình...”

Mọi người đều khích lệ tôi, cổ vũ tôi. Lần đầu tiên cảm thấy sự tin tưởng và khích lệ của mọi người khiến tôi quá cảm động. Ngay trong lúc này, tôi muốn lập tức nhận lấy nhiệm vụ khó khăn, nhưng vẫn còn chút do dự, bởi vì tôi sợ mình làm không tốt. Nhưng tôi thấy ánh mắt mọi người nhiệt tình nhìn mình, chị Lai Tử khóc suốt không ngừng...

Tiểu Chí ơi là Tiểu Chí! Mày còn lo lắng cái gì nữa? Chẳng lẽ mày không thấy được sự nghiêm trọng của vấn đề hay sao? Chẳng lẽ mày không thấy được tia nhìn hy vọng của mọi người dành ỉn hay sao? Nếu bây giờ không dũng cảm đứng ra nhận lấy nhiệm vụ này, thì có nghĩa là mày làm tan vỡ hết bao hy vọng của mọi người...

Mày nhần tâm nhìn như thế sao? Mày nhần tâm để cho buổi biểu diễn mà mọi người khổ công luyện tập với bao vất vả bao ngày trời vì mày thiếu dũng cảm mà phải tuyên bố thất bại hay sao? Đồ ngốc! Mọi người đã nói không trách mày mà! Chỉ cần cố gắng hết sức thì sẽ không trách mày! Mày còn do dự làm gì nữa? Đừng phụ lòng tin của mọi người dành ầy, đừng để anh Nam Xuyên thất vọng, càng không thể để anh Nguyên Dạ xem thường mày! Tiểu Chí! Đã đến lúc mày tự chứng minh mình rồi! Tin tưởng vào chính mình! Dũng cảm tiến lên!

“Vâng ạ! Em thử xem sao!” Tôi mạnh dạn nói một câu.

“Thật hay quá!”

“Thật tuyệt quá!”

“Chúng ta lại có hy vọng rồi!”

“Ban Kịch nghệ muôn năm! Tiểu Chí muôn năm!”

Nghe mọi người kêu lên mừng rỡ, tôi thật không dám tưởng tượng, Dương Hạ Chí tôi lại có thể làm một chuyện khiến ọi người đều hoan hô nồng nhiệt như thế! Dương Hạ Chí tôi đâu phải hoàn toàn ngốc nghếch đâu!...

Tôi còn đang say sưa trong tiếng hoan hô thì đột nhiên, cảm thấy mặt mình có cảm giác rất lạ... ui da! Chuyện gì thế? Mọi người đều cười ầm lên! Hình như là đang cười mình? Chết thật, thì ra là anh Nam Xuyên vừa hôn lên má tôi một cái.

(Lời bình: Anh Nam Xuyên hôn mà nói là cái gì đó cần! Thật chịu không nổi cậu luôn!...)

Mặt tôi đỏ bừng lên... ngăn người ra đứng đó một lúc nói không ra lời.

Hả? Tôi hình như thấy chị Lai Tử mới vừa khóc thảm thiết trông mắt nhìn tôi? Chết rồi, không liên quan đến tôi đâu. Là anh Nam Xuyên tự hôn tôi đấy chứ! Hơn nữa, lát nữa tôi còn phối âm cho chị nữa mà.“Được rồi! Mọi người mau đi chuẩn bị đi! Diễn xuất sắp bắt đầu rồi! Mọi người cố lên.” Anh Nam Xuyên nói lớn.

“Vâng!!!” Mọi người lại một lần nữa phấn chấn lao vào công việc chuẩn bị bận rộn.

“Lần này phải xem hết lại lời thoại, cô ngốc đầu heo, đừng có nhìn nhầm đấy nhé!”

Hả? Đột nhiên, trên đầu tôi vọng đến tiếng nói ác độc của ai đó? Chẳng phải của Nguyên Dạ thì còn ai nữa? Hu... Người ta đã căng thẳng lắm rồi, anh ta còn có thể nói những lời như thế? Anh ta là Trưởng ban Ban Kịch nghệ mà chẳng có phong độ tí nào cả, lúc này cũng nên khích lệ tôi một câu chứ, đằng này còn...

Lúc này, anh Nguyên Dạ thuận tay thấy cho tôi cái gì thế? Thuốc khóc? Thì ra cái anh chàng này cũng không xấu lắm! Cố lên Tiểu Chí, mày xem, ngay cả Nguyên Dạ đáng ghét nhất cũng tốt với mày lên chút ít, mày nhất định phải nắm chắc cơ hội này, chúng mình ọi người thấy, Dương Hạ Chí không phải một người vô dụng!

48. Chương 48

XII

Buổi biểu diễn cũng chính thức bắt đầu. Trong tràng pháo tay cổ vũ nhiệt liệt của mọi người, bức màn trên sân khấu cuối cùng cũng được kéo lên...

Đừng căng thẳng! Tiểu Chí! Đừng căng thẳng! Mày nhất định có thể làm được! Nhất định có thể!

Tôi căng thẳng đứng chờ bên sân khấu, không ngừng thầm khích lệ trong lòng.

“Cô thoải mái chút đi. Cuốn lời thoại bị cô lật rách hết rồi.”

“Hả? Anh Nguyên Dạ?”

Tôi vội ngừng tay vò cuốn lời thoại lại. Không biết mình bị cái gì mà hễ căng thẳng lên là cứ vò vò cái cuốn lời thoại tội nghiệp này.

“Anh này, sao anh còn đứng đây? Biểu diễn bắt đầu rồi kìa!” Tôi còn nhớ Nguyên Dạ đều ngồi trong phòng điều khiển để xem biểu diễn mà, sao hôm nay lại đứng đây không đi chứ? Ý tôi ngầm muốn nói: Sao anh không đi mau đi! Đứng ở đây làm tôi căng thẳng thêm thôi!

“Hôm nay tôi đứng ở đây! Sao nào? Không được sao? Đây là địa bàn của cô không cho người khác vào hay sao?” Cái gã Nguyên Dạ cao ngêu nghệu kia có lúc nói chuyện cứ như con nít ấy! Thật là...

“Không phải, em chỉ thấy kỳ lạ thôi mà!” Tôi cúi đầu nói nhỏ.

“Coi cái vẻ cô kìa! Tôi mà không đứng đây giúp cô thì buổi biểu diễn chắc bị cô làm cho tiêu tùng mất!”

Hả? Có cần khoa trương vậy không? Người khác đều nói tin tưởng tôi mà! Chỉ có mình anh ta cứ bơi móc hoài.

“Em... Em nhất định làm tốt mà...” Tôi nói nhỏ tiếng.

“Thế thì tốt!” Anh Nguyên Dạ lạnh lùng nói.

Tôi bối rối gãi đầu nói: “Anh Nguyên Dạ, anh có thể cho em vào lại trong cái ô đó phổi âm không?”

“Hả? Cô là chuột à? Sao thích ở trong cái ô đó thế?”

“Không phải đâu! Chỉ là... Em quen ở trong đó rồi, đột nhiên đứng bên sân khấu thế này... sợ nói không ra tiếng...” Tôi đỏ mặt nói. Đứng trong cái ô đó lâu thế rồi, tôi hình như có cảm giác thích ở trong ấy hơn, bây giờ do phải phổi âm nên đột ngột chuyển lên trên này, có chút không quen.

“Ồ...” Anh Nguyên Dạ nhìn tôi. Hừ... Tôi thấy mình nên ngậm miệng lại. Nói cái gì cũng bị anh ấy mắng, buồn thật.

Ồi chào! Chị Lai Tử lên sân khấu rồi! Cũng có nghĩa là đã đến lúc chứng minh mình rồi! Trời ơi, chân tôi bắt đầu run lên! Tay cũng run nữa! Bụng cũng run nữa! Lưỡi cũng run luôn!...

(Lời bình: Cứ nói thẳng ra là chỗ nào không run cho rồi!...)

Chuyện gì thế này? Nếu lát nữa vừa mở miệng ra là bị lộ thì làm thế nào?

“Đừng có run nữa! Sân sân khấu cũng run luôn kìa!”

“Hu hu hu... Anh Nguyên Dạ, em hình như không được rồi...”

“Không được? Bây giờ cô nói với tôi không được? Cô muốn tôi quảng cô ra đường không hả? Hả?”

“Em...”

Hu hu hu... Anh Nguyên Dạ càng hung dữ thì tôi lại càng không dám nói... Hết rồi! Hôm nay chết chắc rồi... Tôi đã hại Ban Kịch nghệ! A Dạ! Cậu không thể dịu dàng với cô ấy một chút sao? Cô ấy càng sợ thì càng căng thẳng lên!” Ngay lúc này, anh Nam Xuyên vừa biểu diễn độc diễn ngoài sân khấu xong vội vàng chạy đến.

“Anh Nam Xuyên...” Tôi như thấy được cứu tinh, kích động đến rơi nước mắt.

“Tiểu Chí, đừng sợ, hãy tự tin lên! Nhất định làm được mà! Nào! Nhìn rõ lời thoại nhé! Nhìn rõ lúc Lai Tử mở miệng nói nhé. Anh đếm một hai ba em bắt đầu đọc nhé! Nghe không?”

“Nhưng... Tay em run quá...” Hai tay tôi cứ run như là chẳng nghe theo sự điều khiển của tôi vậy, lời thoại chẳng nhìn rõ nữa rồi. Lúc này, anh Nam Xuyên đứng đằng sau ôm lấy tôi, còn nắm chặt lấy hai tay. Tay tôi không run nữa, nhưng tim run dữ dội...

Anh Nam Xuyên... Anh đối với em thật tốt, tin tưởng em như thế... Em, me không thể để anh thất vọng! Nhất định phải cố gắng lên! Nhất định phải chiến thắng bản thân mình! Tôi tin tôi nhất định có thể làm được!

“Một... Hai... Ba!” Anh Nam Xuyên bắt đầu mở micro trước mặt tôi lên.

Tôi hít sâu một hơi, cuối cùng cũng đọc lên được một câu lời thoại. Điều càng khiến tôi vui mừng là vừa khớp với miệng của chị Lai Tử cũng bắt đầu nói, kết hợp hoàn mỹ vô cùng.

Sự tự tin trong lòng tôi tăng lên nhiều! Những lời thoại sau đọc càng lưu loát hơn! Cũng nê cảm ơn Nguyên Dạ ngày nào cũng bắt mình học thuộc cuốn lời thoại này. Mọi chuyện dường như đang diễn biến tốt đẹp.

Torng lòng tôi lại tuôn trào cảm giác ngọt ngào.

Một lúc sau, anh Nam Xuyên lại ra sân khấu, anh ấy còn gửi lại cho tôi một nụ cười đẹp trai và ánh mắt đầy tin tưởng sau đó mới yên tâm đi ra ngoài.

Nửa buổi biểu diễn đầu kết thúc một cách thuận lợi. Quay lại hậu đài, ai trong chúng tôi cũng đều vui mừng hoan hô âm lên, ngay cả đôi chân mày luôn nhăn nhó trên gương mặt cứng đơ của Nguyên Dạ lần đầu tiên giãn ra một cách thoải mái.

Mọi người tặng tôi lên không, cái cảm giác này thật là hạnh phúc.

“Tuyệt quá! Tiểu Chí giỏi quá!” “Tiểu Chí là anh hùng của chúng ta! Tiểu Chí muôn năm...”

Tôi cảm động đến rơi nước mắt. Cố lên! Cố lên! Nửa buổi sau nhất định phải làm cho thật hay, nhất định không để ọi người thất vọng!

“Tiểu Chí! Tiểu Chí!”

Hả? Tiếng của A Mộc! Lúc này, A Mộc kích động chạy đến ôm chầm lấy tôi. “Tiểu Chí tuyệt quá! Vừa rồi là do cậu phối âm đúng không?”

Tôi vừa mừng vừa kinh ngạc: “Hả? A Mộc, sao cậu biết? Cậu nghe ra à?”

“Nói thừa! Người ta nghe không ra, còn chúng ta đã ở chung nhau bao nhiêu năm rồi, chẳng lẽ tớ không nghe ra giọng của cậu hay sao?”

“Hi hi, A Mộc, thấy tớ biểu hiện thế nào?”

“Tuyệt vời! Tuyệt vời quá Tiểu Chí ơi! Cậu nhất định phải cố lên! Nửa buổi sau nhất định phải biểu hiện tốt hơn nữa!”

Cảm động quá! A Mộc thật là hiểu ý mình, không thẹn là người bạn nối khố của mình. Vì muốn chúc mừng tôi mà cậu ấy chịu “vứt bỏ” anh Hàn Vũ ngồi cạnh bên để đến thăm tôi! Ai nói con gái trọng sắc khinh bạn kia chứ? A Mộc của tôi đâu có như thế? Trong lòng cậu ấy, tôi luôn chiếm vị trí thứ nhất! Đương nhiên rồi, A Mộc trong lòng tôi cũng như thế mà!

(Lời bình: Đừng có tự suy diễn lung tung! Đó là do Hàn Vũ đang ngủ thối, đầu thềm để ý đến cô ta!)

“Này! Tớ biết rồi! Tớ nhất định sẽ biểu hiện tốt hơn!”

“Hả? Thời gian sắp đến rồi, tớ có thể đi với cậu không? Tớ rất muốn xem cậu phối âm thế nào!” A Mộc nói.

“Hi hi! Được thôi! Thế chúng ta đi nào! Ủa? Cuốn lời thoại của tớ đâu?” Tôi hỏi.

“Có thể là bỏ quên ở hậu đài, chúng ta mau tìm đi.”

“Được!”

Thế là, tôi và A Mộc chạy ra sau hậu đài. Trời! Còn may, cuốn lời thoại vẫn còn ở đó. Nhưng tôi nhớ rõ ràng là không phải để ở đây mà. Thôi không nghĩ nữa, màn hai sắp bắt đầu rồi.

Tôi tự tin cầm cuốn lời thoại lên, đứng trước micro, còn ra dấu “V” với A Mộc đang đứng bên cạnh nữa. Hi hi, xem ra tâm trạng của tôi ngày càng tốt hơn rồi.

Màn sân khấu lại lần nữa được kéo lên. Màn này là màn anh Nam Xuyên và chị Lai Tử đối thoại với nhau, tôi vừa cẩn thận nhìn chăm vào miệng chị Lai Tử vừa nhìn xuống cuốn lời thoại, A Mộc cũng dùng thước kẻ lên chỗ tôi chuẩn bị đọc.

Mọi chuyện vẫn cứ tiến triển thuận lợi như thế. Ha ha... Thắng lợi trong tầm tay rồi! Thật hay quá! Dương Hạ Chí tôi sắp hoàn thành nhiệm vụ lớn lao đầu tiên trong đời mình rồi! Ha ha ha! Hạnh phúc quá!...

“Tiểu Chí! Cậu đọc cái gì vậy? Cậu đọc sai lời thoại rồi!” Đột nhiên, A Mộc giật micro trước mặt tôi, ngạc nhiên kêu lên. Dưới khán đài mọi người cười ầm lên, còn la hét om sòm nữa.

Hả? Chuyện gì thế?

Tôi nhìn lên sân khấu, chỉ thấy chị Lai Tử hai mắt rục rịch lửa trừng mắt nhìn tôi, ba giây sau, chị Lai Tử bùng mắt khóc chạy xuống dưới. Ngay cả anh Nam Xuyên cũng ngơ mặt ra đứng đó.

Lúc này tôi mới có phản ứng, mình nhất định phạm phải lỗi lầm gì rồi! Tôi cúi xuống nhìn lời thoại mà tôi vừa đọc.

“Anh Nam Xuyên, em thích anh lắm...”

A! Sao lại biến thành thế này? Sao lại biến thành câu này? Rõ ràng không phải mà?

Điều đáng ghét nhất là tôi trong lúc sơ suất đã đọc luôn câu đó lên. Hu hu... chẳng trách gì chị Lai Tử lại giận mình như thế! Lần này, mình hại chị ấy trở thành trò cười cho cả trường rồi!

Chết rồi! Anh Nguyên Dạ hầm hầm chạy về phía tôi tính sổ! “Dương Hạ Chí! Cái đầu heo này! Coi như cô với Lai Tử có thù oán gì với nhau thì cũng không nên trả thù vào lúc này chứ?”

Cái gì? Trả thù? Ân oán? Tôi tức tưởi khóc. Hu hu hu... Anh Nguyên Dạ sao lại có thể nói như thế?

A Mộc vội bước ra trước mặt tôi giải thích, lấy cuốn lời thoại trong tay tôi đưa cho Nguyên Dạ xem: “Anh Nguyên Dạ. Anh hiểu lầm rồi, anh xem này, cuốn lời thoại bị người ta sửa rồi. Nhất định là có người cố ý hãm hại Ban Kịch nghệ!”

Anh Nguyên Dạ xem qua cuốn lời thoại xong, giận phùng phùng nói: “Đáng chết! Nếu để tôi biết được là ai làm, tôi nhất định không tha cho chúng.”

Vốn cứ nghĩ là chuyện này xảy ra thì anh Nam Xuyên sẽ chạy xuống, nào ngờ anh ấy vẫn đứng trên sân khấu, ngằn ngừ không chịu xuống. Chẳng lẽ anh ấy muốn tiếp tục biểu diễn sao? Đúng vậy. Đột nhiên, anh Nam Xuyên trên sân khấu tiếp tục biểu diễn, mà còn đọc lên lời thoại mà chúng tôi chưa từng nghe bao giờ: “Ôi! Magaret thân yêu! Chẳng lẽ em thay lòng đổi dạ rồi sao? Chẳng lẽ trong lòng em đã có người khác rồi sao?”

Hả? Ở đâu ra lời thoại này thế? Trong cuốn lời thoại không có mà? Rõ ràng, khán giả bên dưới tỏ ra rất hiếu kỳ, trong chốc lát trở nên yên tĩnh lạ thường, hình như đang chờ đợi lắng nghe lời thoại tiếp theo.

Anh Nam Xuyên nói tiếp: “Cho dù thế nào... Anh cũng phải dành lại trái tim em! Magaret! Bây giờ, anh đi tìm em đây!” Nói xong, anh Nam Xuyên nháy mắt về phía tôi, A Mộc và anh Nguyên Dạ đang đứng.

“Đáng ghét! Mau kéo màn!” May mà Nguyên Dạ phản ứng nhanh, kịp thời cho nhân viên lên sắp xếp, anh Nam Xuyên mới có thể thở ra một hơi chạy vào trong.

Cùng chạy qua đồng thời với anh Nam Xuyên là chị Lai Tử mới vừa khóc lúc nãy. Chị ấy vừa thấy tôi là nhào đến ngay, nhìn thấy tay chị ấy sắp sửa tát vào mặt mình, nhưng tôi không kịp né, chỉ sợ quá nhắm mắt lại. Sao không thấy chị ấy đánh xuống nhỉ?

“Đáng chết! Cô làm cái gì thế? Chuyện này không liên quan đến cô ấy!”

Cảm ơn trời đất! Thì ra Nguyên Dạ kịp thời kéo tay chị ấy lại, rồi quay ra đằng sau kêu lớn: “Đa Lâm! Mau dẫn Lai Tử qua phòng giải lao nghỉ ngơi!”

“Vâng! Trưởng ban!” Anh Đa Lâm lập tức dẫn chị Lai Tử vẫn còn đầm đìa nước mắt đi ra.

Nhìn thấy bóng dáng run run của chị Lai Tử, lòng tôi khó chịu vô cùng. Nếu vừa rồi tôi không nghĩ ngợi lung tung, tập trung vào lời thoại thì đã không có sự hiểu lầm này, như vậy âm mưu của những kẻ xấu xa muốn hại Ban Kịch nghệ cũng đâu có thành công. Đều là do tôi cả.

“Bây giờ phải làm sao đây?” A Mộc cũng căng thẳng như chúng tôi hỏi.

“Cho dù thế nào thì vở kịch cũng phải diễn đến hết vở!” Gương mặt Nguyên Dạ kiên định nói.

Anh Nam Xuyên nói tiếp: “Ừ, tớ cũng nghĩ thế. Bây giờ, nếu có người phối hợp với tôi diễn nốt phần còn lại thì có thể miễn cưỡng hạ màn được rồi!”

Tìm người phối hợp? Ánh mắt mọi người chăm chú vào tôi!

Hả? “Mọi người không cần phải nhìn tôi như thế đâu? Tôi không được đâu!” Tôi nói.

“Cần phải phối hợp thế nào?” A Mộc đột nhiên hỏi lớn.

Ánh mắt mọi người chuyển qua nhìn A Mộc.

Anh Nam Xuyên cũng nhìn A Mộc thăm dò một chút, sau đó thật lòng nói: “Bây giờ, kịch bản cũng không sử dụng được nữa, cần phải có một cô gái có khả năng ứng biến nhanh nhạy để phối hợp với tôi, tùy hứng biểu diễn nốt phần còn lại Trà Hoa Nữ cải biên tức thời này.”

Hả? Không có lời thoái, không có kịch bản? Hoàn toàn là tùy hứng mà diễn? Hơn nữa trước giờ chưa từng tập luyện chung, chưa từng quen biết nhau! Chết thật... Cho dù là Ban Kịch nghệ oai phong cỡ nào thì cũng không xong rồi.“Em có thể!” A Mộc nói.

“Em?...”

Cả ba người chúng tôi mở to hết cỡ con mắt nhìn A Mộc vì câu nói kinh thiên động địa của A Mộc.

Trời ơi! A Mộc điên rồi sao? Khó lắm đấy! Làm không xong sẽ thành trò cười cho thiên hạ! Tuy tôi thừa nhận rằng A Mộc rất thông minh, nhưng lần này quả thật là quá khó!

“Được! A Dạ, để cô ấy thử xem sao?”

Hả, anh Nam Xuyên cũng đồng ý?

Tôi vội bước lên nắm chặt lấy tay A Mộc: “A Mộc, cậu không được đâu! Không được đâu mà!”

“Yên tâm đi! Không có vấn đề gì đâu mà!” Nói xong, A Mộc vô cùng tự tin đi theo anh Nam Xuyên vào phòng thay đồ.

Trời ơi! Toàn bộ lộn xộn hết cả rồi! Thiên hạ đại loạn... Đều là do tôi cả! Nếu tôi không sơ ý đọc sai thì sẽ không thể xảy ra chuyện này, A Mộc cũng sẽ không phải liều mạng nhận lấy nhiệm vụ không thể hoàn thành này... Hu hu... Đều là do tôi...

15 PHÚT SAU Qua một lúc bố trí khung cảnh, bức màn lại được kéo lên. Mọi người cảm thấy vô cùng kỳ lạ, nhưng vẫn vỗ tay cực kỳ nồng nhiệt cho lần kéo màn này.

Tâm trạng của tất cả nhân viên đều thể hiện nỗi lo âu trên mặt, tôi cũng toát mồ hôi. A Mộc ơi, cậu phải cố gắng lên! Vì Ban Kịch nghệ, vì bản thân cậu, vì người bạn thân của cậu là tôi đây. Cậu nhất định phải cố gắng!

Năm... Bốn... Ba... Hai... Một... Biểu diễn chính thức bắt đầu.

Tôi không thể tin được, hai thiên tài này lại biến “Trà Hoa Nữ” cải biên thành một câu chuyện hoang tưởng, A Mộc hóa thân thành Trà hoa tiên tử giúp cho anh Nam Xuyên trong vai Duval giải thoát khỏi sự mê muội trong tình yêu và chỉ ra cách để giúp anh lấy lại được trái tim của Magaret. Một vở kịch kinh điển đã bị họ cải biên thành một vở kịch vui đầy lãng mạn như thế đấy.

Thật khiến người ta phục sát đất, hơn nữa mọi người còn rất hứng thú với lần cải biên phi thường này. Sau khi buổi biểu diễn kết thúc, tiếng hoan hô của khán giả kéo dài đến mười mấy phút sau mới dứt. Hình như mọi người đều cảm thấy kết thúc như thế rất mới mẻ, rất đặc sắc, nhiều người còn hô lên muốn xem tiếp phần sau nữa.

Trời ơi! Thật không ngờ! Đặc biệt là những người muốn hãm hại chúng tôi nhất định không ngờ cuối cùng lại có kết cục như thế! Ha ha ha... A Mộc vạn tuế!

49. Chương 49

MÀN 9BẮC CỰC QUANG XOAY CHUYỂN

Thế giới xoay quanh ngón tay bạn, Nhấp nháy...

INGÀY HÔM SAU “Tiểu Chí, mau dậy đi con, xem ai đến kìa!”

Mới sáng sớm thứ 7, ai đến tìm tôi thế? Buổi biểu diễn hôm qua khiến tôi mệt rã người, sao chẳng cho người ta ngủ nướng chút nào vậy? Ủa? Không phải là A Mộc chứ? Chẳng lẽ rủ mình đi dạo phố à? Nhưng tôi hiện giờ chẳng có chút tâm trạng nào đi dạo phố cả.

“Tiểu Chí, mau ra đây đi, có khách đang chờ này.” Giọng nói dịu dàng của mẹ lại vọng đến.

Hừ... Chán thật! Dậy thôi, tuy tôi rất muốn ngủ tiếp, không gặp ai hết.

“Mẹ, con ra rồi này...” Tôi vẫn còn mặc đồ lót, con cái những nhà bình dân không mặc đồ ngủ vào mùa hè mà còn đầu tóc thì vẫn còn rối bung, vừa dụi mắt vừa đi ra khỏi phòng.

“Hello!” Giọng nói này nghe quen quá vậy nhỉ? Tôi bưng tỉnh mở to mắt ra. “Hả? Anh Nam Xuyên?” Thê thảm cho tôi rồi, cái thân hình chưa phát triển này của tôi bị anh Nam Xuyên nhìn thấy, mất mặt quá! Ngay cả mẹ cũng thấy khó coi: “Tiểu Chí, mau vào thay đồ đi, đừng để anh ấy cười cho.”

“Dạ! Xin lỗi!” Tôi vội vàng đỏ mặt chạy vào phòng, đóng cửa phòng nhanh như chớp, tim cứ đập rộn lên như điên, mặt nóng bừng bừng! Sờ trán... hình như mình sốt rồi.

Thật là... Không biết anh Nam Xuyên có nhìn thấy rõ cái thân hình xấu xí này không nữa... Hu hu hu... Tôi muốn chết luôn cho rồi... “Thật kỳ lạ, anh Nam Xuyên sao lại đến nhà tôi? Mà còn đến sớm nữa? Thật xui xẻo!...” Tôi vừa thay đồ vừa nghĩ tiếp: “Không biết có chuyện gì. Ui da! Không phải chuyển lời của Nguyên Dạ đuổi tôi khỏi Ban Kịch nghệ chứ? Nhưng cũng đâu cần đến sớm thế này? Sợ thêm một ngày phải tính tiền công một ngày à?”

Thay đồ xong, tôi vội rửa mặt, chải đầu, còn chăm chút gắn cái kẹp tóc mẹ mới cho hôm qua lên đầu, xong rồi mới dám trở lại phòng khách. Chỉ thấy mẹ thân yêu của tôi đang trò chuyện rất thoải mái với anh Nam Xuyên. Xem ra, anh này quả nhiên lợi hại, ngay cả mẹ mà cũng thích anh ấy. “Mẹ...” Tôi áy náy ngắt quãng cuộc trò chuyện của họ, thậm chí còn hoài nghi sự xuất hiện của mình có cần thiết không nữa. Họ đang nói với nhau thật là thoải mái mà?

Mẹ lúc này mới phát hiện ra tôi: “Tiểu Chí, con qua đây. Ngồi chơi với anh Nam Xuyên đi, mẹ đến nhà dì Trần đây. Con nên nghe lời anh đấy nhé!” Mẹ còn quay qua nói với anh Nam Xuyên cái gì đó, sau đó xách giỏ đi ra ngoài. Sao mẹ nói không nghe xuôi tai một chút nào thế? Bảo tôi nghe lời anh? Làm như anh ấy là ông chú, còn tôi là đứa trẻ mới học mẫu giáo? “Cô bé! Vẫn còn buồn chuyện hôm qua à?” Anh Nam Xuyên rõ ràng biết thế mà vẫn hỏi. Chuyện xấu hổ như thế, làm sao có thể chớp mắt quên như thế? Tôi còn muốn bỏ học luôn nữa kìa.

Tôi cúi đầu, không đáp lời.

“Ha! Anh đâu có buồn, em lo làm gì cơ chứ?”

Anh Nam Xuyên nói đúng, người nên buồn là anh ấy mới đúng chứ. Bị một người con gái chẳng ra gì như tôi nói “Em thích anh Nam Xuyên quá” trước mặt mấy ngàn người, nếu là người khác cũng thấy phiền nữa là...

“Được rồi! Phấn chấn lên đi, anh hôm nay đến dẫn em đi thư giãn một chút!”

“Thư giãn? Sao...”

“Sao cái gì nữa? Thư giãn là thư giãn!”

“Nhưng mà...”

“Ui, đi thôi! Em còn đứng đó mà lòi thôi!”

Thế là, không cho tôi nói, anh ta kéo tôi đi ra ngoài.

Xuống đến dưới nhà tôi mới phát hiện ra anh Nam Xuyên hôm nay không lái xe hơi đến, mà đi bằng một chiếc xe đạp rất đẹp.

“Anh này, hôm nay anh định đạp xe đạp chở em đi hóng gió hả?” Tôi vừa kinh ngạc vừa mừng rỡ hỏi.

“Sao thế? Em không thích à?”

“Sao lại không? Em thích lắm ấy chứ!” Tôi vui mừng khôn xiết, từ nhỏ đến giờ đã lâu, lâu lắm rồi không có ai dùng xe đạp chở tôi đi chơi cả.

“Thế em còn không nhanh lên? Mau lên xe đi!” “Ồ! Vâng!” Tôi chạy đến ngồi lên xe mà lòng vui như hội. Không phải chứ? Anh Nam Xuyên người cao, xe cũng cao nữa, đối với dáng người của tôi, việc leo lên chiếc xe cao thế này quả thật khó khăn.

Chuyện gì thế này? Tôi còn đang cố sức leo lên thì anh Nam Xuyên đột nhiên ôm tôi lên, nhẹ nhàng đặt xuống yên xe, còn cười một câu, “Con heo ngốc” nữa! Sau đó anh bắt đầu đạp đi.

Còn tôi? Chìm đắm trong giây phút anh Nam Xuyên ôm lấy tôi lúc này, thậm chí chẳng còn biết xe chạy đi đâu nữa, cảm giác này thật là kỳ diệu...

50. Chương 50

II

“Anh lớp lớn này, chúng ta đi đâu thế?” Ngồi sau xe đạp của anh Nam Xuyên, tôi lớn tiếng hỏi.

“Hôm nay là chủ nhật, đừng có kêu anh lớp lớn nữa được không?”

“Hả? không kêu bằng anh lớp lớn? Thế kêu bằng gì?” “Ồ... Em thích kêu bằng gì cũng được!” Anh Nam Xuyên quay đầu lại làm mặt xấu rồi nói tiếp: “Anh Nam Xuyên, anh Nam Xuyên đẹp trai, anh Nam Xuyên siêu cấp đẹp trai... Ha! Tù em thích thôi à!”

Đẹp người thật là hạnh phúc, tự tăng bốc mình cũng chẳng khó khăn chút nào. Nếu là tôi nói ra mấy câu này, người ta nhất định cười cho thối mũi...

Chiếc xe đạp của chúng tôi sắp chạy đến nơi rồi? Tuy rằng tôi cũng không biết nơi đích đến là ở đâu nữa.

Một anh chàng đẹp trai như anh Nam Xuyên đạp xe đạp chạy trên một con đường nhỏ ở ngoại ô thành phố thật khiến người ta chú ý nhìn. Nhưng có điều, một người xấu xí như tôi ngồi phía sau thật chẳng xứng chút nào.

Người đi đường cứ chỉ chỗ về phía chúng tôi. Tôi không biết họ đang nói cái gì, có hai khả năng.

Khả năng thứ nhất: “Ôi chao! Thật là đáng tiếc! Một anh chàng đẹp trai thế mà lại bị một con khủng long chưa trưởng thành chiếm mất?”

Còn khả năng thứ hai: “Anh chàng đẹp trai giàu tình yêu thương ghê. Nghỉ ngày chủ nhật không hẹn hò đi chơi với người yêu, mà chờ em gái còn học mẫu giáo của mình đi chơi!” Nếu tôi là một cô gái xinh đẹp, mặc một chiếc áo dài thướt tha thì mấy người đó có dám nói thế không? Như thế hai chúng tôi có thể thông thả mà ngắm cảnh đẹp hai bên đường rồi. Chúng tôi sẽ không bị ánh mắt khác thường của người khác nhìn mình.

Nghĩ như thế, tôi lại thấy mình có lỗi với anh Nam Xuyên. Tóm lại đều do tôi cả, khiến ột anh Nam Xuyên bình thường ai cũng yêu mến hôm nay hình như không còn ai ngưỡng mộ. Đột nhiên, anh Nam Xuyên quay đầu lại nói lớn: “Này! Mau ôm eo anh đi! Tốc độ sắp tăng nhanh ở phía trước đấy!”

Hả? Ôm eo anh Nam Xuyên? Thế thì tôi không phải đã biến thành quỷ râu xanh trong mắt mọi người hay sao? Không được! Không được! Tôi không thể làm chuyện này được!

Tôi còn đang do dự, đột nhiên tốc độ xe tăng nhanh, thì ra chúng tôi chạy đến một con đường dốc. Xe chạy nhanh quá, chút nữa ném tôi xuống đất. Tôi kêu lớn một tiếng, ôm đại lấy eo anh Nam Xuyên. Người khác chần chẫn sẽ nghĩ tôi lợi dụng anh Nam Xuyên, nhưng thôi kệ, lo giữ lấy cái mạng trước đã!

Gió thổi “ù ù” qua bên tai, tôi lấy hết can đảm mở mắt ra nhìn thì thấy hai chúng tôi đã đến một nơi cây cỏ xanh mướt, vô cùng xinh đẹp. Cảnh vật hai bên lướt nhanh ra phía sau, tôi cảm thấy mình như đang bay vậy, thật thích quá!

“Này! Cô bé, em sắp làm anh ngạt thở rồi này!” Xe dừng lại rồi, anh Nam Xuyên quay đầu lại nghịch ngợm nói. Hừ... Xe đã dừng lại rồi, tôi còn ôm cứng eo anh Nam Xuyên làm gì? Tôi lúc ấy mới đỏ mặt vội buông tay ra. Xuống xe, chúng tôi đi bộ từ từ đến gần một ngôi làng nhỏ ở gần đấy.

“Anh Nam Xuyên, chúng ta đến đây làm gì?”

“Đừng có ồn, lát nữa em sẽ biết!”

Hi hi, làm gì thần bí thế? Tôi tinh nghịch thè lưỡi, ngoan ngoãn đi theo anh Nam Xuyên.

Một lát sau, chúng tôi đến một nhà thờ nhỏ trong làng. “Hả? Đến nhà thờ làm gì?”

“Vào đây nào! Chúng ta sắp làm một việc vô cùng quan trọng!”

Vô cùng quan trọng? Là chuyện gì thế? Tôi tò mò đi theo anh Nam Xuyên vào trong. Hả? Trong này chẳng có ai hết!

Tôi bắt chước anh Nam Xuyên quỳ xuống ghế cầu nguyện ở hàng thứ ba. “Anh Nam Xuyên, anh muốn làm gì vậy?”

Anh Nam Xuyên không nói gì, vẫn cứ đan chặt hai tay phía trước để trước ngực, mắt nhắm lại, thái độ nghiêm túc bắt đầu thăm cầu nguyện.

Anh Nam Xuyên cầu nguyện cái gì thế? Tôi cố ý nghe ngóng, muốn nghe xem anh ấy đang cầu mong điều gì?

“... Chúa Jesus, Đức Mẹ Maria, Đức phật tổ Thích ca mâu ni...”

Hả? Anh ấy đang nói lung tung gì thế?

“... Xin hãy phù hộ! Phù hộ cho Dương Hạ Chí thông minh lên một chút...”

Tôi muốn xiú... Có cần làm tôi tổn thương thế không? Chẳng lẽ chỉ vì trí tuệ của tôi kém cỏi mà phải chạy ra tít ngoài này hay sao?

“... Trước giờ Ban Kịch nghệ chúng con chưa có một thành viên chính thức nào ngốc đến nỗi không có môn nào đạt yêu cầu cả! Xin hãy phù hộ cho cô ấy...”

Hả? Anh Nam Xuyên nói gì? Thành viên chính thức? Anh... anh ấy nói tôi sao? Rốt cuộc là chuyện gì thế?

Tôi kích động nắm lấy tay anh Nam Xuyên lắc lắc: “Anh lớp lớn! Anh lớp lớn! Rốt cuộc là chuyện gì thế? Anh mới vừa nói cái gì mà thành viên chính thức gì đó? Là cái gì hả?”

Anh Nam Xuyên tinh nghịch cười: “Trời ơi! Em ngốc đến như thế kia à? Chẳng hiểu nổi cái gã Nguyên Dạ ấy sao lại đột nhiên đồng ý ột cô bé ngốc như em chính thức gia nhập Ban Kịch nghệ rồi! Ha! Anh thấy chắc là cậu ta điên rồi!”

Hu hu hu... Tôi thấy không phải Nguyên Dạ điên đâu, mà tôi điên thì có: “Cái gì? Chính thức gia nhập Ban Kịch nghệ? Thật hả anh? Anh Nguyên Dạ không phải đã nói là môn nào em cũng phải thi đạt chuẩn thì mới có thể làm thành viên chính thức sao?” “Cho nên mới nói, cái gã này chắc là điên rồi! Còn điên nặng nữa! Còn mời em tham gia buổi tiệc chúc mừng vào tối mai nữa! Em nói xem anh ta có điên không?” Anh Nam Xuyên nói xong, cười mãi.

Điều này là thật sao? Tôi thật sự trở thành thành viên chính thức của Ban Kịch nghệ rồi hay sao? Tôi không phải nằm mơ chứ? Thật là hạnh phúc quá! Tôi nhất định phải kể ẹ nghe! Phải kể cho A Mộc nghe nữa! Cậu ấy nhất định vui lắm, nhất định cảm thấy tự hào về mình lắm! Hu hu hu! Tôi hạnh phúc quá đến nỗi muốn chết luôn...

“Tuyệt quá! Em là thành viên chính thức rồi! Em là thành viên chính thức của Ban Kịch nghệ rồi! Thật là vui quá! Em là thành viên chính thức rồi...”

Tôi vui mừng chạy nhảy lung tung như điên trong ngôi nhà thờ nhỏ ấy, vui như một con châu chấu tìm thấy môi vậy (Lời bình: ... Câu so sánh lúc nào cũng khá đặc biệt đấy chứ!), tôi không ngừng hét lên, nhảy lên. Ngay lúc này đây, dường như ánh nắng chiếu khắp thế giới này đều chiếu sáng trên người tôi, tất cả những bóng tối của quá khứ đều bị xua tan đi hết.

51. Chương 51

III TRÊN ĐƯỜNG VỀ

“Anh Nam Xuyên, tối mai em thật sự có thể tham gia vũ hội chúc mừng của Ban Kịch nghệ thật hả? Anh không gạt em chứ?” Ngồi sau xe của anh Nam Xuyên, tôi khó mà che dấu tâm trạng phức tạp vừa vui mừng vừa có chút hoài nghi của mình, tôi không ngừng quấy rầy anh Nam Xuyên đáng yêu.

“Trời ơi! Cô bé ôi! Em hỏi đến một trăm lần rồi đó! Nếu còn hỏi nữa là anh lấy băng keo dán miệng em lại đây.”

“Hi hi, em biết rồi.”

Thật vui quá, tôi vốn nghĩ mình sẽ bị Ban Kịch nghệ khai trừ! Nào ngờ, còn được mời đến vũ hội chúc mừng vào tối mai nữa chứ, mà người mời còn là Nguyên Dạ nữa! Ôi... Tuyệt quá! Anh Nam Xuyên không trách tôi, anh Nguyên Dạ cũng không trách tôi, mọi người không trách tôi. Cả thế giới này đột nhiên xinh đẹp biết bao! Tôi yêu Ban Kịch nghệ!!!

Tôi muốn hét thật lớn lên như vậy, nhưng thấy không hay cho lắm, giống như tôi cố ý nịnh nọt anh Nam Xuyên vậy.

Chiếc xe đạp của chúng tôi chạy băng băng trên con đường rợp bóng lúc xế chiều, gió nhẹ thổi qua mặt tôi mát rượi, thổi qua tai tôi như một khúc nhạc tuyệt vời.

Chiều mùa hạ hôm đó, ánh nắng, lá xanh, dòng suối nhỏ, mây trắng, thảm cỏ... Tôi, Dương Hạ Chí, một cô bé hết sức bình thường như thế lại có thể ngồi trên chiếc xe đạp của anh Nam Xuyên đẹp trai thế kia, nói nói cười cười, vui vẻ hưởng thụ những khoảnh khắc tuyệt vời.

Đúng là một bức tranh tuyệt đẹp, tôi tự hứa rằng sẽ nhớ mãi, nhất định nhớ mãi.

“Anh Nam Xuyên, bây giờ chúng ta đi đâu? Đây đâu phải là đường về nhà?” Xe đã chạy đến trung tâm thành phố, nhưng rõ ràng đâu phải là đường về nhà tôi? Chẳng lẽ anh Nam Xuyên quên đường về nhà tôi rồi hay sao? “Em thật ngốc quá! Đường nhiên không phải là đường về nhà! Anh chở em đi mua đồ cho vũ hội tối mai.”

Tôi vội cúi xuống ngó vào người mình: “Mua đồ? Em đã mặc đồ rồi mà?” “Cạch cạch...” Xe của anh Nam Xuyên chút xíu nữa là đụng vào thùng rác. Anh Nam Xuyên chịu hết nổi nói: “Cái cô bé này! Xem ra Thượng Đế không hiển linh rồi. Trí tuệ của em vẫn cứ ở mức của một đứa trẻ mẫu giáo.”

“Em...” Tôi đỏ mặt, tủi thân cúi đầu xuống. Đáng ghét thật! Tôi chỉ nói sai có một câu thôi mà, làm gì mà nói người ta như vậy chứ? Cái miệng của anh Nam Xuyên xấu quá!

“Thôi được rồi! Nói em hai câu mà đã méo miệng rồi! Em coi cái dáng buồn cười của em kìa!” Anh Nam Xuyên quay đầu nhìn tôi, cười làm mặt xấu nói.

Trời ơi! Tôi khó chịu quá, anh ấy còn cười được nữa sao? Đây là hành vi gì thế? Rõ ràng là cười trên sự đau khổ của người khác. Buồn...

Nhưng tôi vẫn nói: “Anh Nam Xuyên, thực ra ở nhà em có nhiều đồ lắm, mua cái mới làm gì? Lãng phí lắm!” “Đồ ngốc! Đồ của em là đồ của học sinh tiểu học, sao mà tham gia vũ hội được?” Anh Nam Xuyên lại quay đầu qua cười, tình nghịch nháy mắt với tôi. Trời đất! Nụ cười như điện! Chút nữa là tôi bị điện giật rơi xuống xe. Anh Nam Xuyên nói tiếp: “Hơn nữa, đây là đồ mà anh muốn tặng em, không cần em trả tiền thì có gì mà lãng phí chứ!”

Hả? Tặng cho tôi?... Lãng mạn quá!... Anh Nam Xuyên nói tặng đồ mới cho tôi? Ngọt ngào quá!... Tôi sắp xỉu đây... Tôi sắp điên đây... Tim tôi đập rộn lên càng lúc càng nhanh... Chết thật! Không phải mình đã yêu anh Nam Xuyên rồi chứ? Có lẽ mình đã thích anh Nam Xuyên từ lúc mà anh ấy ôm mình lên xe rồi...

NHẬT KÝ TẮY XÓA CỦA TIỂU CHÍ Có phải cô gái nào cũng yêu một anh chàng cười xe đạp chở mình đi dạo mát không vậy?

(Hơ hơ... Mặt đỏ lên rồi nè...) Bởi vì đó là một bức tranh tuyệt vời chỉ có ở những đôi tình nhân mà thôi. Giống như lời trong một bài hát: “Chờ em đi như chờ ánh mặt trời, dù đi đến đâu cũng là ngày tươi đẹp, bướm bướm tình tự bay, hoa nở khắp trời, mỗi đóa hoa vì em mà thơm ngát...”

52. Chương 52

IV

Anh Nam Xuyên dẫn tôi vào một cửa hàng thời trang sang trọng. Thực ra, lúc trước tôi cũng có đi ngang qua đây mấy lần, lần nào cũng bị những bộ quần áo xinh đẹp trong tủ kính thu hút mắt hờn. Nhưng tôi chưa từng vào đây, bởi vì chỉ cần nhìn trang trí bên ngoài thôi thì cũng biết giá cả đắt lắm rồi. Hơn nữa, tôi cũng ngại vào xem lắm. Oa! Ở trong này tuyệt quá! Tôi chưa từng thấy nhiều quần áo đẹp như thế, hoa cả mắt lên luôn. Cô gái nào có được một bộ đồ ở đây thì nhất định sẽ hạnh phúc lắm. “Này cô bé! Còn đứng ngơ ra đây làm gì! Mau chọn đi!” Anh Nam Xuyên nói xong, đẩy tôi đi tới chỗ có nhiều quần áo đủ màu sắc. Ôi! Thật là đẹp! Hoa văn, màu sắc, chất vải, đường may... Tất cả đều hoàn hảo! Tôi vui đến nỗi nín thở! Nếu có thể, tôi hy vọng sẽ thử hết lần lượt từng bộ đồ ở đây, có tham lam quá không, hi hi...

Tôi vui mừng đến quên đi mọi thứ xung quanh, đầu óc không biết đi đâu mất, tôi cứ đứng đấy cười ngơ ngẩn một lúc, rồi đi đến một bộ váy ngắn có hoa li ti.

“Oa! Em chưa thấy cái váy nào xinh như cái này. Mặc vào nhất định là hạnh phúc lắm...” Tôi mơ mộng ngọt ngào. Tay tôi từ từ đưa tay về phía chiếc váy ấy...

Đột nhiên, một cô bán hàng xinh đẹp đỏ mặt đi đến, rất lịch sự chen vào giấc mơ của tôi: “Xin lỗi cô, thật ngại quá, cái này... cái này là đồ trẻ em... cô xem mấy cái khác nhé...”

Trời ơi! Xấu hổ chết đi được, nhìn qua anh Nam Xuyên chỉ thấy anh ấy đang cười đến chảy cả nước mắt.

“Anh Nam Xuyên... Em...”

Anh Nam Xuyên cố nhịn cười, vuốt vuốt lên đầu tôi: “Em bé ngoan đừng có chạy lung tung nhé, cần phải nghe lời chú nhé!”

Chú... chú? Trời ơi! Mình đã xấu hổ đến thế này mà anh ấy còn cười nữa? Thật chẳng có đạo đức chút nào.

“Xem ra để em tự chọn một bộ đồ thích hợp là không thể được rồi, thôi để anh Nam Xuyên này giúp em vậy!” Nói xong, anh Nam Xuyên bắt đầu cẩn thận chọn đồ cho tôi. Ôi... Cảm giác này giống như ông xã chọn mua áo cho bà xã phải không? Mặt tôi đỏ bừng lên.

(Lời bình: Trời đất! Dương Hạ Chí ơi là Dương Hạ Chí! Tư tưởng của cậu ngày càng xấu rồi đấy! Phải đi học một khóa tâm lý đi! Cả ngày cứ suy nghĩ lung tung cái gì đó! Còn cái gì mà “ông xã”, “bà xã” nữa, thật không biết xấu hổ!)

Hình như không hay lắm! Không được nghĩ bậy nữa! Không được nghĩ nữa!...

Anh Nam Xuyên quay qua cô bán hàng nói: “Người đẹp, giúp cô bé này thử bộ này nhé!”

Cô bán hàng vô cùng ân cần đi qua, lấy bộ đồ dạ hội mà đồ thẩm trên tay anh Nam Xuyên rồi quay lại nói với tôi: “Mời chị đi bên này.” Cô ấy mỉm cười dẫn tôi đi qua phòng thay đồ, vừa đi vừa nói nhỏ: “Chị này, anh bạn trai của chị đẹp trai quá. Chị thật là hạnh phúc!”

Hi hi... Tôi vừa vội giải thích đây chỉ là bạn bình thường thôi vừa lén cười thầm trong bụng, cảm giác bị hiểu lầm này thì ra hay đến thế.

(Lời bình: Dương Hạ Chí! Cậu càng ngày càng háo sắc rồi đấy!)

Sau đó, tôi đứng trong phòng thay đồ hết một lúc, đỏ mặt lên, sau đó mới bước ra.

“Hà? Sao lại không thử đồ?” Anh Nam Xuyên ngạc nhiên nhìn tôi.

“Anh Nam Xuyên, bộ đồ này... lộ liễu quá... Em thấy không nên thử đâu...”

Đúng rồi! Bộ này đằng sau chỉ có một chút vải, làm sao mà mặc được chứ? Tôi nhất định sẽ thành cái bánh to à xem, không chừng biến thành trò cười cho người ta nữa!

“Không được! Nhất định phải thử!” Anh Nam Xuyên chẳng hiểu lòng tôi chút nào, lại đẩy vào trong, còn ngồi ngoài cửa phòng thay đồ, không cho tôi ra ngoài.

Hừ, tôi không tin, anh Nam Xuyên có thể biến con chim sẻ như tôi thành phượng hoàng! Hơ... Đành vậy thôi, anh Nam Xuyên không sợ nhìn tôi mặc bộ đồ này vào thì tôi sẽ cho anh ấy coi. “Trời đất... mấy nhà thiết kế thật tiết kiệm quá...” Tôi vừa thay đồ vừa nhìn một cô bé kỳ cục trong gương là tôi đây, buồn bã lắm lắm: “Nếu phía sau thêm một miếng vải nữa là hay rồi... Thêm một chút nữa ở tay... Đùi cũng thêm chút nữa... Bụng cũng thêm một chút nữa... Thêm miếng vải nữa che mặt tôi lại cho rồi luôn đi! Thật là khó coi quá!... Làm sao mà ra gặp anh Nam Xuyên đây?”

Nhưng mà, vợ xấu xí cũng phải gặp chồng chứ? Hả? Sao mình có thể so sánh vậy được nhỉ? Đứng tần ngần mất mấy phút, cuối cùng, tôi lấy hết dũng khí, mở cửa đi ra khỏi phòng thay đồ.

Rầm... Anh Nam Xuyên đáng thương té từ trên ghế xuống đất, kinh ngạc nhìn tôi kêu lên: “Đây là cái gì? Em mặc bộ đồ này vào sao giống trái ớt khô quá vậy? Em có phải là con gái không?”

Tôi cũng không biết có được coi là con gái không nữa...

Anh Nam Xuyên lau qua lau lại mồ hôi trên trán, chỉ qua bộ đồ tây màu xanh nhạt: “Cô ơi! Thử bộ này giúp nhé!”

“Hả? Anh Nam Xuyên, không cần đâu! Bộ đó thấy bên trong hết à! Thật...” Anh Nam Xuyên không cho tôi nói xong một câu nữa, lần này chẳng nường tay đẩy tôi vào phòng thay đồ lần nữa.

Chết thật...

Thử hết bộ này rồi đến bộ đồ khác, bộ nào cũng khó coi quá chừng. Anh Nam Xuyên gần như phát khùng, tôi cũng vậy...

“Người em không có phát triển gì hết, lại thêm cái mặt như em bé hết thuốc chữa và hay đổ lên nữa... Xem ra cả đời em cũng không thể nào gọi cảm được.”

Không phải chứ? Anh Nam Xuyên, có cần kết luận sớm thế không? Có lẽ em chỉ dậy trễ thôi mà! Có thể chẳng bao lâu nữa em sẽ có thân hình tốt hơn. Tiểu Chí ơi Tiểu Chí! Sao mày lại phát triển xấu xí thế? Các bạn nữ cả lớp ai cũng phổng phao hết rồi, bây giờ chỉ còn lại mình mày, chẳng lẽ mày biến thành cô gái bằng đá hay sao? Đau lòng...

53. Chương 53

V

Tôi thật sự bội phục anh Nam Xuyên. Tôi bỏ ý định mua đồ rồi, nhưng anh Nam Xuyên vẫn không chịu thua, chọn cho bằng được bộ đồ trong cả ngàn bộ kia. Anh cứ kéo tôi đi xem khắp cả tiệm. Đột nhiên, một màn sáng trắng chớp nhanh qua mắt, chúng tôi lập tức nhìn lại. Một bộ váy công chúa trắng muốt đã lọt vào mắt chúng tôi.

Tôi muốn nó! Thật là kích động quá! Chính là nó! Chính là nó! Anh Nam Xuyên càng mở to mắt hơn nữa, chẳng nói chẳng rằng lấy bộ đồ đó xuống kéo tôi vào phòng thay đồ. Tôi kinh ngạc kêu lên: “Anh Nam Xuyên! Đây là phòng thay đồ nữ mà? Anh không được vào!”

“Ha! Tức cười! Sao anh không được vào? Anh là chú của em phải không nào?”

Tôi muốn xỉu... Hình như anh ấy chưa quên chuyện hồi nãy.“Hả? Anh Nam Xuyên định làm gì thế? A! Anh làm gì thế? Anh làm gì thế? Hả?” Chỉ thấy anh Nam Xuyên xắn tay áo lên cởi đồ tôi ra, dù tôi có la hét thế nào, trong chốc lát, trên người tôi chỉ còn chiếc áo lá với chiếc quần lót nhỏ xíu.

“Hu hu hu! Anh Nam Xuyên làm gì vậy?” Mặt tôi đỏ lên.

“Nói ít đi! Còn ngại cái gì nữa? Em quên rồi à? Mới hồi sáng này anh đã nhìn thấy rồi!” Anh Nam Xuyên vừa nói vừa mặc bộ đồ đó vào cho tôi: “Mặc đồ mà cũng la hét om sòm, thật phiền phức quá!”

Sao tôi thấy mình giống con búp bê cho người ta muốn đặt đâu thì đặt, còn anh Nam Xuyên thì giống chú của tôi quá! Thê thảm nhất là, còn để cho anh Nam Xuyên nhìn thấy cái thân thể phát triển không đồng đều này của tôi ở khoảng cách gần như thế. Hu hu hu... Thật xấu hổ quá!... Không còn mặt mũi nào...

Cuối cùng cũng mặc xong. Khi anh Nam Xuyên kéo tôi đứng chung vào trước gương, hai người chúng tôi đều ngẩn người.Đó chính là tôi sao?Tôi bị một cô công chúa nhỏ xinh đẹp tuyệt vời trong gương làm cho ngẩn người ra! Tôi không thể nào tin đó là chính mình! Mình có nằm mơ không?

Ngay cả anh Nam Xuyên cũng không tin vào mắt mình: “Tuyệt vời!”

Anh vui vẻ trả tiền,quay đầu nhìn tôi đang đỏ mặt bừng bừng. Hả? Có phải muốn hôn tôi một cái không hả? Có phải tôi dễ thương lắm không?(Lời bình: Dương Hạ Chí! Cậu càng ngày càng tự tăng bốc mình rồi đấy!)

“A! Anh Nam Xuyên! Anh làm gì vậy?”

Tôi còn đang suy nghĩ mông lung thì anh Nam Xuyên cười trêu chọc rồi ôm lấy tôi. Khiến cho trái tim tôi lại đập rộn lên lần nữa.“Đi thôi! Chúng ta về nhà thôi! Cô công chúa nhỏ!”Mang theo một nụ cười sáng khoái, tôi ngồi vào sau chiếc xe đạp. Giống như một cơn gió vui vẻ, xe mau chóng chạy về phía ngôi nhà nhỏ hạnh phúc của tôi.

54. Chương 54

VI

Sao nhanh về nhà quá vậy? Thật là tiếc thật! tôi còn muốn ngồi thêm chút nữa trên xe của anh Nam Xuyên...

Trong ánh nắng chiều, nhìn theo bóng anh Nam Xuyên đi xa dần, mặt tôi đỏ lên. Tôi còn nhớ đã từng xem qua bộ phim gì đó, vai nữ chính cũng ngồi sau xe đạp của vai nam chính, sau đó hai người yêu nhau, lãng mạn quá... Ủa? Có phải cô gái nào cũng thích một anh chàng đạp xe chở bạn đi dạo trong ánh nắng chiều không nhỉ? Có phải điều lãng mạn trên chiếc xe đạp kia là nơi độc chiếm của tình yêu?Nếu thế, hi hi, nếu một anh chàng thích một cô gái thì cứ lấy xe đạp chở cô ấy đi chơi, tôi đảm bảo rằng, cô gái đó nhất định sẽ cảm động cho coi! Hi hi...

Hả? Tôi đang nghĩ lung tung gì thế? Mặt lại đỏ bừng lên... Thôi rồi, Dương Hạ Chí à Dương Hạ Chí, học hành của mày thấp lè tè rồi không nói, cả ngày còn nghĩ vớ vẩn đến mấy cái chuyện nam nữ nữa, xấu hổ quá! Thôi đi! Không nghĩ nữa! Mau về nhà thôi! Mẹ đang chờ mình mà!

Hi hi, lòng tôi thật vui quá! Tôi vui vẻ chạy lên lầu.

“A Mộc, sao cậu cũng đến đây?” Vừa mở cửa, thấy A Mộc đang ngồi trên ghế nệm uống nước cam, tôi vui mừng nhảy bổ về phía A Mộc, ôm cứng lấy cậu ta, hôn một cái thật mạnh vào mặt cậu ấy.Hi hi! Tôi thật vui quá! Vừa đúng lúc tôi có nhiều điều muốn nói với cậu ấy. A Mộc vội đẩy tôi ra: “Cậu điên rồi à? Sao lại vui thế?”

“A Mộc!” Tôi xúc động muốn khóc luôn, bởi vì tôi biết, A Mộc nếu biết tôi là thành viên chính thức của Ban Kịch nghệ thì nhất định sẽ vui chết luôn.

“A Mộc! Báo cho cậu một tin mừng! Cậu nhất định không tin đâu!”

“Mau nói đi! Đừng ra vẻ thần bí nữa!”

“A Mộc! Tớ... hi hi... Tớ là thành viên chính thức của Ban Kịch nghệ rồi!”

A Mộc ngăn người ra hai giây, sau đó đỏ cũng mừng rỡ kêu lên: “Cái gì? Cậu vừa nói cái gì?”

“Hi hi... Tớ là thành viên chính thức của Ban Kịch nghệ rồi!”

Lúc này, A Mộc đã nghe rõ từng từ một. Cậu ấy vui mừng nhảy cẫng lên, ôm chầm lấy tôi. Hi hi, còn ôm chặt hơn tôi lúc nãy nữa! “Tiểu Chí, cậu nói thật chứ? Tớ tự hào về cậu quá! Cậu thật là tuyệt vời! Cậu thật giỏi quá! Tiểu Chí...”

“A Mộc...”

Hai đứa chúng tôi ôm nhau vui mừng! Thật vui quá! Thấy A Mộc vui như thế, tôi càng vui hơn!

“A Mộc, mẹ tớ đi đâu rồi?”

“Đi đi siêu thị rồi, tối nay tớ ngủ ở nhà cậu, đi nói đi mua thêm thức ăn.”

“Hả? Ngủ ở nhà tớ? Thật không đó A Mộc?” Tôi vui mừng kêu lên.

“Đồ ngốc! Gạt cậu làm gì?”

“Tuyệt quá! Tớ đang có rất nhiều chuyện muốn nói với cậu này!” Tôi vui vẻ kéo A Mộc ngồi xuống ghế nệm: “Cậu biết không? Anh Nam Xuyên mời tớ đi dự dạ hội chúc mừng của Ban Kịch nghệ đó!”

“Ha ha! Cậu có biết không? Tớ cũng nhận được lời mời của Ban Kịch nghệ đó!” Tôi ngạc nhiên: “Hả? Cậu nói thật chứ?”

A Mộc đắc ý nói: “Đương nhiên rồi! Tớ đoán nhất định là do sự thể hiện thiên tài của tớ ngày hôm qua đã cứu Trưởng ban Ban Kịch nghệ ra khỏi dầu sôi lửa bỏng đấy! Cho nên anh ấy mới muốn cảm ơn tớ! Hi hi...”

“Oa! Tuyệt quá! Thế là ngày mai chúng ta có thể cùng đi rồi!” Tôi vui như muốn điên lên luôn.

“Hi hi! Tớ nhất định phải nắm lấy cơ hội này lấy lòng trưởng ban của các người, để anh ấy phá cách tiếp nhận tớ vào Ban Kịch nghệ.”

“Hả? Cậu nói Nguyên Dạ hả? Ừ, anh ta chẳng có lòng tốt thế đâu! Tớ nghĩ lần này mời cậu đi dự dạ hội nhất định là anh Nam Xuyên rồi, anh ấy sẽ đồng ý cho cậu tham gia Ban Kịch nghệ.”

A Mộc tinh nghịch nháy mắt với tôi: “Hả? Hình như là cậu hiểu anh Nam Xuyên lắm ấy?” “Hả? Cậu nói cái gì thế? Đừng có nói bậy...” Mặt tôi đỏ bừng lên.

“Tớ nghe dì nói là hôm nay cậu đi ra ngoài với anh Nam Xuyên mà. Thành thật khai báo mau, hai người đã làm gì hả?”

“Không! KHÔNG có gì hết... Thật mà...” Tôi chẳng làm gì nên tội, sao lại lo lắng thế cơ chứ? Thật là... “Ừ? Đây là cái gì?” Lúc này, A Mộc mới phát hiện ra bộ đầm công chúa mà anh Nam Xuyên đã mua cho tôi.

Tôi vội giành lại: “Ui da! Đừng có động vào! Coi chừng làm dơ đó!”

“Ồ... Hi hi hi...” Chết rồi, phản ứng quá khẫn trương vừa rồi của mình vừa rồi nhất định sẽ khiến A Mộc nghi ngờ. Lúc này, cậu ấy đang “gian xảo” nhìn tôi cười: “Cái cậu này nhé! Hừ hừ, còn dám gạt tớ à? Nói, đây là anh Nam Xuyên mua tặng cậu phải không?”

“Ồ...” Tôi đỏ mặt đến nỗi muốn sốt lên.

A Mộc nhìn tôi sẫm soi: “Ồi chao... Không nói hả? Như thế là tự thừa nhận rồi đấy nhé! Đồ ngốc hư hỏng! Cậu và anh Nam Xuyên yêu nhau rồi phải không hả? Phải không?”

Tôi vội giải thích: “Hả? Đâu có! A Mộc, cậu hiểu lầm rồi! Thật là không có mà!”

“Hừ, tớ không tin. Cùng nhau đi chơi cả ngày cuối tuần, mà còn mua một bộ đồ thật đẹp tặng cậu nữa chứ! Nhất định là đúng rồi!”

“Không phải đâu!”

“Phải!” A Mộc khẳng định.

“Không phải đâu! Tổ chỉ là yêu thầm anh Nam Xuyên mà thôi! Tớ...”

“Ha ha ha! Dương Hạ Chí yêu thầm! Dương Hạ Chí yêu thầm anh Nam Xuyên! Yêu thầm rồi! Dương Hạ Chí yêu thầm anh Nam Xuyên!...”

A Mộc, cậu có cần vui thế không? Có cần hét lên lớn tiếng thế không? Không phải cậu muốn cho cả thế giới này biết đó chứ? Thật sợ cậu quá!...

55. Chương 55

VIINGÀY HÔM SAULàm bài tập, chơi game, xem ti vi, làm thủ công... Tôi và A Mộc vui vẻ suốt ngày chủ nhật hôm đó, hai đứa cứ chờ đến buổi vũ hội lúc 8 giờ. Tuy tôi vẫn cứ buồn ngủ triền miên, nhưng cứ bị A Mộc kéo đi làm cái này làm cái kia. Thật chẳng hiểu nổi, mới sáng sớm đã dậy sớm thế, sao cậu ấy dồi dào sức khỏe thế không biết? Ừ, chỉ có điều là làm cho tôi cứ bị cơn buồn ngủ cuốn lấy nhưng không ngủ được. Buồn ngủ quá...

Vừa ăn cơm tối xong, A Mộc bắt đầu trang điểm cho tôi, cậu ấy nói, nhất định phải trang điểm nhạt một chút mới có thể hợp với bộ đầm mà anh Nam Xuyên mua cho. Hơn nữa, A Mộc còn gọi điện về nhà nhờ bố cậu ấy cho xe nhà đến đón chúng tôi đi. Ngồi xe của A Mộc thật là thoải mái.

7 giờ rưỡi tối, chiếc xe Lincoln của A Mộc đậu ngay dưới nhà tôi.

“Tiểu Chí, A Mộc, chúc các con dự hội vui vẻ nhé!” Mẹ tôi nói.

“Tạm biệt mẹ!”

“Chào đi!”

Tôi và A Mộc vui vẻ chào tạm biệt mẹ, chui vào trong xe. Lúc vừa ngồi vào xe, tôi cảm thấy mình giống như cô bé lọ lem đang mang giày thủy tinh, đi xe bí ngô vậy, cái cảm giác này thật là tuyệt! Hi hi, anh Nam Xuyên trong bữa tiệc có phải sẽ là chàng hoàng tử đến nắm tay mình và cùng khiêu vũ với mình đến nửa đêm không? Anh Nam Xuyên...

Xe bắt đầu nổ máy, tôi nghĩ ngợi lung tung trong lòng. Hai má đỏ bừng giống như hai trái táo vậy.

“Cậu đang nghĩ gì thế? Mặt đỏ lên rồi kia!” A Mộc tinh nghịch chìa mặt đến trước mắt tôi.

“Hả? Đâu có! Không có gì hết...” Tôi càng nói càng hồi hộp, mặt càng đỏ hơn nữa. A Mộc thông minh như vậy thì nhất định là biết mình nghĩ gì rồi.

A Mộc không nói nữa, mà ngồi xuống bên cạnh tôi cười. Chết thật... Có cần cười gian đến thế không?

Xe chạy như bay đến Câu lạc bộ “Đêm mùa hạ”. Đèn lồng treo bên trên khiến cho con đường như chìm trong màn ánh sáng lấp lánh, mộng lung, huyền ảo. Một mùi hương thơm thoang thoảng miên man xung quanh chúng tôi, làm say đắm cả những người đi tản bộ bên đường. Những chiếc bàn cà phê nhỏ bày ra hai bên lề đường, người ta đang vui vẻ thưởng thức khoảnh khắc nhàn rỗi trong đêm tuyệt vời này... Đó chính là một buổi tối cuối tuần vào đêm giữa mùa hạ ở thành phố này. Thì ra nó thoải mái và dễ chịu thế này.Ồi, sao tôi càng ngày càng thấy yêu mến thành phố này đến như vậy!

Nghe A Mộc nói, Câu lạc bộ “Đêm mùa hạ” là câu lạc bộ tốt nhất ở thành phố này, bao một đêm ở đây là tốn khá nhiều tiền. Ban Kịch nghệ thật là giàu có (nhưng tôi nghĩ chủ yếu là do họ có hai trưởng ban giàu có mà thôi).“Tiểu Chí! Mau lên!” A Mộc đột nhiên vỗ vào vai tôi, chỉ vào tòa nhà cực lớn và sang trọng phía trước cửa kính cho tôi xem: “Đó chính là Câu lạc bộ “Đêm mùa hạ”, đẹp quá!”

“Oa!” tôi nhìn theo hướng chỉ của A Mộc, bị cung điện nguy nga trước mắt làm cho ngẩn người ra.

Ừ... Nói lại kiến thức của tôi thật là kém. Ở thành phố này 15 năm rồi mà ngay cả một nơi đẹp thế này cũng chưa từng biết nữa! Nhưng nói gì thì cũng là bình thường thôi, bởi vì ngày thường, ngoài trường học và nhà ra, tôi chỉ có đi siêu thị đối diện nhà thôi, rất ít có cơ hội đi ra ngoài chơi.

“Nhìn kia! Tổ đã nói mà, may mà hôm nay nhờ bố tớ cho xe đến đón tụi mình, nếu không thì mất mặt chết đi!” A Mộc trẻ môi nói.

Quả thật, tôi thấy người phía trước cầu lạc bộ đậu rất nhiều xe hơi đẹp! Nêu tôi và A Mộc đi xe buýt đến thì e rằng bảo vệ sẽ không cho chúng tôi vào? Hừ... đúng là giàu nghèo khác biệt, đây chính là sự khác biệt về đẳng cấp, thật là đáng sợ.

“Két!...”

Một chiếc xe tuyệt đẹp dừng lại trước cửa cầu lạc bộ. Cửa xe mở ra, một cô gái xinh đẹp mặc một bộ đồ dạ hội lấp lánh ánh sáng bạc của các vì sao bước xuống. Oa! Thật là đẹp quá! Tôi và A Mộc ngồi trong ngấn người ra nhìn.

“Ủa? Là chị Lai Tử đó! Ôi... Chị ấy đẹp thật! Đẹp quá!” Tôi say mê nói.

“Đồ ngốc! Chị ấy là tình địch của cậu đấy! Cậu đúng là chẳng có chí khí gì cả!”

“Hả? Tình địch?” Tôi ngơ ngác nhìn A Mộc.

Gương mặt A Mộc hiện lên vẻ tức giận: “Cậu có phải ngốc thế không chứ? Chẳng lẽ cậu không biết là chị Lai Tử cũng thích anh Nam Xuyên nữa à? Bây giờ cậu phải cạnh tranh với chị ấy, sao lại có thể khen lấy khen để người ta thế? Đúng là ngốc!” “A Mộc đừng nói nữa!” Thẹn quá! Mặt tôi đỏ đến nỗi tím ngắt luôn rồi phải không? A Mộc này thật là, sớm biết thế thì tôi đã không nói với cậu ấy là mình thích anh Nam Xuyên rồi. Bây giờ mà nói mấy cái chuyện này thì thật là tức cười, chị Lai Tử đẹp như thế, tôi làm gì có hy vọng chứ?

Tôi thẹn quá cúi đầu xuống. Ừ... mình thật không biết tự lượng sức mình, lại dám nói thích anh Nam Xuyên? Tôi có tư cách gì mà yêu người ta chứ? Anh Nam Xuyên và anh Hàn Vũ cũng vậy, đều là thần tượng của nhiều người, trước mặt họ, tôi chỉ lớn hơn hạt đậu một chút xíu thôi. Tôi có tư cách gì mà tranh với mấy cô gái xinh đẹp kia chứ? Có tư cách gì mà đòi yêu này yêu nọ chứ?

Tôi còn đang thở dài thì A Mộc bạo lực kia lại ột cú lên đầu tôi: “Đồ... Đừng có động một cái là thở dài, phần chấn lên! Đừng có để tớ mất mặt! Cậu không kém hơn chị Lai Tử đâu!”

Hả? A Mộc có cần an ủi tôi thế không? Đúng là mở mắt lừa gạt mà... Mấy lời này gạt con nít cũng không tin nữa. Nếu trên người tôi có chỗ nào tốt hơn chị Lai Tử thì tôi đốt nhang cúng liền...

Xe của chúng tôi chạy một vòng trước sân, cuối cùng cũng dừng lại trước cửa Cầu lạc bộ “Đêm mùa hạ”. Xe chạy một vòng tròn lớn làm cho tôi choáng váng mặt mũi, lại còn có chút say xe nữa, đến khi xe dừng lại rồi mà hình như còn chưa kịp hồi phục đầu óc nữa. Xem ra mình chẳng có số đi xe hơi rồi.

“Chào buổi tối tốt lành.” Tôi còn đang ôm đầu chóng mặt thì một anh chàng đẹp trai mặc bộ lễ phục mở cửa xe.

Người mở cửa thôi mà cũng đẹp trai quá! Đây là một nơi thật tuyệt vời!(Lời bình: Cậu thật là mất mặt quá!) “Vâng! Cảm ơn anh! Hi hi hi...” trời ơi, tôi cười ngớ ngẩn thế sao? Không cần nói, nhất định là thế. Nhìn ánh mắt khinh thường của A Mộc là biết liền.

Tôi khập khiễng bước xuống xe. Hả? Sao đứng lên lại cảm thấy chóng mặt thế này? Chẳng lẽ mình thật bị say xe rồi sao? Ừ, xe tốt thế này cũng say xe nữa, xem ra A Mộc nói không sai mà, tôi thật sự là người nghèo bẩm sinh rồi.

Tôi xiêu vẹo đi hai bước... Ôi chào! Không xong rồi, sơ ý một cái tôi té xuống thảm đỏ, nằm xuống đất như một cái bánh nướng vậy, “Tiểu Chí, không sao chứ?” A Mộc vội chạy đến đỡ tôi dậy.

Lúc này, trong tay tôi vang lên một âm thanh vô cùng đặc biệt, vô cùng đáng ghét: “Đúng là đồ ngốc!” Không cần hỏi, có thể phát ra những lời nói này thì ngoài Nguyên Dạ ra còn ai nữa chứ? Tôi thật là xui xẻo, ngả nhào xuống đất đã mất mặt thế rồi, lại còn bị tên đáng ghét ấy mắng nữa.

“Oa! Anh hôm nay đẹp trai quá!”

A Mộc làm cái gì thế? Tôi còn đang nghĩ A Mộc sẽ giúp tôi mắng cái tên xấu xa ấy, nào ngờ cậu ta lại “trọng sắc khinh bạn”, lúc quan trọng thì chỉ nhớ có anh đẹp trai thôi! Hu hu hu... A Mộc! cậu làm cái gì thế? Sao không đến đỡ tôi dậy? Chẳng lẽ vứt tôi ở đây không lo à? A Mộc! Sao cậu không kéo tớ với! Cậu... A!”

Chết thật! Khi tôi còn đang cầu khẩn A Mộc thì đột nhiên một đôi tay ấm áp ôm tôi đứng dậy.

“Cô bé! Em đúng là ngốc thật mà!”

“Hả? Anh Nam Xuyên?” Tôi kêu lên, lòng như thấy ngọt lịm. Oa! Anh Nam Xuyên hôm nay thật đẹp trai quá! Khó mà gặp được anh ấy mặc lễ phục chính thức đấy! Đẹp trai quá!

“Nam Xuyên, chúng ta mau đi thôi.”

Hả? Thật đáng ghét! Tôi nhìn chưa đủ mà, Nguyên Dạ sao có thể nhẫn tâm kêu anh Nam Xuyên đi chứ. Anh Nam Xuyên của tôi... Ủa? Nhưng mà Nguyên Dạ hôm nay cũng đẹp trai quá chứ! Anh ấy cũng mặc một bộ lễ phục thời trang thật là đẹp. Có thể nói là Nguyên Dạ và anh Nam Xuyên trời sinh ra là để mặc đồ đẹp, mặc cái gì cũng đẹp. Hai người như thế lại trở thành bạn thân như hình với bóng của nhau, thật là hết ý.

“Cậu chảy nước dãi nữa kìa!” Tôi còn đang lên nhìn anh Nam Xuyên, A Mộc đột nhiên huých vào người.

Tôi không chịu: “Hả? Tớ có chảy nước dãi đâu? Sao vừa rồi cậu không giúp tớ?” A Mộc hung hăng cú lên đầu tôi hai cái: “Đồ ngốc! Tớ tạo cơ hội cho cậu đấy chứ! Thật là ngốc quá mà!”

Tạo cơ hội? A Mộc nói chuyện anh Nam Xuyên ôm tôi dậy đó hả? Mặt tôi lại đỏ bừng lên. Thì ra A Mộc tốt với tôi như thế! Không then là đồng đảng của tôi! A Mộc...

“Đi thôi! Đừng có phí thời gian đứng ngoài cửa nữa! Người ta vào hết rồi!”

“Ồ! Đi!”

Thế là tôi và A Mộc vui vẻ nắm tay nhau đi vào trong vũ hội.

56. Chương 56

VIII

Oa! Vũ hội thật là đẹp quá! Sàn nhảy thật náo nhiệt, ánh đèn sang trọng, âm nhạc thì lãng mạn quá! Các cô gái ai cũng ăn mặc xinh đẹp, gợi cảm, còn các chàng trai cũng gợi cảm không kém, họ đều đẹp trai “chết người”. Ôi! Tôi thật mờ mắt luôn rồi. Thật tuyệt, trên bàn hai bên bày vô số thức ăn ngon, thật khiến phát thèm. Ủa? Nhiều người bắt đầu ăn rồi, tôi không thể lạc hậu với thời cuộc được.

“A Mộc!” Tôi cầm cái đĩa và kéo A Mộc lại phía chỗ bánh kem. “Ăn mấy thứ này sẽ mập đấy! Cậu không thấy chẳng ai ăn hay sao?”

Hả? Đúng vậy sao? Thật kỳ lạ, mấy cô gái đó chỉ ăn mấy thứ như salad thôi, đâu có ai thèm ăn bánh kem? Làm như bánh kem này có độc vậy, thật không hiểu nổi?

“Nhưng mà ngon quá! Nếu không ai ăn hết thì không lãng phí lắm sao? Không ai ăn thì tớ ăn! Hi hi” Nói xong, tôi cười tít mắt lấy 16 miếng bánh kem to cỡ quả trứng gà bỏ vào trong đĩa của tôi trước cái nhìn khinh thường của A Mộc.

“Các vị!...”

Đang lúc hứng thú, anh Đa Lâm đột nhiên nói lớn trên micro, toàn bộ mọi người lập tức yên lặng.

“Các vị. Đầu tiên tôi xin được phép thay mặt Trưởng ban Nguyên Dạ và Phó ban Nam Xuyên của Ban Kịch nghệ đến tham gia buổi tiệc chúc mừng hôm nay! Cảm ơn mọi người!”

Bộp bộp bộp!... Bên dưới mọi người vỗ tay hoan hô nồng nhiệt. “Đừng có nhét bánh đầy miệng như thế chứ! Mau vỗ tay đi!” A Mộc nhắc tôi.

“Ồ! Được!” Tôi vội nhét hai miếng bánh vào miệng, bỏ cái đĩa xuống vỗ tay, nhưng là tôi khen ngợi bánh kem đấy. Ha ha ha, bánh kem ngon quá! Chưa từng ăn bánh kem nào ngon thế này! Ha ha...

“Tiếp theo, tôi muốn tuyên bố với mọi người một vài tin vui...”

Nghe đến đây, mọi người lại yên tĩnh trở lại, ai cũng mỉm cười chờ anh Đa Lâm nói tiếp. Còn tôi? Hi hi, thấy không cần vỗ tay nữa, vội bưng cái đĩa lên ăn tiếp. Ha! Dù sao thì cũng đứng hàng cuối cùng mà, đâu có ai chú ý đến tôi đâu?

(Lời bình: Trời đất! Dương Hạ Chí ơi, sao cậu ăn nhiều thế? Chẳng lẽ cậu không cảm thấy chán à?)

“Hết... thuốc... chữa!” A Mộc thấy bộ dạng tôi như thế, lắc đầu ngán ngẩm, hình như là rất thất vọng! A Mộc ơi, đừng có thất vọng nhé, chỉ cần tôi ăn hết mấy cái bánh này, lập tức khôi phục lại hình dạng thực nữ liền mà. Thật đó! Còn mấy miếng nữa hết rồi.

Anh Đa Lâm cười nói tiếp: “Tin thứ nhất: Thông qua sự thỏa thuận của trưởng ban và phó ban, quyết định thu nhận Dương Hạ Chí, người đã dũng cảm thể hiện trong lần công diễn vở Trà Hoa Nữ lần này làm thành viên chính thức! Xin mọi người hãy vỗ tay ủng hộ!”

Bộp bộp bộp!

Tuy là thành viên chính thức là một việc rất tốt, nhưng tôi không ngờ lại công bố trước nhiều người thế này. Cứ tưởng hôm qua anh Nam Xuyên lên nói với tôi thế là được rồi, bây giờ tôi bỗng cháng có chút tâm trạng nào cả.

“Chúc mừng cậu, Tiểu Chí!”

“Thật vui vì cậu đấy!” “Sau này chúng ta là người một nhà rồi!”

...

Mọi người ôm lấy tôi chúc mừng, còn nói những lời thân thiết nữa chứ. Nhưng tôi là một kẻ ngốc, vừa rồi sao lại nhét bánh đầy miệng thế kia? Bây giờ thì chẳng nói được tiếng nào, ngay cả nuốt cũng không nuốt được! Tôi cố gắng nuốt...

“Mất mặt quá!” A Mộc huých vào người tôi, lợi hại quá! Làm iếng bánh trong miệng tôi chui xuống bụng! Thật hay quá, nhưng miếng bánh này sao cứng thế? Cứ như là có đá bên trong ấy, thảo nào khó nuốt... “Hi hi. Cảm ơn A Mộc!” Tôi thò tay lau mồ hôi trên trán, cười nói với A Mộc đứng bên cạnh. Cậu ta trừng mắt, chẳng thèm đếm xỉa gì đến tôi. Còn may, vừa rồi chưa bị nghẹn chết.

“Bây giờ, tôi xin tuyên bố tin thứ hai.”

Mọi người yên lặng trở lại. “Đó chính là, chúng ta hãy đặc biệt biểu dương ột người bạn đã có cống hiến rất lớn cho Ban Kịch nghệ của chúng ta, chúng tôi thưởng cho bạn ấy danh hiệu khách quý của Ban Kịch nghệ, được xem Ban Kịch nghệ biểu diễn miễn phí cả đời...” Ánh mắt mọi người đổ dồn lên người A Mộc. Ôi chao! Không cần phải nói, A Mộc được biểu dương đương nhiên là được mọi người công nhận rồi. Hi hi, đương nhiên rồi! Nếu không có A Mộc dũng cảm, cơ trí thì Ban Kịch nghệ đã gặp phải nguy cơ rồi! A Mộc ơi! Cậu là niềm tự hào của tớ! Cậu thật tuyệt quá!

Anh Đa Lâm giả vờ ra vẻ thần bí. Cả thế giới này ai cũng biết là A Mộc hết rồi, nhưng anh ấy lại chờ một lúc sau mới “bật mí” với mọi người: “Các vị. Cô ấy chính là cô Mộc Mộc, người đã biểu diễn xuất sắc trong lần công diễn vở Trà Hoa Nữ lần này, cứu Ban Kịch nghệ thoát khỏi dầu sôi lửa bỏng.”

“Oa! Tuyệt quá!”

Tất cả mọi người lại tung bừng lên.

Tôi vội bỏ cái đĩa qua một bên, ôm chầm lấy A Mộc: “A Mộc! Chính là cậu! Cậu nghe chưa? Chính là cậu! Cậu được biểu dương kìa!”

A Mộc cũng mừng rỡ nhảy lên, ôm chầm lấy tôi: “Tuyệt quá! Tổ thành khách quý rồi đấy! Thật vui quá! Nhưng nếu cho tổ gia nhập luôn Ban Kịch nghệ thì hay quá! Hi hi!”

“Đúng đấy A Mộc! Ai cũng thích cậu! Cậu nhất định được mà!” “Ừ! Tổ nhất định phải gia nhập Ban Kịch nghệ!” “Đúng thế! A Mộc cậu là thần tượng của tổ! Tuyệt quá!” Tôi và A Mộc vui mừng ôm chầm lấy nhau, nhảy cẫng lên. Những người bạn trong Ban Kịch nghệ kéo đến chúc mừng chúng tôi lần nữa. Hạnh phúc quá! Hai đứa chúng tôi nhất định là người hạnh phúc nhất trong buổi tiệc hôm nay.

“Xin mọi người yên lặng một chút.” Tôi và A Mộc còn đang vui mừng khôn xiết, tâm trạng chưa kịp bình lặng lại thì anh Đa Lâm lại nói lớn trong micro.

Ha ha! Hôm nay thật vui quá! Không biết tiếp theo sẽ là tin vui gì? Sốt ruột quá!

“Các vị! Để chúc mừng một loạt những tin vui ấy, chúng tôi còn đặc biệt chuẩn bị một trò chơi rất vui dành cho các cô gái xinh đẹp ngày hôm nay.”

“Oa! Là cái gì vậy?”

“Mau nói đi.”

“Vui quá!”

Mọi người náo loạn lên.

Anh Đa Lâm lại nói tiếp: “Yên lặng nào! Để chúc mừng ngày đặc biệt hôm nay, chúng tôi đặc biệt chuẩn bị một trò chơi rất vui dành cho các cô gái xinh đẹp! Người thắng cuộc trò chơi này sẽ được...” Ghét quá! Anh Đa Lâm cố ý kéo dài âm thanh, khiến ọi người đều nóng lòng chờ đợi...

“Mau nói đi anh ơi!”

“Đa Lâm, đừng có úp mở nữa!”

“Mau nói cho chúng tôi biết người thắng cuộc sẽ được giải gì đây?”

Thấy mọi người gấp gáp muốn biết đáp án như thế, anh Đa Lâm nhất định sẽ rất đắc ý. Coi cái dáng vẻ của anh ta kìa! Hi hi!

“Mọi người hãy yên lặng!” Toàn bộ mọi người lại yên lặng lại. Anh Đa Lâm ra vẻ áy náy nói: “Nghe tôi nói đây: người thắng cuộc trò chơi hôm nay có thể cùng với Trưởng ban và Phó ban của chúng tôi nhảy một bài!”

“Ôi! Tuyệt quá!”

Nghe thấy giải thưởng hấp dẫn đó, cả hội trường náo loạn cả lên, đặc biệt là các cô gái, ai cũng nhao nhao muốn thử. Hi hi, sẵn đây nói luôn, Ban Kịch nghệ của chúng tôi toàn là người đẹp.

Ôi chào! Thật là hạnh phúc quá! Nói như thế, nếu thắng thì có thể nhảy với anh Nam Xuyên rồi? Đương nhiên, đối với tôi, khiêu vũ với cái gã Nguyên Dạ siêu “mù đường” ấy chẳng có gì hứng thú cả, cần biết là trong tim tôi chỉ có anh Nam Xuyên thôi.

Nhưng thật kỳ lạ, từ khi vào trong này tôi không thấy anh Nam Xuyên và Nguyên Dạ đâu hết nhỉ? Ngay cả chị Lai Tử cũng không thấy bóng dáng đâu? Thật là kỳ lạ.

Lát nữa không biết ai sẽ may mắn đây... Ừ... Nhưng có điều ... Hình như tôi đâu biết chơi trò chơi... Tiểu Chí tôi cũng đâu xinh đẹp, đâu lại ngốc, chơi cái gì cũng đâu thắng được... Tôi thấy thôi thì tôi ăn bánh mì hay hơn. Thế rồi tôi vui vẻ ăn bánh trở lại.

“Bây giờ, chúng ta hãy cho ột tràng pháo tay nồng nhiệt nhất chào đón Trưởng ban Nguyên Dạ, Phó ban Nam Xuyên và cô công chúa Sát Lai Tử của Ban Kịch nghệ của chúng tôi cùng xuất hiện đi nào!”

57. Chương 57

IX

Oa! Lại một trận pháo tay nhiệt liệt nữa, sau đó, toàn bộ đèn trong vũ hội tắt hết. Đột nhiên, một luồng sáng rất đẹp chiếu vào bức màn ngay lối lên xuống sân khấu. Nhạc cũng bắt đầu trỗi lên. Lúc này, bức màn được kéo lên, theo đó, một tràng pháo tay nồng nhiệt nổi lên. Nguyên Dạ và anh Nam Xuyên mỗi người nắm tay chị Lai Tử xinh như ngọc bước ra từ sân khấu.

“Oa! Đẹp quá! Kim đồng ngọc nữ!” toàn hội trường vang lên tiếng kêu ngưỡng mộ, tôi và A Mộc cũng giương mắt lên nhìn. Thật là hoàn mỹ! Không biết nên hình dung thế nào đây! Chị Lai Tử mặc một bộ áo đầm công chúa màu cam xinh đẹp, chỉ cái màu sắc này mới có thể xứng với làn da như thủy tinh của chị Lai Tử mà thôi. Trên đầu chị ấy đội một chiếc vương miện nho nhỏ sáng lấp lánh, trông rất đẹp. Tất cả mắt của mấy chàng trai đều mở lớn!

Tôi nhìn về phía anh Nam Xuyên thương yêu. Đẹp trai đến nỗi tôi muốn khóc luôn! Trời ơi, trên thế giới này làm gì có người nào đẹp trai hơn thế? Có nhiều cô gái đang bị ánh mắt của anh ấy làm cho ngất xỉu rồi kia!

Anh ấy đã thay bộ lễ phục bằng một chiếc áo choàng hoàng tử màu xanh đậm với ánh vàng lấp lánh, màu xanh ấy giống như bầu trời đêm xanh thẳm trên cao, lại thêm chiếc quần dài màu trắng viền vàng với đôi hài đen, kết hợp với mái tóc màu đỏ đẹp mê người và nụ cười say đắm.

Tim tôi đập nhanh! Ôi, anh Nam Xuyên còn thiên thần hơn cả thiên thần nữa!...

Thấy mặt tôi đỏ bừng bừng, xiêu xiêu sắp ngã, A Mộc lấy hết sức đẩy tôi: “Tiểu Chí! Không sao chứ?” “Hu... Tổ không sao! A Mộc, cậu nói xem anh Nam Xuyên sao mà đẹp trai thế? Hu... Thật là...”

“Ừ, cái đồ ngọc này bị trúng độc rồi, trong mắt chỉ có anh Nam Xuyên thôi! Cậu không nhìn thấy Nguyên Dạ đứng bên cạnh hay sao? Cũng đẹp trai lắm, không kém gì đâu!” A Mộc nói xong, làm ra vẻ say xỉn. A Mộc này, không phải anh Hàn Vũ mới là duy nhất trong lòng thôi hay sao? Sao chưa gì mà đã quên rồi? Nhưng cũng không thể trách A Mộc, bởi vì Nguyên Dạ hôm nay cũng quả thật là đẹp trai quá. Anh ấy mặc một chiếc áo hoàng tử màu trắng, kết hợp với những dải lụa màu đỏ và tím huy hiệu màu vàng lấp lánh, lại thêm chiếc quần dài màu đỏ viền vàng với đôi giày màu trắng hình hai con chim oanh tung cánh. Khiến cho Nguyên Dạ có nét đẹp chìm đắm vô cùng. Trên người Nguyên Dạ còn có khoác một chiếc áo màu đỏ bằng nhung thể hiện sự quý phái của một công tôn vương tử! Anh ấy còn có đôi mắt đen láy, cái đẹp này khiến người ta không dám đến gần.

“Đẹp trai quá! Nhưng mà A Mộc này, mặc áo như thế có nóng không?... Ui da, sao cậu đánh tở?”

“Ai bảo cái đồ ngọc như cậu lại hay nói bậy. Khoác cái áo đó vào gọi là tạo hình. Cái gì cũng không biết mà hay nói bậy. Chẳng trách thành tích kém thế!”

Tạo hình cái gì chứ? Rõ ràng là nóng mà! Tôi không phục, bắt đầu cầm cúi ăn nốt miếng bánh cuối cùng.

Lúc này, chỉ thấy một cô gái mặc lễ phục giúp Nguyên Dạ cởi áo khoác ra. Tổ không nói sai chứ? Đã nói là anh ta nhất định nóng mà!

Sau đó Nguyên Dạ và anh Nam Xuyên cùng ngồi vào ghế chủ tọa, chị Lai Tử cũng ngồi vào giữa hai người.

Anh Đa Lâm lại bắt đầu nói: “Chào các người đẹp! Tôi nghĩ chắc chắn là các bạn xúc động lắm rồi phải không? Ha ha, có phải là đang rất muốn khiêu vũ ngay với hai vị trưởng ban của chúng tôi không? Ha ha, nhưng mà chỉ có hai người thôi.”

Tôi vừa ăn vừa đáp ứng: “Thật ít quá! Dù sao cũng không đến lượt tở. Không biết ai sẽ được may mắn khiêu vũ với anh Nam Xuyên đây!”

Anh Đa Lâm nói tiếp: “Thế thì làm sao chọn ra được hai người này đây? Ha, vận may đang nằm trong mấy món ăn ngon lành kia! Nguyên Dạ và Nam Xuyên của chúng tôi đã bỏ vào đấy một viên đá lục bảo và một

viên đá lam bảo, ai trong số 16 người đẹp ở đây có được hai viên đá ấy thì có thể khiêu vũ cùng với trưởng ban của chúng tôi!”

Toàn hội trường náo động lên lần nữa, hứng thú quá, đặc biệt là các cô người đẹp, người nào cũng nhao nhao đòi thử hết!

Tôi ngạc nhiên đến nỗi mồm ngoác to tướng: “Oa! A Mộc! Họ nhiều tiền quá chứ! Lại bỏ đá quý vào trong trò chơi này! Thật là không tưởng tượng được, tổ cả đời chưa từng thấy đá quý bao giờ! Tuyệt thật!”

“Đồ ngốc! Đá quý thì có gì đâu mà hay! Quan trọng là khiêu vũ với anh trưởng ban kìa! Ôi chào! Thế thì hay quá!”

“Ừ! A Mộc nói đúng, có thể khiêu vũ với anh Nam Xuyên thì còn hạnh phúc hơn có hai viên đá quý ấy nhiều!”

“Đa Lâm! Hai viên đá ấy bỏ trong thức ăn nào vậy hả? Chúng tôi nôn quá!” Lúc này, mấy người đẹp bắt đầu la lên.

“Đúng thế! Dấu ở đâu vậy?” những người khác cũng la lên.

Tôi cũng nhón chân lên, vừa liếm miếng kem ngon lành dính trên tay, vừa cười nhìn anh Đa Lâm. Hi hi, thật là thú vị quá!

“Các vị, hai viên đá đó dấu trong... Ưm ưm!” Anh Đa Lâm cố ý dăng hăng hai cái, làm cho không khí ở đây càng căng thẳng hơn: “Chính là dấu trong 16 miếng bánh kem đặc biệt dành riêng cho các người đẹp hôm nay!” Chớp mắt, tất cả mọi người đều nhìn vào cái đĩa trong tay tôi. Một ngón tay tôi còn đang bỏ trong miệng chưa kịp lấy ra. Lúc này, người tôi cứng đờ như đã biến thành đá.

58. Chương 58

X

Cái... gì? Anh Đa Lâm vừa nói gì? Trong bánh kem? Hai viên đá đó trong bánh kem? Trời ơi... đá quý... trong bánh kem?...Chỉ thấy trên gương mặt của anh Nguyên Dạ: “Đồ ngốc!”

Mặt anh Nam Xuyên cũng như muốn nói: “Nhất định là không tiêu hóa được!”

Mặt anh Đa Lâm: “Cô ấy giành hết phong độ của mình rồi!”

Còn gương mặt của A Mộc: “Làm người quản lý của cậu thật là mất mặt! Cái gì cũng làm sai hết, chẳng trách gì thành tích kém thế?”

Một âm thanh lùng bùng nổ trong đầu tôi. Nhìn qua ánh mắt đáng sợ của những cô gái đẹp, tôi quả thật muốn tìm một miếng bánh kem đập đầu vào tự tử đi cho rồi. Nhưng bánh kem hết rồi... 16 miếng bánh đã bị tôi tiêu hóa hết rồi... không còn lại chút xúu nào...Chết chắc!...

Sao mình lại ăn hết chứ? Ăn một miếng thôi là được rồi, sao ăn nhiều thế kia chứ? Làn này mày ăn hết luôn hy vọng của mọi người rồi, mọi người nhất định hận tôi đến chết luôn!

Dương Hạ Chí ơi là Dương Hạ Chí! Mày còn nói là có thể làm gì nữa chứ? Ngay cả ăn bánh mà cũng sai nữa? Mày không nên sống trên cõi đời này nữa làm gì? Mày có thể đi chết được rồi đấy...

Hả? Chờ chút! Đá quý? Đá quý đâu? Đá quý đâu mất rồi?... Chẳng lẽ... Tôi vội sờ vào cái bụng căng cứng của mình... Trời ơi! Có thật không đây?

A Mộc hình như phát hiện ra vấn đề đó, vội hỏi tôi: “Tiểu Chí! Đá quý đâu? Có phải nuốt luôn rồi không?”

“...?”

“Tiểu Chí! Cậu sao vậy? Không có sao chứ? Nói mau đi!”

Không có sao? Không có sao mới lạ đó... lần này thì nhất định “có chuyện” rồi...A Mộc đột nhiên kêu lên: “Đồ ngốc! Chẳng lẽ cậu nuốt luôn hai viên đá quý đó rồi hả? Hai viên đều nuốt hết vào bụng rồi?”

Tôi chảy nước mắt: “A Mộc... tớ không chết chứ?...”A Mộc la lớn: “Cái đồ ngốc này! Bảo ăn ít một chút mà không nghe! Bây giờ thì lại ăn đến không cần mạng sống luôn! Hai viên đá thì sao? Xem cậu làm sao mà tiêu hóa đây?”

“Thật quá đáng! Dương Hạ Chí nuốt hết mấy viên đá quý rồi! Thế chúng ta phải làm sao bây giờ?”

“Đúng thế! Chúng ta còn phải khiêu vũ với anh trưởng ban nữa!”

“Đều là do Dương Hạ Chí! Thật là quá đáng mà!”

Hu hu... có làm không? Tôi đã thăm thể này rồi, nhưng hễ nói đến anh đẹp trai là mấy người trở mặt. Hu hu... Tôi thật sự đáng thương mà.

“Đừng khóc nữa! Tiểu Chí! Không chết đâu!” Hu hu, vẫn là A Mộc tốt. Tuy A Mộc nói không lọt tai lắm nhưng tôi biết là A Mộc lúc nào cũng thật quan tâm tôi.

Anh Đa Lâm cuối cùng cũng tìm được cơ hội giành lại sự chú ý của mọi người rồi, anh ấy lại hét lớn trong micro: “Các vị yên lặng! Yên lặng... Thật không ngờ xảy ra chuyện ngoài ý muốn này, nhưng mà, chúng ta phải tuân thủ nguyên tắc của trò chơi! Tiểu Chí đã giành được... hay nói cách khác, đã nuốt được hai viên đá quý đó rồi. Như thế, Tiểu Chí của chúng ta có thể cùng khiêu vũ với Trưởng ban Nguyên Dạ và Phó ban Nam Xuyên. Mọi người nói có đúng không nào?”

“Hả? Cái gì? Thật không công bằng!”

“Sao thế được? Tôi cũng muốn khiêu vũ với anh trưởng ban mà!” “Không được! Tôi chờ thời khắc này lâu lắm rồi! Sao lại có chuyện đó được?”

Cả đám con gái nhao nhao lên oán trách tôi. Nghe anh Đa Lâm quyết định như thế, tôi cũng ngớ người: “Hả? A Mộc... Anh Đa Lâm... nói cái gì?”

“Còn nhếch mặt ra đó? Cậu có thể khiêu vũ với anh trưởng ban kia!” A Mộc vui mừng đá nhẹ tôi một cái, cách mà cậu ấy biểu lộ hạnh phúc thật là đặc biệt.

“Khiêu vũ?” Tôi ngạc nhiên trợn mắt lên... Trời ơi... Tôi có thể cùng anh Nam Xuyên khiêu vũ sao? Thật không đây? Không phải nằm mơ chứ? Nhưng mà, khoan đã, trong bụng tôi... còn hai viên đá quý nữa? Cũng không thể vì được khiêu vũ cùng anh Nam Xuyên mà quên nó chứ? Tôi buồn buồn chỉ vào bụng: “Nhưng mà...”

“Ui da! Đừng có nghĩ mấy cái đó nữa! Dù sao thì cũng không chết được! Bây giờ đi nắm tay anh Nguyên Dạ và anh Nam Xuyên mới là quan trọng! Hi hi!”A Mộc hình như còn vui hơn tôi nữa, thật không hổ là phe cánh của tôi. Nhưng mà, tuy có thể khiêu vũ với anh Nam Xuyên là mơ ước của mình, nhưng trong bụng tôi vẫn còn hai cái đồ dị vật kia, mọi người khác đều nhìn tôi bất phục. Cảm giác này thật khó chịu.

“Mọi người đừng ồn ào nữa! Đây chính là nguyên tắc của trò chơi. Theo nguyên tắc, Tiểu Chí là cô gái may mắn hôm nay. Mọi người thấy có đúng không nào?” Anh Đa Lâm lại vui vẻ nói trước micro.

“Đúng thế! Tiểu Chí đáng có được cơ hội này! Chúng ta hãy cổ vũ Tiểu Chí đi nào!”

Ngay cả A Mộc cũng hét lên, câu nói sau cùng hay thật. Tất cả bọn con trai đều bắt đầu vỗ tay rầm rầm.

Nguyên Dạ liếc xéo tôi, còn chị Lai Tử đang dùng ánh mắt cực kỳ hung tợn nhìn tôi như muốn ăn tươi nuốt sống vậy. Nhưng mà, anh Nam Xuyên thì lại có vẻ vui mừng lắm, thấy bên dưới náo loạn, anh ấy ngồi trên cười ngất ngư. Chuyện này đáng cười lắm hay sao? Tôi đã đau đầu sắp chết rồi đây: “Mọi người hãy ột tràng pháo tay nhiệt liệt nhất đón chào Dương Hạ Chí lên sàn nhảy đi nào!” Trời... A Mộc có vẻ vui thế? Hình như là quên mất việc tôi vừa nuốt hai viên đá ấy vào trong bụng, cứ kéo ghì tôi lên sàn nhảy.

Các anh lớp lớn quay quanh sàn nhảy đều vỗ tay hoan hô ầm ĩ, ngay cả mấy chị người đẹp mới vừa nhận nhó là hét bây giờ cũng bắt đầu vỗ tay: “Cô bé! Thật không ngờ lại là em!” Anh Nam Xuyên cười tít mắt.

“Em... cũng không ngờ...” Tôi đỏ mặt cúi đầu nói. Lòng tôi trở nên vô cùng phức tạp. Một mặt, có thể lên sân nhảy khiêu vũ với anh Nam Xuyên là điều khiến mình vui mừng (tìm tôi vẫn đang đập dữ dội!) Nhưng mặt khác, hai viên đá vẫn còn trong bụng khiến tôi lo quá, không biết lát nữa sẽ ra sao?

Còn chị Lai Tử đang hầm hầm nhìn về phía tôi nữa, khiến cho tôi khó chịu vô cùng... Thực ra, tôi không muốn trở thành thù địch với chị Lai Tử đâu, tôi thật hy vọng có thể làm bạn với chị ấy. Nhưng không biết tại sao, hai chúng tôi cứ luôn đứng ở bên đối lập nhau?

Còn một chuyện chẳng thể nào làm tôi vui lên được, chính là Nguyên Dạ.

Có thể khiêu vũ với anh Nam Xuyên là điều hạnh phúc nhất rồi, nhưng lại còn Nguyên Dạ nữa... nhìn cái mặt anh ta như chủ nợ cứng đờ ra đó, tôi lạnh người quá nửa rồi. Tôi nghĩ nổi bất hạnh này, người khác khó có thể hiểu được, họ cứ cho rằng tôi có thể khiêu vũ với hai anh trưởng ban là vô cùng hạnh phúc! Nhưng thật ra không phải như thế. Nhìn kìa, Nguyên Dạ lấy cái khuôn mặt khó chịu nhìn qua chỗ tôi: “Khẩu vị của cô cũng không nhỏ đấy nhỉ, mấy trăm ngàn đều bị cô ăn hết!” Hả? Mấy trăm ngàn?

Đầu tôi gần như cúi sát đất: “Xin lỗi... Em... nhất định nghĩ cách lấy nó ra... trả lại cho anh...”

Trời đất... Thật không ngờ nó quý như thế, nếu có cách lấy nó ra... lạnh cả người... Anh Nguyên Dạ cười nhạt: “Lấy nó ra? Hừ, đừng có dùng cái cách dơ bẩn như thế?”

Hả? Cách dơ bẩn? Trời ơi, sao anh ấy có thể nói thế chứ? Anh ấy nói thế thật là khó nghe! Nhưng mà, điều anh ấy nói cũng là một cách duy nhất. Anh Đa Lâm lại dùng cái giọng ồm ồm lớn tiếng của mình kéo sự chú ý mọi người về: “Mọi người chú ý này! Bây giờ, hai vai nam chính và nữ vai chính may mắn của chúng ta đã đứng trên sân khấu rồi! Nhanh nào! Nhạc nổi lên! Hãy ột tràng pháo tay nhiệt liệt đi nào! Mọi người cùng vỗ tay nào!”

Bốp bốp bốp!...

Tôi nhìn bằng đuôi mắt xuống dưới, A Mộc rõ là vỗ tay lớn nhất, có vẻ cao hứng nhất! A Mộc, tôi biết cậu vui vì tôi mà, nhưng tôi thật không hạnh phúc như cậu nghĩ đâu...

LỚP HỌC HONEY

A MỘC GIẢNG BÀI:

Các bạn, mọi người nhất định là nghe rồi đấy, trong buổi tiệc chúc mừng hôm nay xảy ra một chuyện khiến tôi mất mặt vô cùng. Đó chính là việc người bạn tốt Tiểu Chí của tôi vì quá ham ăn mà nuốt hai viên đá quý vào bụng.

Ừ... Thực ra, chuyện nuốt phải dị vật là chuyện xảy ra thường ngày, chẳng hạn, bọn trẻ con hay thích bỏ đồ vật vào trong miệng, nhưng vô ý để nó lọt vào khí quản, hoặc nuốt vào bụng luôn. Xảy ra chuyện thế này, đừng nên hoảng sợ, cũng không nên nuốt cơm cục, nuốt rau hoặc những đồ ăn khác để đẩy nó vào trong, mà nên đi khám bác sĩ. Bác sĩ sẽ coi tiền sử bệnh, chụp X quang, xác định tính chất, và vị trí của dị vật, sau đó mới quyết định phương pháp lấy nó ra. Khí quản là con đường trọng yếu để trao đổi không khí giữa cơ thể với bên ngoài, nếu có dị vật ngăn cản, sẽ dẫn đến hô hấp không thông suốt, thậm chí không thở được và nghẹt cổ cho đến chết. Một khi dị vật đã vào khí quản rồi thì sẽ có những triệu chứng nguy kịch như gây ho rất dữ dội, hô hấp khó khăn, môi, miệng, mặt chuyển sang màu xanh tím... nếu không đi cấp cứu kịp sẽ dẫn đến tử vong, cho nên phải lập tức đưa đi bệnh viện cấp cứu.

Dị vật nuốt vào trong bụng, phần lớn đều cần điều trị. Ví dụ như cúc áo, đồng tiền hay những dị vật trơn láng khác, những thứ đó hai ba ngày sau sẽ tự động theo phân ra ngoài. Tôi thấy hình như Tiểu Chí gặp phải trường hợp này.

Nhưng đối với dị vật nhọn rất dễ đâm thủng đường tiêu hóa hay những cơ quan khác, dễ gây nên hậu quả nghiêm trọng, cần phải lưu ý. Đối với dị vật nhọn hay có độc hay dị vật đã ở trong một bộ phận nào đó hơn bốn, năm ngày thông thường là cần phải phẫu thuật.

Cho nên mọi người cần phải chú ý, đừng để xảy ra những chuyện mất mặt như Tiểu Chí của chúng ta nhé, thật chẳng còn mặt mũi nào gặp lại người ta nữa!

59. Chương 59 End

XI

Nhạc bắt đầu vang lên trong tiếng hoan hô của mọi người.

“Đến đây nào, cô bé, em hôm nay mặc bộ đầm này dễ thương lắm đó!” Anh Nam Xuyên nói xong, mỉm cười đưa tay về phía tôi.

“Anh Nam Xuyên...” Chỉ có anh Nam Xuyên mới khiến tôi quên hết những đau khổ kia...

“Nhanh lên đi! Cái đầu hạt dẻ kia! Kiểu tóc hôm nay của cô khó coi quá!” Nguyên Dạ vẫn khinh khỉnh nói, cũng chìa một cánh tay ra.

Miệng Nguyên Dạ làm gì mà cứ ác độc thế không biết? Tâm trạng tuyệt vời của tôi mới vừa nảy sinh đã bị anh ta phá tan hết mất rồi. Thôi thì trong lúc khiêu vũ không thềm nhìn vào mắt anh ta là được rồi. Đúng thế, nhìn mặt anh Nam Xuyên thôi, không thềm nhìn Nguyên Dạ dù chỉ một con mắt! Không, nữa con cũng không nhìn!

Nghĩ đến đây, tôi hít sâu một hơi, lấy lại tinh thần, đưa hai tay về phía hai anh trưởng ban ở phía trước trong tiếng hoan hô âm ỉ của mọi người, sau đó xiêu vẹo đi về phía họ. Trời! Đừng cười tôi nhé! Tôi căng thẳng quá nên mới đi xiêu vẹo đó!

Căng thẳng quá! Đang được mọi người chú mắt nhìn mà! Thật là căng thẳng! Bước đi của tôi bây giờ còn chậm hơn cả rùa nữa! Một bước... hai bước... ba bước... gần đến tay của hai anh ấy rồi... Ui da! Không phải chứ! Chết thật? Tôi bước không vững, cả người đổ nhào về phía trước! Cứu với...

Ngay lúc tôi sắp ngã nhào xuống đất, đèn toàn bộ hội trường đột nhiên tắt ngúm, không còn chút ánh sáng nào. Sự cố đột ngột này làm mọi người trở nên hoảng loạn, mấy cô con gái hét ầm ỉ.

Ui da! Không xong rồi! Còn tôi té nhào xuống đất, trong bóng tối tôi sợ quá, quờ quạng hai tay ra nhào lên phía trước. Tôi cũng không biết là đã túm lấy áo của ai, đè người đó ngã xuống luôn. Ôi không! Chính xác là tôi cảm thấy cả một đám người té nhào theo dây chuyền như tôi.

Hả? Miệng tôi hình như có cái gì đó mềm mềm, ẩm ẩm đọng vào? Hơn nữa cái vật này còn động đập nữa... Một ánh điện như chớp lướt qua đầu tôi...

Tôi đâu có khoa trương! Cảm giác ấy kỳ lạ lắm! Đầu tôi không còn mơ hồ nữa... hình như tế bào não của tôi được nạp điện vậy, toàn thân tôi hình như được tiêm thuốc hưng phấn vào vậy.

“Ôi chào! Chẳng lẽ là... không!” Tôi hét lên trong bóng tối, nhảy lên, đúng hơn là bị người tôi nằm đè lên đẩy lên.

Ui da! Không phải chứ? Chẳng lẽ cái thứ mềm mềm, ẩm ẩm mà tôi vừa đụng phải đó trong môn sinh vật học gọi là môi hay sao? Chẳng lẽ tôi vừa hôn như trong truyền thuyết hay sao? A! Không! Không thể được! Dương Hạ Chí tôi là một thiếu nữ trong trắng thì làm sao hôn người ta chứ? Vừa rồi là ai mà ghét thế? Rốt cuộc là ai đã hại tôi thế này? Là ai?...

(Lời bình: Còn nói là người ta hại cậu nữa? Rõ ràng là cậu hại người ta mà! Thật là...)Tôi thật không muốn sống nữa! Không muốn sống nữa! Sao lại xảy ra chuyện này thế? A! Không, không, không! Chính xác là tôi muốn biết chuyện gì xảy ra? Tại sao lại có cảm giác kỳ lạ đến như thế? Rốt cuộc là có chuyện gì?Đang lúc cả hội trường đang náo loạn thì đột nhiên có điện trở lại, đèn bừng sáng. Mọi người cũng dần khôi phục lại tâm trạng, nhao nhao bàn tán chuyện vừa mới xảy ra.

“Tiểu Chí! Cậu không sao chứ? Hình như vừa rồi tớ nghe thấy cậu hét lớn lắm!” Tôi đã hoàn toàn rơi vào trạng thái lẫn lộn, còn may là có A Mộc làm bình tĩnh.

“A Mộc...” Đầu tôi hỗn loạn đến mức không biết nói gì nữa. Lúc này, tôi phát hiện anh Nam Xuyên đứng bên cạnh đang sửa sang lại bộ đồ bị để lên xộc xệch, mái tóc đỏ đẹp trai bây giờ rối bù. Càng khiến tôi kinh ngạc hơn là, anh Nam Xuyên đang cố hết sức chùi miệng ỉnh, hơn nữa, mặt anh ấy còn đỏ nữa.

A! Tôi biết rồi... Khoan đã! Không đúng, khi tôi quay đầu lại nhìn thấy Nguyên Dạ, tôi cũng nhìn thấy anh cũng sửa lại quần áo của mình, mặt anh ấy cũng đỏ.

Hả? Rốt cuộc là chuyện gì? Tôi vừa rồi hôn ai? Tôi bị vấn đề này làm cho choáng váng, cảm thấy xấu hổ.

Thấy tôi thần sắc bất ổn, A Mộc thật sự lo lắng: “Tiểu Chí! Làm gì mà ngớ ra vậy? Cậu bị gì thế?”

Lúc đó tôi mới tỉnh lại: “Hả? Tớ... tớ, không có gì, A Mộc...”

Chuyện này có nên nói ra không? Chẳng lẽ nói với A Mộc là mình mới vừa hôn Nguyên Dạ hay anh Nam Xuyên gì đấy hay sao? Hơn nữa còn có cảm giác kỳ lạ nữa... Làm sao dám nói ra đây...

Đang lúc ấy, cửa hội trường mở ra, trong ánh mắt hiếu kỳ của mọi người, hai cô gái dong dỏng cao xuất hiện. A! Còn có thể là ai nữa chứ! Ngoài Nhã Mỹ và Tiểu Ưu ra thì còn ai nữa chứ? Cả hội trường trở nên chết lặng.

Kỳ lạ! Họ đến đây làm gì? Anh Đa Lâm vội đến ngăn trước mặt Nhã Mỹ: “Xin lỗi! Hôm nay là cuộc họp nội bộ của Ban Kịch nghệ, không có mời những đài thông tin.”

Tiểu Ưu từ sau lưng Nhã Mỹ bước lên, đắc ý nói: “Yên tâm đi! Hôm nay chúng tôi không làm mất nhiều thời gian của mọi người, chỉ có tin vui này muốn báo ọi người thôi!”

Tin vui? Hừ, có tin vui thì mới lạ đó! Nhìn cái mặt âm hiểm của Tiểu Ưu thì biết chắc là chẳng có gì tốt rồi!

“Có chuyện gì nói mau đi! Chúng tôi còn những tiết mục khác nữa!” Anh Đa Lâm không hề khách sáo nói.

Tiểu Ưu cười nhạt một tiếng, lấy trong túi áo ra một cái gì đó giống như là giấy thông báo: “Thôi được! Mọi người đã muốn biết như thế, các người cũng biết rồi đấy, do gần đây Ban Kịch nghệ của các người vi phạm nội quy của trường nhiều lần, lại tùy tiện sửa đổi kịch bản khi sắp kết thúc vở kịch Trà Hoa Nữ trong lần công diễn vừa rồi, gây nên ảnh hưởng nghiêm trọng đến nhà trường. Do đó nhà trường quyết định, nếu Ban Kịch nghệ không thể giành giải quán quân trong cuộc thi Liên đoàn các đoàn kịch nghệ toàn quốc sắp tới thì sẽ lập tức giải tán Ban Kịch nghệ.”

“Cái gì? Giải tán?” Nghe tin động trời này, tất cả mọi người đều kinh ngạc. Sao lại như thế? Sao nhà trường có thể tống đạt cho Ban Kịch nghệ một tối hậu thư như thế này? Coi như lần công diễn vừa rồi của chúng tôi có giả phối âm lời thoại, nhưng chúng tôi cũng có bù đắp lại mà! Hơn nữa, hiệu quả diễn xuất ở màn cuối cùng rất tốt! Huống chi, chúng tôi phải làm như thế là do có người hãm hại? (80% là do Ban Thông tin làm rồi!) Sao nhà trường có thể không điều tra rõ ràng mà vội ra thông báo vô lý như thế? “Không thể được! Các người nói láo!” Anh Đa Lâm tức giận nói.

“Tùy các người nghĩ sao thì nghĩ!” Nói xong, Tiểu Ưu vút tờ thông báo có dấu mộc đỏ của nhà trường lên người anh Đa Lâm. “Còn một tin tốt lành nữa này, Ban Kịch nghệ đoạt quán quân năm rồi của trường trung học Dục Tài đã mời nữ vai chính xinh đẹp nhất là Úy Bảo Nhi của trường trung học Thành Hy liên minh diễn một vở kịch mới!”

Hả? Úy Bảo Nhi? Cái gã này nghe quen quá!

(Lời bình: Trí nhớ của cậu thật là kém! Lật lại màn 6 mà coi đi!)

“Lần này những tay cao thủ mạnh liên minh với nhau, hy vọng Ban Kịch nghệ Úc Văn không bị thua thảm hại!” Cuối cùng, cái mặt không chút biểu cảm của Ngô Nhã Mỹ cũng lên tiếng nói một câu lạnh lùng, dẫn theo Tiểu Ưu đi ra ngoài.

Tất cả mọi người đều ngẩn ra. Anh Nguyên Dạ và anh Nam Xuyên cũng không nói tiếng nào rời buổi tiệc, chỉ còn lại một đám người chúng tôi đang đứng ngẩn ngơ ra đấy.

Sao lại như thế?

Ban Kịch nghệ bị giải tán? Không! Không thể được! Dương Hạ Chí tôi vừa mới được công nhận là thành viên chính thức mà! Còn có A Mộc chưa kịp gia nhập Ban Kịch nghệ nữa mà, làm sao có chuyện này xảy ra được! Không! Ngô Nhã Mỹ sẽ không thể đắc ý! Ban Kịch nghệ mãi mãi không thể bị giải tán! Mai mãi không!

Trời ơi! Chỉ có một buổi tối mà xảy ra bao nhiêu chuyện thế này?

Nhà trường sao đột nhiên gửi tối hậu thư như thế?

Cái hôn kỳ lạ vừa rồi là của ai?

Và còn hai viên đá quý trong bụng tôi nữa?...

THE END (phần tiếp theo mọi người hãy suy diễn theo trí tưởng tượng của mình nhé!!!) ^ ^

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chuyen-tinh-dem-mua-ha>